258

COLECTIA ROMANTIC

Silvy Sanders

258

PRIZONIERA AMINTIRILOR

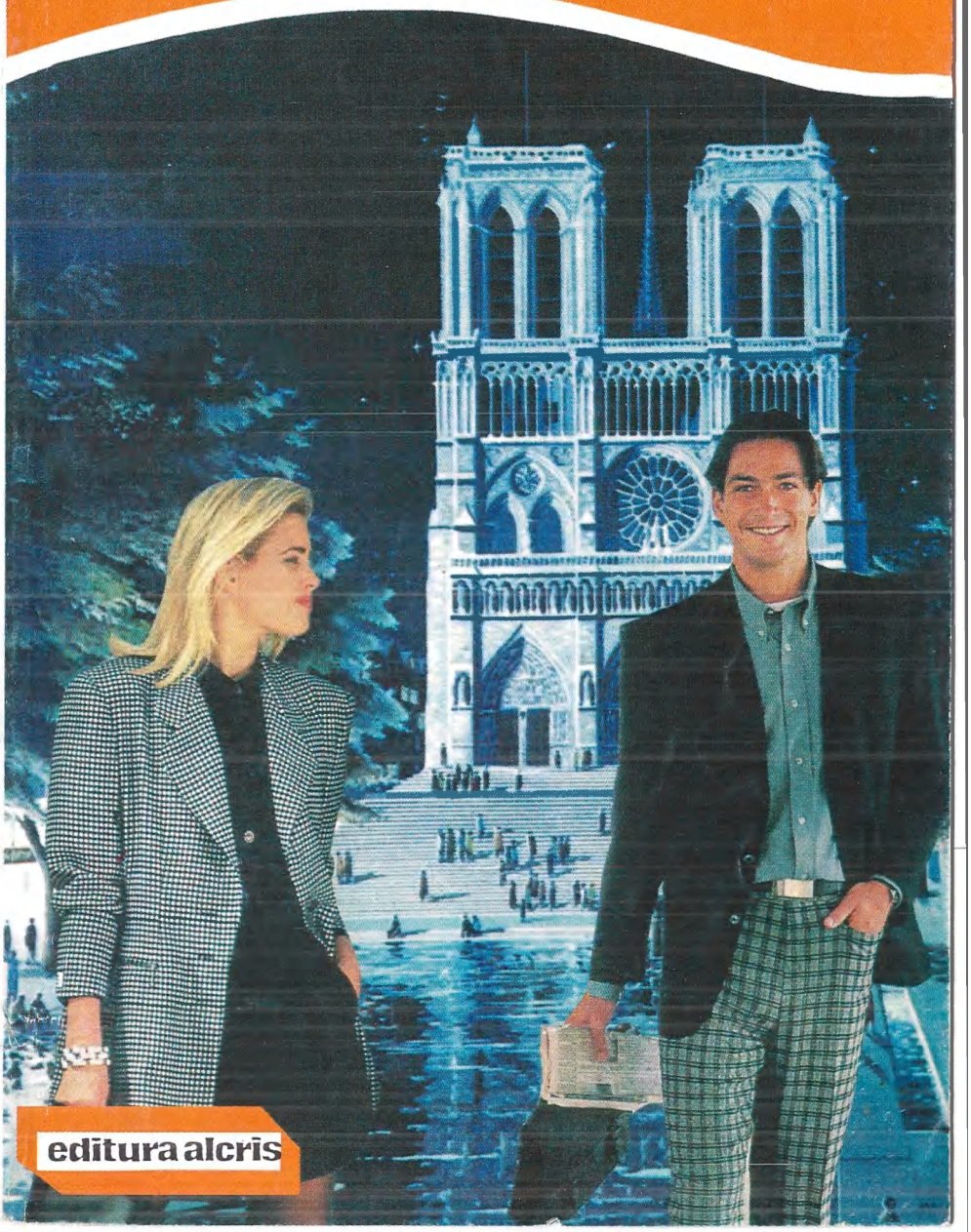

Prizoniera amintirilor Silvy Sanders

editura alcris

SILVY SANDERS

PRIZONIERA AMINTIRILOR

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

Silvy Sanders, 1996
PRIZONIERA AMINTIRILOR
Adaptare de: Silvia Berescu

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-90-6

Colecţia „ROMANTIC“

CAPITOLUL I

Sunetul strident al ceasului deşteptător izbucni între pereţii apartamentului, fără a deranja pe cineva. Bărbatul care se privea în oglinda de la baie se trezise de mult.

Cu meticulozitate, aranjă aparatul de ras şi periuţa de dinţi în trusa de voiaj, apoi îşi trecu palma peste obraz, căutând să simtă dacă se bărbierise bine sau nu. În afară de papuci şi un prosop albastru înnodat în talie, bărbatul era gol. Bustul său era impresionant. Oasele erau puse în mişcare de muşchi puternici cu fibre lungi, frumos reliefate sub pielea oacheşă. Vlad Pătraşcu poseda un trup perfect de atlet, şi asta nu era singura lui calitate. Fruntea înaltă de om inteligent, ochii de culoarea ciocolatei, în care sclipeau luminiţe pline de maliţiozitate, sprâncenele negre frumos arcuite, nasul puţin acvilin, gura cu buze senzuale şi bărbia despicată de o gropiţă, făceau să aibă multă trecere la femei.

Cu un gest absent îşi treçu mâna prin părul negru care se ondulase frumos din cauza umidităţii din baie. Zâmbi când descoperi câteva fire de păr alb care străluceau la tâmple ca nişte steluţe de omăt.

– Cred că ar fi fost bine să mă mai tund puţin, spuse el imaginii din oglindă. Poate o voi face la Bordeaux.

Închise trusa de voiaj şi ieşi din baie cu ea în mână. O aranjă în geamantanul deschis, care era deja aproape plin.

Se aşeză apoi pe marginea patului, îşi sprijini coatele pe genunchi şi îşi lăsă capul în palme.

În mod normal trebuia să aibă o dispoziţie mai veselă, pleca în Franţa pentru două săptămâni, dar se simţea trist, singur şi cu sufletul pustiit. Încercă să se gândească la Isabelle, care îl va aştepta sigur la aeroport. Dar nici asta nu aduse nici o ameliorare stării lui depresive. Se ridică şi privi pe fereastră. Era o dimineaţă cenuşie de decembrie.

„Poate vremea asta este de vină că nu-mi găsesc liniştea." Privirea lui se îndreptă către ceasul deşteptător de pe noptieră. Mai avea o jumătate de oră până venea maşina firmei să îl ducă la aeroportul Otopeni.

În general era un om foarte activ, chiar impulsiv, şi nu se lăsa mult timp pradă unei stări apatice.

Începu să se îmbrace cu mişcări sigure.

Când şoferul sună la uşă, Vlad era în hol, gata de plecare.

– Bună dimineaţa, şefu', salută omul din faţa uşii.

– Salut, Guţă.

– Ce duc la maşină?

– Valiza asta.

– Ăsta este tot bagajul dumneavoastră?

– Nu, mai iau şi umbrela, în partea aceea a Franţei plouă mereu.

– Oricum, mi se pare că aveţi puţin bagaj.

– Guţă, nu stau decât două săptămâni, nu mă mut acolo.

– Şefu', dacă pleca doamna Totu, căram o săptămână la valize, sacoşe şi cutii cu pălării.

Vlad zâmbi în timp ce încuia uşa. Doamna Totu era directoarea adjunctă de la firma Eurobank, unde el era director general. Era cu doi ani mai tânără decât el şi hobby-ul ei erau pălăriile. Avea probabil cea mai excentrică şi bogată colecţie de pălării din Bucureşti.

Maşina rula cu viteză spre aeroport.

– Şefu', poate o dată o să aveţi nevoie de şofer şi în Franţa, tare mult aş vrea să văd şi eu Parisul.

– Acum nu merg la Paris, merg la Bordeaux, la consfătuirea anuală a centralei cu subunităţile din toată Europa.

– Asta înseamnă că n-o să aveţi timp prea mult pentru plimbări?

– Măi, Guţă, vrei acum să-ţi fac darea de seamă asupra timpului meu liber? Fii liniştit, se munceşte până la ora 17, apoi sunt liber să fac ce vreau.

– Atunci vă doresc să vă distraţi cât mai bine, o meritaţi, aţi muncit aşa de mult în ultimul timp, încât puţină odihnă nu vă strică.

– Mulţumesc, şi pe curând.

După terminarea formalităţilor, când îşi ocupă locul în avion, constatînd că dispoziţia nu i se îmbunătăţise cu nimic, din contră, avea sentimentul că trebuie să se întâmple ceva rău. Era ca un fel de premoniţie.

În timp ce îşi punea centura de siguranţă pentru decolare, se gândi că ar fi culmea ca avionul să fie deturnat sau mai rău, să se întâmple un accident. Pentru a-şi alunga gândurile negre se apucă să citească. Timpul trecea, şi el, absorbit de ziare, nu-şi ridică ochii decât pentru a admira silueta stewardesei care, cu un zâmbet profesional, verifica dacă pasagerii îşi puseseră centurile de siguranţă pentru aterizare. Coborând din avion, răsuflă uşurat că nu se întâmplase nimic.

Aşa cum prevăzuse, Isabelle îl aştepta. Când îl văzu, se apropie şi-i întinse mâna.

– Bine ai venit, dragul meu, şopti femeia.

Sărutând mâna întinsă, bărbatul murmură:

– Bine te-am găsit, frumoasa mea.

– Aş fi preferat să te iau de gât şi să te sărut.

– Eu nu-mi fac probleme, aşa că sunt de acord cu tot ce doreşti.

– Din păcate, trebuie să păstrăm aparenţele.

Stăteau faţă în faţă ca doi oameni de afaceri, şi în afară de strălucirea din ochii ei nimic nu trăda duplicitatea în care trăiau în ultimul an.

Isabelle Valayer era vicepreşedintele de la Eurobank, avea 40 de ani şi era mai tânără cu 24 de ani decât soţul ei. Era o femeie foarte elegantă, cu un corp bine întreţinut, dar cu un chip nu prea atrăgător. Făcuse o adevărată pasiune pentru directorul de la sucursala firmei deschise la Bucureşti, iar când el divorţase de frumoasa lui nevastă cu un an în urmă, uzase de toate mijloacele pentru a ajunge în patul lui.

Relaţia lor nu ajunsese o mare dragoste împărtăşită de amândoi ci se transformase într-o prietenie sinceră. Ea nu uita că el era cu aproape 6 ani mai tânăr, şi se aştepta ca odată să apară o tânără care să i-l răpească, dar după acest prim an spera că lucrul acesta nu se va întâmpla aşa de curând. Era amantul perfect, inteligent, discret şi foarte bun în pat. Faptul că se întâlneau rar făcea ca timpul petrecut împreună să fie foarte plăcut.

O porniră unul lângă celălalt spre ieşire.

– *Mon amour,* abia am reuşit să-i conving să ţinem consfătuirea la Bordeaux, doream aşa de mult să nu fiu nevoită să mă întorc seara acasă, să avem doar pentru noi nopţile din cele două săptămâni.

Vlad o privi zâmbind uşor atunci când îi răspunse:

– Sunt convins că va fi minunat.

– Simt la tine o rezervă, ce se întâmplă?

– Nu ştiu, am o stare de nelinişte pe care nu pot s-o depăşesc.

Ochii ei sclipiră insinuant.

– Numai atât? Atunci las' pe mine, cred că voi fi capabilă să te destind.

– Poate sunt aşa şi fiindcă am fost atât de mult timp despărţiţi, sugeră el.

– Aş vrea foarte tare ca ăsta să fie motivul.

Ajunseră la locul unde ea îşi parcase maşina, se urcară şi porniră.

– Unde mă duci acum?

– La hotel, te odihneşti până la 10 când vom lua TGV-ul până la Bordeaux.

Când maşina opri în faţa hotelului, Vlad se aplecă şi o sărută apăsat. Ea îl privi recunoscătoare.

– Îmi doream acest sărut.

– Eu doresc mai mult.

– Păi atunci să te conduc până în cameră, să nu cumva să te rătăceşti.

– Excelent.

Urcară în cameră, comandară şampanie, şi timp de o oră făcură dragoste.

Zăceau goi sub pătura moale, când ea hotărî că venise vremea să plece.

– Iubitule, să fii cuminte, eu trebuie să mă întorc la serviciu şi apoi trebuie să ajung acasă, aşa că ne vom întâlni abia mâine la ora 10, în gara Montparnasse. Luăm TGV-ul de 10:30.

– Bine, Isabelle, voi fi punctual.

– Acum te las să te odihneşti. *Au revoir.*

– *A demain.*

Se întoarse leneş spre noptieră, luă o ţigară şi o aprinse. Cu palmele sub cap, cu ţigara în colţul gurii, fixă tavanul.

Cu ochii minţii revăzu chipul fostei lui soţii. Cora, trebuia să recunoască, era epatant de frumoasă, dar din păcate doar atât.

Se căsătorise cu ea pentru a le face celorlalţi curtezani în ciudă şi pentru că cedase şantajului ei sentimental. Nu o iubise niciodată cu acea dragoste înnebunitoare care te face să nu mai dormi, să nu mănânci şi să nu ai în faţa ochilor decât chipul iubit. O dorise fizic şi o avusese cu mult înainte de a o lua de nevastă. Într-o zi ea îi spusese că e gravidă şi în aceeaşi săptămână devenise soţia lui. Sarcina se dovedise a fi o păcăleală.

Acum era convins că fusese un bluf, menit să scurteze lunga perioadă de logodnă şi nehotărârea lui. Cei patru ani de căsătorie fuseseră o adevărată pedeapsă, fuseseră astfel răzbunate toate femeile care trecuseră prin viaţa lui. Se folosise de ele şi ele se răzbunaseră prin Cora. În afară de frumuseţe ea nu avea nimic, mai ales minte. Era ca un copac frumos dar găunos. Poseda o şiretenie nativă cu ajutorul căreia reuşea să se descurce.

Faptul că într-o seară, când se întorsese de la serviciu obosit şi frământat încă de problemele pe care nu reuşise să le rezolve, o găsise pe Cora aşteptându-l, îl uimise. Se obişnuise ca ea să nu fie niciodată acasă când venea el; avea un grup de prieteni în compania cărora colinda barurile şi restaurantele cele mai luxoase. La început se întâlneau numai când ea îi cerea bani. Ajunseseră să se certe mereu, aşa că el hotărâse să-i asigure o sumă de bani pe care i-o punea în cont la bancă, ea retrăgând cât şi când avea nevoie.

În acea seară ea îl informase că se îndrăgostise de un alt bărbat şi îl rugase să fie de acord cu divorţul. Fusese cea mai

minunată seară din ultimii ani. Își reținuse cu greu explozia de bucurie la această propunere. L-a încercat chiar sentimentul de compasiune pentru celălalt.

După divorț se mutase într-un apartament, lăsându-i Corei casa în care locuiseră împreună. În acele zile fusese așa de mulțumit de libertatea obținută încât își promisese că nu va mai face niciodată greșeala pe care o făcuse căsătorindu-se cu Cora.

Acum era mulțumit de relația pe care o întreținea cu Isabelle, mai ales că și distanța îl avantaja, lăsându-i libertatea pe care nu voia să și-o mai piardă.

Stinse țigara în scrumiera de pe noptieră și se hotărî să facă o plimbare. Îl plăcea mult să hoinărească. Dispoziția lui se transformă, simțindu-se deodată liber și fără griji. Se îmbrăcă și porni cu mâinile în buzunare pe străzile pline de oameni. Hotelul unde îl cazase Isabelle se găsea foarte aproape de Champs Elysées. Deci să lăsă purtat de fluxul uman către marele bulevard, cu gândul de a ajunge pe malul Senei.

Trecură câteva ore până să înceapă să se simtă obosit. Tocmai voia să oprească un taxi, pentru a se înapoia la hotel, când privirea îi fu atrasă de o vitrină în care era expus un afiș mare. Afișul anunța o expoziție de pictură. Privirea lui fusese atrasă de portretul unei fetițe care fusese fotocopiat pe afiș. După câteva secunde lungi, ochii i se desprinseră de pe portret căutând nerăbdător numele pictorului. ANDRADA DANCIU. Numele îi arse buzele și făcu, ca pentru o clipă, inima să înceteze să mai bată, să fie nevoit să se sprijine cu mâna de zid. Închise ochii, încercând să se liniștească.

Când reuși, se apucă să citească afișul de la un capăt la altul. Andrada Danciu, pictoriță română, expunea la Paris, în perioada 29 noiembrie – 4 decembrie. Expoziția era

deschisă zilnic între orele 10 şi 19. Îşi privi ceasul care indica ora 21. Nervos îşi trecu mâna prin păr.

– Doamne, nu se poate, trebuie s-o văd, murmură.

Mâine era ultima zi a expoziţiei şi el trebuia să fie la ora 10 la gară. Nu avea numărul de telefon al Isabellei ca s-o poată anunţa. Făcu câţiva paşi în susul străzii, ca apoi să se întoarcă, să mai citească o dată, rămânând mult timp privind portretul fetiţei. Sentimente contradictorii trecură prin sufletul lui ca un taifun. La început o imensă uimire, apoi disperare care se transformă în furie; se lăsă apoi cuprins de o mare tristeţe şi nervozitate. Lovi cu putere cu pumnul în zid pentru ca suferinţa fizică să-l facă să uite de dilema în care se afla şi să încerce să gândească liniştit. Se hotărî să studieze bine toate hârtiile care mai erau lipite de geam. Într-un târziu, zâmbi mulţumit. Pictoriţa urma să expună şi în alte două oraşe, Lyon şi... Bordeaux, erau precizate şi datele pentru fiecare oraş. La Bordeaux tablourile urmau să fie expuse începând cu 11 decembrie.

O dată întors la hotel, trase un fotoliu aproape de balconaş, deschise fereastra larg, îşi aprinse ţigara şi se aşeză.

– Extraordinar, şopti, suflând un nor de fum, să aflu ce a devenit şi chiar s-o întâlnesc la mii de kilometri de casă.

Amintiri pe care le crezuse de mult uitate, reveniră cu o claritate surprinzătoare. Închise ochii, în timp ce, ca pe un ecran, imaginile se succedau. Cât era de atunci? Cam 10 sau 11 ani. El era pe vremea aceea în ultimul an de facultate, iar ea era în primele clase de liceu. Ea locuia pe aceeaşi scară de bloc, la etajul 2, în timp ce familia lui locuia la parter. O cunoştea de pe vremea când era doar o fetiţă de cinci ani, nu prea frumoasă, dar cu nişte ochi albaştri deosebiţi. Îl spiona şi se ţinea peste tot după el, cu o tenacitate uimitoare.

Plăcerea ei cea mai mare era ca el s-o ridice în braţe şi apoi s-o arunce în sus. Chicotea de plăcere, iar el râdea, aruncând-o iar şi iar, până obosea. Fusese o fetiţă foarte veselă şi prietenoasă.

Copilăria ei fără griji s-a sfârşit când ea intrase în cel de-al unsprezecelea an de viaţă, an în care murise într-un tragic accident mama ei. De atunci, ea nu mai ieşea la joacă cu ceilalţi copii decât foarte rar.

Încet, preluase pe umerii ei fragili treburile casei. În timp ce fetiţele de vârsta ei făceau mâncare pentru păpuşi, ea gătea pentru tatăl ei, spăla, călca şi culmea, mai şi învăţa. Femeile de pe o scară o ajutau cu rândul, până a reuşit să facă totul singură.

Nu mult timp după această nenorocire el luase examenul la facultate şi plecase în armată. În liniştea camerei, el percepu parcă aievea sunetul glasul ei subţirel.

– O să-mi fie tare greu fără tine, îi spusese.

– Micuţa mea prietenă, mie acolo unde mă duc o să-mi fie şi mai greu.

– Vei avea oare timp să-mi scrii câteva rânduri, să-mi spui cum o duci?

– Promit, răspunsese el grăbit pentru că trebuia să-şi ia rămas-bun şi de la Ana, ultima lui cucerire la acea dată.

Cele nouă luni de armată trecuseră destul de greu, dar nu-şi găsise timp să-i scrie Andradei nici un rând.

Apoi plecase la facultate şi scurtele perioade din vacanţă când stătea acasă nu avea timp pentru ea. Se întâlnea cu fete de vârsta lui, de la care lua tot ce putea.

Astfel mai trecuseră câţiva ani. De câte ori se întâlneau, vorbeau, şi el se prefăcea că nu înţelege privirea ei grăitoare. Andrada, ca şi în copilărie, căuta mereu să-i iasă în cale, dar

el o evita pentru că începuse să-l plictisească ataşamentul ei, îl obosea privirea ei adoratoare.

Urmase apoi acea vară când el terminase facultatea şi trebuia să mai facă câteva săptămâni de armată. Se întorcea seara târziu de la un chef, unde o fâţă de fată se lăsase sărutată şi pipăită până îl adusese într-o stare de excitare care se cerea imediat satisfăcută, dar când reuşise s-o ducă în dormitor, fata îl pălmuise şi plecase. Frustrat şi foarte nervos, stare accentuată şi de cantitatea de alcool consumată, se hotărâse să se bage în pat şi să nu mai vadă vreo femeie cele câteva zile care-l mai despărţeau de plecarea în armată. Când să intre în bloc, privi întâmplător către balconul Andradei şi rămase locului, uimit că o vedea la acea oră târzie, stând acolo.

– Eşti singură acasă?

– Da.

În loc să-i spună noapte bună şi să intre la el, o întrebase:

– Pot să vin la tine?

Urmase un moment de tăcere, până când ea reuşise să răspundă:

– Sigur că da.

O luase la fugă pe scări, temându-se că ea s-ar putea răzgândi, sau că acel glas subţirel din interiorul lui ar putea să-l convingă să nu urce cele două etaje. Nu fusese nevoie să mai sune, uşa se deschisese în momentul în care el se oprise suflând greu în faţa apartamentului. Se priviseră un moment, apoi fata se retrăsese pentru a-i face lui loc să intre.

– De ce ai vrut să vii la mine?

– Pentru că mai sunt câteva zile şi voi pleca trei săptămâni în armată, pretextase el.

Privirea ei puţin înceţoşată şi încărcată de iubire îl învăluise, parcă nevenindu-i să creadă că el era acolo.

– Cred că-mi va fi foarte dor de tine, micuță Andra.

– Adevărat? Ochii ei se măriseră și mai mult la această minciună a lui.

– Vrei să stăm aici, în hol?

– Iartă-mă, sunt așa de fericită încât am uitat de orice politețe. Hai să intrăm în sufragerie. Vrei să te servesc cu ceva? Poate dorești să asculți puțină muzică?

Vorbea, pradă unei agitații nefirești, încercând să-i fie pe plac, neobservând grimasa lui nepăsătoare și totala lipsă de considerație față de ea.

Prin capotul subțire el o studiase și nu o găsise prea atrăgătoare. Era mult prea slabă și ciolănoasă pentru gustul lui, dar sânii păreau corespunzători. O clipă încercase să-și amintească ce vârstă avea fata din fața lui, care nu știa ce să facă cu mâinile și le frământa încercând să-și ascundă bucuria nesperată de a fi cu el. Alungase însă repede acel gând. Întinsese mâna și îi cuprinsese mijlocelul subțire, o trăsese spre el și îi astupase gura înainte ca ea să fi putut protesta.

– Mai bine am merge la tine în cameră, îi spusese cu o voce îngroșată de dorință.

Îmbrățișați, intraseră în dormitor. O simțea moale și cu inima bătând nebunește, nu-i opusese nici un fel de rezistență.

O așezase pe pat și se lăsase greu peste trupul plăpând. Îl deranjase faptul că ea nici nu participa, dar nici nu se opunea. Când gura lui coborâse spre sânii pe care îi dezgolise brutal, o auzise șoptind:

– Vlad, de ce vrei tu să faci asta cu mine?

– Vreau să plec cu o amintire frumoasă, vreau să mă gândesc la noaptea asta mereu, când voi fi plecat.

Când rostise acele cuvinte nu știuse că spunea un mare adevăr. Adăugase apoi mieros:

– Te rog, vrei şi tu?
– Dacă tu vrei, vreau şi eu, ştii doar cât de mult te iubesc.
– Şi eu, draga mea, minţise el dintr-o suflare.

*
* *

Ajuns în acest punct cu amintirile, sări în picioare, aprinse cu un gest reflex o altă ţigară, pe care o simţi amară între buzele strânse. Şi acum, după atâta amar de vreme, sentimentul de vinovăţie era la fel de acut ca şi atunci, după ce o făcuse. Nu reuşise niciodată să găsească suficiente circumstanţe atenuante pentru gestul lui. Acesta fusese lucrul cel mai odios pe care-l făcuse vreodată şi pe care şi-l imputase ani la rând. Pentru el, ceea ce făcuse atunci fusese un viol şi era convins că şi pentru ea. Nopţi la rând îl urmăriseră ochii ei mari, albaştri, plini de lacrimi. Nu scosese nici un sunet atunci când el o posedase cu brutalitate. Abia după aceea privise spre chipul ei. Nici un reproş, nici o palmă nu l-ar fi zdrobit ca acea privire nevinovată încărcată de suferinţă, dar şi de iubire.

Scutură din cap violent. Nu, nu înţelegea nici acum gestul ei. Se ridicase din pat, privind parcă hipnotizată la pata de sânge de pe cearşaf, îl adunase cu mâini tremurânde şi cu el în braţe, intrase în baie. În liniştea nopţii se auzise fiecare suspin al ei; plângea şi spăla cearşaful. Nemişcat ca o statuie, el îi aşteptase întoarcerea. Ea revenise ca o somnambulă, luase din dulap un alt cearşaf şi îl întinsese pe pat, lăsându-se apoi să cadă pe marginea lui. Se târâse în genunchi până în faţa ei, apoi îi cuprinsese picioarele reci, cu braţele şi îşi lăsase capul în poala ei. Cu un oftat, Andrada găsise puterea să-i mângâie părul răvăşit.

– Ai să mă poţi ierta vreodată?

– Cred că numai cine nu iubeşte cu adevărat nu poate ierta.

Acest răspuns, prea matur pentru vârsta ei, îl uimise.

– Atunci, nu eşti supărată pe mine?

– Nu, eu am fost cea care am lăsat să se întâmple, poate am fost curioasă.

– Tatăl tău când vine?

– Tata, a... păi, cred că mâine.

– Atunci pot veni la tine diseară?

Ochii ei albaştri străluciseră ca picăturile de apă în soare.

– Vrei, chiar vrei, să-ţi petreci toată seara şi toată noaptea cu mine?

– Bineînţeles, eşti aşa de dulce, de mică, încât este o plăcere să fac dragoste cu tine.

Ea roşise până în vârful urechilor şi îşi plecase ochii sfioasă. Era atât de tânără şi vulnerabilă încât el simţea nevoia să o protejeze s-o ocrotească, dar şi să facă dragostea cu ea.

Obosit, se lăsă să cadă în fotoliul din faţa ferestrei. În cameră se făcuse la fel de frig ca şi afară. Nu mai închise ochii, nu mai avea ce să-şi amintească. Întâlnirea din seara aceea nu mai avusese loc, tatăl ei se întorsese mai repede şi în afară de un sărut scurt, o îmbrăţişare şi promisiunea că se vor întâlni peste trei săptămâni nu mai fusese nimic între ei. În timpul stagiului îi scrisese de două ori, dar răspuns nu primise decât la prima scrisoare. Când revenise acasă, apartamentul ei era ocupat de o altă familie. Mama sa îi povestise cu lux de amănunte că tatăl Andradei murise în urma unui atac de cord, la numai o săptămână de la plecarea lui în armată, şi ea plecase să locuiască împreună cu două surori ale tatălui ei, la Bucureşti. Nu mai aflase niciodată nimic despre ea.

În sinea lui recunoştea acum că atunci când i se ivise posibilitatea să se mute cu serviciul la Bucureşti, nu pregetase nici o clipă, sperând că poate o va întâlni. Dar în toţi aceşti ani, nu aflase nici cel mai mic indiciu despre ea. Şi acum, aşa departe de casă, minunea se întâmplase. Purta încă numele de fată, dar era ceva frecvent la artişti. Îşi dorea din tot sufletul ca ea să nu fie căsătorită, şi asta în special din cauza acelui portret de fetiţă. Chipul pictat semăna uimitor cu fotografia mamei lui la aceeaşi vârstă, era ca şi cum pictoriţa îl făcuse având ca sursă de inspiraţie acea fotografie. Existau totuşi două deosebiri: părul fetiţei era castaniu şi nu negru ca cel al mamei lui, şi ochii copilului erau albaştri. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că fetiţa din tablou era copilul lui.

Pierdu restul nopţii făcând calcule ca să afle ce vârstă are fetiţa, dar şi Andrada. Încercă să-şi închipuie cum arăta acum aceea care-i adusese copilul pe lume şi ce şanse are să se mai apropie de ea după atâta timp. Către dimineaţă adormi cu sentimentul că şansele lui sunt foarte mici, dar hotărât ca indiferent care ar fi statutul ei social să n-o deranjeze decât atât cât să-şi vadă copilul. Sentimentul acesta, că era tatăl unei fetiţe, îl umplu de bucurie dar şi de tristeţe.

Nu adormise decât de două ore când sună telefonul.

– *Mon amour,* încă nu te-ai trezit? recunoscu el vocea Isabellei.

– Tocmai încercam s-o fac, răspunse el morocănos.

– Dar iubitule, este deja trecut de ora opt!

– Mmmda, mormăi el.

– Uite ce facem, continuă ea veselă, tu faci un duş şi îţi strângi bagajele, iar eu vin cu maşina cam peste o oră şi mergem împreună la gară.

– Minunat, eşti o adevărată comoară, iubito.

– Dar fii atent, că trebuie să-mi povesteşti tot ce ai făcut aseară.

– De acord.

– Pe curând, iubitule.

Şi legătura telefonică se întrerupse.

CAPITOLUL II

O dată ajuns la Bordeaux, Vlad avea impreisa că timpul stă pe loc. Participa activ la toate dezbaterile în sala de consfătuire, râdea, glumea cu toată lumea, avea o stare de veselie contagioasă, care ţinea până adormea Isabelle. Apoi masca lui dispărea. Se ridica uşor din pat, îşi lua nelipsitul pachet de ţigări şi se instala pe terasă, unde putea în sfârşit să fie cu gândurile lui. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că fetiţa din tablou era copilul lui. Visa cu ochii deschişi la clipa când o va întâlni, şi poate va dori să se cuibărească în braţele lui. Apoi visele frumoase erau întrerupte de întrebări supărătoare. De ce nu-i scrisese Andrada niciodată? El nu-i cunoscuse adresa, dar ea ştia foarte bine adresa părinţilor lui. De ce îi ascunsese existenţa copilului? De ce, de ce... Erau aşa de multe întrebări pe care şi le punea în fiecare noapte, încât ajunsese ca un ritual. Spre dimineaţă, îngheţat şi obosit, se strecura înapoi în pat şi reuşea să fure o oră, două de somn.

În ziua de 6 decembrie o părăsi pe Isabelle pentru a face câteva cumpărături. Luă pentru ea un elegant lănţişor de aur cu un medalion micuţ ce reprezenta un trifoi cu patru foi, apoi intră într-un magazin cu jucării. Dacă pentru achiziţionarea medalionului nu pierduse mai mult de zece minute, în magazinul cu jucării stătu mai bine de două ore.

Când, spre satisfacţia vânzătorilor, plecă, avea în braţe o enormă cutie, în care era bine ambalată o minunată păpuşă care vorbea, şi o întreagă garderobă. Cheltuise o grămadă de bani, dare era mulţumit. Întors în cameră, aşeză cutia pe pat, o deschise şi o contemplă încântat. Se încruntă puţin când îi trecu prin minte că fetiţa ar putea fi suficient de mare ca să nu se mai joace cu păpuşi.

– Nu, are doar zece ani, este încă mică, se încurajă cu voce tare.

Închise cutia şi o puse bine în debara. Se îmbrăcă cu grijă, apoi bătu discret la uşa de trecere.

– Bună, iubito!

– Începusem să-mi fac griji pentru tine, ai lipsit mai mult de trei ore, credeam că te-ai rătăcit, îl luă ea în primire.

– Isabelle, astăzi este o zi deosebită, la noi.

– Da?

– În această seară copiii din ţara mea primesc daruri de la Moş Nicolae. Aş vrea, pentru că de Crăciun nu vom fi împreună, să transformăm această seară într-un ajun de Crăciun.

Braţele ei se ridicară şi îl cuprinseră tandre; se sărutară până aproape că îşi pierdură suflul.

– Hai să luăm cina la un restaurant drăguţ, să bem şampanie şi să visăm că este Crăciunul.

– Iubitule, eşti cel mai romantic bărbat din acest secol, în totală contradicţie cu mintea ta ascuţită şi foarte exactă.

– Eşti subiectivă, declară el pe un ton neutru.

– Poate... dar de mult mă frământă o întrebare şi aş vrea să nu te superi că ţi-o pun: de ce a plecat soţia ta?

Vlad respiră adânc. Un muşchi îi tresări în obrazul stâng, iar pleoapele i se lăsară până ce ochii îi deveniră ca două linii.

– A considerat că așa este mai bine pentru ea, dar a fost al naibii de bine și pentru mine.

– Sunt convinsă că acum regretă.

– Nu cred, ea vede viața altfel decât mine. Hai să vorbim despre altceva, nu vreau să-mi stric seara discutând despre Cora.

– Bine, bine, în câteva minute mă schimb și sunt a ta.

Petrecură seara într-o ambianță plăcută, dansară, glumiră și s-au prefăcut că uită de orice grijă. Întorși la hotel, intrară în camera ei și făcură dragoste.

– Te culci destul de devreme, îi spuse ea, și totuși nu pari a te odihni suficient. Simt că se petrece ceva cú tine. Ce?

– Nu se întâmplă nimic, draga mea, numai că nu dorm prea bine. Chiar dacă mă bag în pat, adorm foarte greu.

– Ăsta ar putea fi și un prim simptom de surmenaj. Ai consultat un medic?

– Isabelle, te rog, nu mă pisălogi.

Deja îmbrăcat, se pregătea să meargă în camera lui. Băgă mâna în buzunarul de la haină și scoase cutiuța în care era ambalat lănțișorul. Se întoarse către femeia care se afla tot în pat.

– Sărbători fericite, draga mea, și anul care vine să aducă numai bucurii pentru tine. Este cam timpuriu pentru urări, dar vreau să fiu primul.

Ea luă încântată pachețelul și îl desfăcu nerăbdătoare.

– Oh, este minunat! se entuziasmă Isabelle.

– Sunt mulțumit că-ți place.

– Dar eu nu am nimic pentru tine, se întristă ea.

– Mi-ai dăruit această seară minunată.

– Nu este drept, doar tu ai plătit și consumația.

– Te rog, nu vreau să discutăm în contradictoriu. Lasă seara să se termine plăcut, fără să ne facem probleme.

– Bine, mereu fac ce vrei tu, dar eşti aşa de bun cu mine încât nu pot să zic nimic. Hai, sărută-mă, şi *bonne nuit.*

Ajuns în camera lui se dezbrăcă, aruncă o privire în debara; cutia era la locul ei. Apoi se culcă în pat, punându-şi iar întrebări. Chipul fetiţei se suprapunea peste chipul păpuşii, şi invers, până adormi.

Toată săptămâna se gândise cum să abordeze problema în faţa Isabellei. Avea nevoie de ea pentru a afla unde va expune Andrada. În cele din urmă vineri, în timpul pauzei de prânz, o abordă.

– Am auzit că un pictor român expune începând cu 11 decembrie aici, la Bordeaux...

– Şi vrei să mergem şi noi, continuă ea.

– Da.

– Ştii unde are loc expoziţia?

– Nu.

– Ei, atunci va fi surpriza mea.

– Dacă îţi este greu, nu-i nimic, nu vom merge.

– Vai, *mon amour,* aşa de rar îmi soliciţi ajutorul. Sunt foarte încântată să rezolv această mică problemă.

– Încă o dată, te rog să nu faci eforturi prea mari. A fost numai o propunere pentru a petrece o după-amiază încântându-ne privirile.

Isabelle îl privi şăgalnic şi nu mai spuse nimic. Dar el ştia că va face tot posibilul ca să-l ducă să vadă expoziţia.

Duminică făcură o croazieră cu vaporul pe fluviul Gironde. Seara el arborase o mină veselă, dar era încordat ca un arc. Peste noapte rămase în camera ei, sperând ca ea să-i dea vreo veste. Adormise spre dimineaţă, hotărât să

înceapă de a doua zi să cutreiere oraşul pentru a găsi galeria unde expunea Andrada.

Dimineaţă simţi buzele Isabellei pe pleoape. Se prefăcu adormit, pentru a reuşi să-şi stăpânească nemulţumirea.

– Hai, iubitule, trebuie să mergem la treabă!

– Mmmmm, mârâi el somnoros.

– Sus, sus, ursuleţ!

Deschise ochii, se întinse şi se răsuci să coboare din pat. Stând pe marginea patului, observă plicul de pe noptieră. Întinse mâna şi îl luă. Degetele îi tremurau uşor când scoase invitaţia la vernisajul pictoriţei Andrada Danciu. I-au fost necesare câteva clipe ca să-şi înăbuşe bucuria. Când se întoarse spre femeia care-l privea, chipul lui era liniştit şi surâse calm.

– Mulţumesc.

– Plăcerea a fost de partea mea. Credeam că uitaseşi de expoziţie, dacă nu m-ai mai întrebat nimic.

– Nu uitasem, dar nu doream să devin pisălog.

– Déci diseară la ora 18 mergem la vernisaj.

– Sper să picteze bine, nu vreau să te deranjezi pentru a vedea lucrări slabe.

– De asta să nu-ţi fie teamă. Pictoriţa se bucură de un renume foarte bun. Are o carte de vizită impresionantă. A expus la Paris şi a avut un succes răsunător. Criticii nostri o ridică în slăvi. Sunt convinsă că vom avea ce vedea.

Au plecat apoi la treabă. Lucrările se desfăşurau de aproape o oră când Isabelle fu solicitată să părăsească sala de consfătuire. Atent la lucrări, Vlad, nu sesiză faptul că ea nu se mai întorsese, decât la pauza de prânz. Ea nu apăru nici până la terminarea lucrărilor din acea zi. Vlad tocmai se pregătea de plecare când o secretară îi înmână un plic. Îl deschise nerăbdător, ştiind dinainte că era de la Isabelle. Ea

aruncase în grabă câteva rânduri, explicându-i că soţul ei suferise un atac de cord, şi plecase la Paris cu primul avion. Spera să-l întâlnească înainte ca el să plece spre ţară. Stătu câteva clipe cu scrisoarea în mână, apoi o ciudată linişte şi mulţumire i se strecură în suflet. Soarta aranjase foarte bine lucrurile. Nu se bucurase nici o clipă de necazul care dăduse peste Isabelle, din contră, încercă un sentiment de tristeţe gândindu-se la soţul ei. Dacă ea ar fi participat la vernisaj, el nu s-ar fi putut apropia de Andrada şi lucrurile ar fi fost destul de complicate.

Mototoli scrisoarea şi o aruncă la coş. Grăbi apoi paşii spre hotel pentru a se schimba. Se învârti prin cameră până trecură aproape 20 de minute peste ora 18. Nu dorea să fie printre primii.

Când taxiul îl lăsă în faţa sălii, avea nervii întinşi la maximum.

Sala era minunat luminată. Tablourile erau expuse pe pereţii laterali, în timp ce peretele opus intrării era tapetat cu oglinzi.

Nefiind foarte mare, sala era deja arhiplină. După ce îşi prezentă invitaţia, se strecură înăuntru. Căută din priviri o blondă nu prea drăguţă, dar cu ochii albaştri. Privirea i se opri pe câteva femei care aveau aceste caracteristici, dar era clar că nici una nu era Andrada. Se hotărî atunci să facă turul sălii privind tablourile. După primele două, rămase mut de admiraţie.

Nu se pricepea el prea bine la pictură, dar tablourile îl impresionară în cel mai înalt grad. Fata asta avea un real talent. Se gândise mult în ultima săptămână ce o determinase să se apuce de pictură; acum înţelese că întrebarea nu avusese rost. Ea făcea ceea ce ştia cel mai bine.

Rămase fără suflu în fața portretului fetiței. Tabloul era mult mai reușit decât poza de pe afiș. Pictorița surprinsese extraordinar de bine lumina interioară care făcea să strălucească frumosul chip.

Copilul parcă era acolo, și îl privea cu ochi candizi. Nu se putea îndura să treacă mai departe. Oamenii admirau, comentau și treceau, el parcă se transformase în stană de piatră. În cele din urmă reuși să se smulgă din acel loc, fiind luat imediat de fluxul uman. Se trezi, uimit, că ar fi vrut să le strige tuturor celor din sală că el este tatăl frumoasei fetițe.

Trecuse de jumătatea sălii când o descoperi. Emoția pe care o avusese în fața portretului era nimic pe lângă ce simți atunci când o văzu pe Andrada. Privea zăpăcit imaginea ei reflectată de peretele cu oglinzi. Stătea cu spatele la el, deci era cu fața la oglindă. Transformarea ei era aproape miraculoasă. Imaginea din trecut nu se suprapunea deloc peste cea prezentă. Avea senzația că urmase aceleași faze de transformare, ca cele prin care trece o larvă până devine un fluture delicat și grațios.

Pusese carne pe ea exact cât trebuie și acolo unde era necesar, chipul era al unei madone, gura frumos conturată cu buze pline și senzuale, fruntea înaltă și nasul delicat, totul încadrat de o coamă de păr ondulat de o culoare neobișnuită, o nuanță de auriu spre gri. Era frumoasă, minunat de frumoasă, dar Vlad simți că îl intrigă ceva la ea. O studie în continuare. Cu câteva persoane strânse în jurul ei, vorbea cu o voce liniștită, fără urmă de emoție, și uneori buzele ei schițau un zâmbet fugar, zâmbet care însă nu se reflecta și în privirea albastră foarte rece și distantă. Asta era, își spuse mulțumit, asta era frapant la ea. Buzele ei spun sărută-mă, iar ochii te trimit la dracu. Încercă să-și imagineze cum ar arăta pe chipul de acum ochii care-l priviseră atât de cald și

cu o aşa mare iubire în trecut. Acel trecut care acum i se părea că avusese loc într-o altă viaţă. Ochii ei animaţi de astfel de sentimente ar face sigur din ea cea mai frumoasă femeie. Simţi deodată o dorinţă nebună să încerce să transforme privirea ei glacială în una încărcată de iubire. Animat de acest gând, zâmbi exact în momentul în care privirile lor se întâlniră în oglindă. Ochii ei se dilatară arătând o uimire totală, apoi o uşoară nuanţă de roz îi coloră obrajii, pentru ca o clipă mai târziu să devină cadaverici, iar ochii să-l privească cu cea mai profundă ură. Zâmbetul lui îngheţă în faţa acestei priviri ucigătoare. Sesiză cu uimire cum degetele ei fine se strâng formând un pumn micuţ, care ardea de dorinţa de a lovi. Bărbatul aflat la dreapta ei îi puse mâna pe umeri şi o trase protector spre el. Totul durase câteva secunde, dar el le surprinsese privirile şi se grăbea s-o liniştească. Vlad făcu un pas spre ea, dar se opri din cauza ostilităţii zugrăvite pe chipul ei. Se întoarse şi porni spre ieşire simţind privirea ei plină de ură în ceafă. Nu reuşi să ajungă la uşă pentru că rămase iarăşi pironit în faţa portretului. Mulţimea îl absorbise şi nu o mai vedea pe Andrada. Privi chipul surâzător al copilului şi parcă se simţi puţin mai bine, după duelul privirilor din care ieşise destul de şifonat.

Nu înţelegea de ce îl ura aşa. Sperase într-o întâlnire mai cordială, dacă nu prietenoasă. Îşi dădu seama că este omul în plus din acea încăpere. Bărbatul care-i îmbrăţişase ocrotitor umerii atunci când ea avusese nevoie, era probabil soţul ei, deci concluzia era una singură: nu trebuia să-i mai facă rău, trebuia să dispară cât mai repede. Făcu o întoarcere de 180 de grade şi se pomeni faţă-n faţă cu ea. Surpriza îl făcu să zâmbească uşor, lucru care se părea că o enervă şi mai tare.

– Ce dracu cauţi aici? şuieră vocea ei ca un pocnet de bici.

– Cred că este clar, am fost invitat la vernisaj şi acum admir tablourile.

Dacă privirea ar putea ucide, atunci sigur ar fi trebuit să cadă mort pe loc, aşa fulgere aruncau ochii ei.

– Nu ştiu ce te face să mă urăşti atât de mult, dar bănuiesc că ai motivele tale, pe care dacă vei dori vreodată să le discutăm, voi fi oricând la dispoziţia ta, îi spuse el calm, lipsit de orice resentiment.

Pentru moment, ea nu putu să răspundă, fiind practic sufocată de furie.

Privirea lui îi mângâie faţa, se opri câteva clipe asupra buzelor pe care ea le muşca, pentru a-şi recăpăta glasul.

– Cum... cum... articulă încet şi poticnit.

– Cum de am fost invitat? Asta doreşti să ştii? o ajută el.

Ea făcu numai un semn afirmativ din cap.

– Numai datorită întâmplării, afirmă el cu un calm pe care era departe de a-l avea. Am descoperit întâmplător sala în care ai expus la Paris. Ţi-am recunoscut numele, pe care nu l-am uitat niciodată, şi am fost şocat de fotografia de pe afiş. Era pentru prima oară după 11 ani când aflam ceva despre tine. Mi-am rugat nişte prieteni francezi să-mi facă rost de invitaţie pentru că doream să stau de vorbă cu tine, măcar câteva minute. Din privirea ta am înţeles că nu se poate, şi voiam să mă retrag. Asta este tot.

Andrada îl privea în continuare fix, dar ura din priviri nu mai era aşa evidentă, lăsând loc unei umbre de interes.

Făcu un pas pe lângă ea, spre uşă, apoi îi spuse:

– Eu stau la hotel Grande, camera 218, până vineri. Dacă poţi trece peste resentimente şi vrei să stăm de vorbă, mă găseşti în fiecare zi după ora 17.

– Oare avem despre ce vorbi? se auzi glasul ei nervos.

– Da, în primul rând despre asta, răspunse el înclinând capul spre portretul fetiţei.

Nici dacă ar fi recepționat o palmă în plină figură, Andrada n-ar fi tresărit așa.

Prefăcându-se că nu observă reacția ei, el o porni hotărât către ușă, aruncându-i peste umăr:

– Numai bine din partea mea.

Înlemnită, ea îl privi până ce ieși și se pierdu în întunericul de afară. Nu făcu nici un gest. Rămase acolo, golită de orice gând. Oameni treceau pe lângă ea dar nu vedea pe nimeni. O trezi din această stare vocea blândă și foarte calmă a lui Alain Suire.

– Draga mea, ce se petrece cu tine? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

– Chiar asta am văzut, articulă ea cu greu.

– Haide, nu te pierde cu firea, nu este felul tău. În doi ani, de când te cunosc, ai trecut cu fruntea sus prin toate necazurile.

– Ai dreptate, cred că m-am cam pierdut cu firea.

– Totul se rezolvă. Nu cred că sunt prea mulți cei care au observat schimbul tău de priviri cu acel necunoscut, sau pentru tine nu este un necunoscut?

După ce respiră adânc de câteva ori, ea reuși să răspundă:

– Este un compatriot, pe care nu l-am văzut de foarte multă vreme.

– Bine, dar ăsta nu este un motiv să dorești să-l ucizi, zâmbi Alain.

– Chiar așa urât m-am uita la el?

– Am crezut că nu ești tu.

– Regret că m-am dat în spectacol.

– Ți-am mai spus, nu cred că au observat și alții.

– Ești așa de drăguț, încercă ea să zâmbească.

– Dacă pot să te ajut cu ceva, știi că poți conta pe mine.

– Da, ești printre puținii mei prieteni adevărați.

– Mă bucură aprecierea ta, dar dorința mea față de tine este alta.

– Te rog, să nu abordăm acest subiect acum.

– Înțeleg că ai fost tulburată de acel tip, dar mai sunt numai câteva zile până la plecarea ta și te eschivezi mereu de la o discuție serioasă.

– Uite cum facem, îi propuse ea, ne întoarcem la invitații noștri, facem față acestei seri, mă conduci la hotel și îmi acorzi 24 de ore de gândire, apoi sunt dispusă să abordăm toate problemele și să le rezolvăm.

Bărbatul o privi cu tandrețe dar și cu o ușoară urmă de neîncredere.

– Promiți?

– Da.

– Atunci, să ne întoarcem la invitații noștri.

Cu un zâmbet cald, îi cuprinse umerii și o strânse ușurel la piept.

– Cu câteva cuvinte m-ai dus în pragul raiului, sper ca peste 24 de ore să mă conduci prin el, scumpa mea.

*

* *

Frigul de afară îl făcu pe Vlad să se zgribulească, în așteptarea unui taxi. Cu coada ochiului urmărea intrarea în expoziție. Spera din tot sufletul ca ea să ia legătura cu el. Dorea, dureros de tare, să știe de ce îl ura așa.

Întors în cameră, pentru a nu începe să-și pună întrebări, se apucă să citească o carte, în apropierea telefonului. Era trecut de ora două când se hotărî să se culce.

Dimineața, era în baie când telefonul sună. Alergă, nerăbdător să răspundă. Cu un oftat, recunoscu vocea Isabellei.

– *Bonjour, mon amour!*

– *Bonjour* Isabelle. Sunt încântat să te aud! Cum se simte soţul tău?

Ea râse încetişor.

– Cu toate că spui că te bucuri, în vocea ta este o nuanţă de regret. Se pare că aşteptai să te sune altcineva.

Uimit de perspicacitatea ei, îi trebuiră câteva clipe până să-i revină glasul.

– Oare să înţeleg că eşti geloasă? o întoarse el.

– Cred că sunt, recunoscu ea.

– Te rog să mă crezi că nu este cazul.

– Cum ai petrecut seara?

– Nu aşa de bine cum ar fi fost dacă erai şi tu prezentă.

– O, să înţeleg că mi-ai simţit lipsa? N-au fost destule femei amatoare să mă înlocuiască?

– Isabelle, am stat ceva mai puţin de o oră. Am admirat nişte tablouri foarte frumoase, am schimbat câteva amabilităţi cu pictoriţa, şi m-am întors direct la hotel. Credeam că mă vei suna.

Impresionată de această declaraţie, vocea femeii căpătă o nuanţă mai senzuală.

– N-am putut, am stat numai cu soţul meu. Acum am trecut pe acasă să mă schimb şi mă întorc la spital. Faza critică a trecut cu bine, dar trebuie să stau cu el. Devine foarte neliniştit dacă nu mă simte lângă el.

– Regret că s-a întâmplat tocmai acum. Dar îi doresc sănătate.

– Mulţumesc, eşti un dulce. Am să te mai sun. *A bientôt.*

– *Au revoir.*

Puse receptorul jos cu un gest brusc.

Când ieşi pe uşă mai zăbovi câteva clipe, cu privirea lipită de telefon. Închise uşa cu regret şi plecă.

Orele de program i se părură nesfârşite. Era obosit de zbiciumul sufletesc din ultimele zile.

Fără să-şi mai cumpere nimic de mâncare, se întoarse direct în cameră. Îşi dezbrăca paltonul când telefonul sună. Se repezi spre el ca un uliu asupra prăzii. Puse mâna pe receptor, dar nu-l ridică. Lăsă aparatul să mai sune de câteva ori până ce inima lui se mai potoli din galopul în care pornise.

– Alo!

– Vlad?

– Da, Andrada.

– Vreau să-mi lămuresc un lucru şi de aceea trebuie să ne întâlnim undeva, pentru a sta câteva minute de vorbă.

În vocea ei nu se simţea nici o urmă de bunăvoinţă şi era mai rece decât ploaia care începuse afară.

– Aşa cum ţi-am spus şi aseară, sunt gata oricând să discutăm.

– Sunt foarte presată de timp, ne putem întâlni imediat?

– Sigur că da, alege tu locul şi ora.

– Peste 20 de minute, în Place de la Victoire.

– Perfect, atunci în faţa Arcului.

– Da.

După acest da aproape răstit, ea închise fără alt comentariu.

Vlad îşi îmbrăcă paltonul, hotărât să facă drumul până la punctul de întâlnire pe jos.

Ajuns în stradă fu lovit de un ropot de ploaie rece. După 15 minute era la locul de întâlnire. Era foarte puţină lume pe stradă, aşa că o reperă foarte repede. Îmbrăcată într-un minunat cojoc gri, cu cizme înalte negre, cu părul strâns sub o tocă neagră, şi luptând să înainteze împotriva rafalelor de ploaie, părea deosebit de fragilă.

Când ajunse în apropierea lui, el încercă un zâmbet, dar gheaţa din privirea ei i-l stinse. Se măsurară din priviri până ce el sparse tăcerea.

– Îţi propun să intrăm undeva, altfel ploaia ne va înmuia şi oasele, nu numai hainele.

– Unde?

– Este aici, pe colţ, un local unde am putea lua câte o cafea.

– Bine, dar fără cafea.

Fără a-i răspunde la această ultimă remarcă, Vlad se întoarse şi porni spre local, urmat îndeaproape de Andrada. După ce îşi scuturară bine umbrelele, el îi deschise uşa aşteptând ca ea să treacă prima. Mirosul suav pe care-l percepu îi umplu nările, ca o zi de primăvară.

Se aşezară la o masă retrasă şi uitară să mai vorbească, cercetându-se cu privirea. O găsi şi mai frumoasă decât seara trecută. Pielea catifelată era aşa de proaspătă, fără pic de fard, încât îţi venea să muşti din obraji roşii de frig ca dintr-un măr ionatan.

Ospătarul care veni să le ia comanda rupse vraja.

– Ai vreo preferinţă? o întrebă el.

– Eu nu iau nimic, declară ea, rece.

– Nu bei cafea niciodată, sau nu bei cu mine?

– Nu-mi place cafeaua.

– Atunci, un ceai cu câteva fursecuri?

Andrada deschise gura să refuze, dar se răgândi considerând că pierde un timp preţios.

După ce chelnerul plecă să aducă comanda, tânăra femeie îşi puse palmele pe masă şi se pregăti de atac.

Intuind asta, Vlad o întrebă pe un ton blând:

– Dacă voi putea, voi lămuri problema ta, dar vreau să-mi promiţi că voi căpăta şi eu răspuns la câteva întrebări.

– De acord..

– Atunci mai întâi tu.

– De ce, acum 11 ani, nu mi-ai răspuns la cele două scrisori pe care ţi le-am trimis?

Ochii lui se deschiseră larg şi întreaga lui fizionomie arăta o uimire totală.

– Andrada, dar n-am primit nici o scrisoare de la tine, după ce a murit tatăl tău şi tu ai dispărut.

– Vai, cum poţi să minţi, şi să faci o figură aşa uimită!

– Nu ştiu ce ar trebui să spun sau să fac pentru a te convinge.

– Normal, nu poţi avea nici un argument logic.

– Uite ce e, am făcut multe prostii la viaţa mea, dar totdeauna am avut curajul răspunderii. Când m-am întors din armată tu plecaseşi la o mătuşă, asta a fost tot ce am aflat despre tine. Mă simţeam foarte vinovat pentru felul cum m-am purtat cu tine, singura mea dorinţă la vremea aceea era să te întâlnesc şi să mă conving că totul este în regulă. Ani la rând am trăit cu spectrul acelei nopţi. Ai tot dreptul să mă urăşti pentru ce ţi-am făcut atunci, dar nu mă împovăra şi cu alte păcate, pe care nu le-am făcut.

Vocea lui încărcată de regrete găsi calea spre sufletul ei pentru că privirea i se mai încălzi puţin, şi el putu citi pentu prima oară în albastrul intens al ochilor puţin interes.

– Mai spune-mi o dată, continuă ea, cu o voce mai liniştită, de ce nu mi-ai răspuns la scrisori?

– Pentru că nu le-am primit niciodată, răspunse el pe un ton ferm. Tu ştii cum mergea poşta pe atunci.

– Bine, am acceptat că poate nu ai primit-o pe prima, de aceea ţi-am scris-o pe cea de-a doua. Nu pot să cred că s-au pierdut amândouă.

– Dar trebuie să accepți că se făceau și se fac în continuare încurcături din cauza literelor care însoțesc numărul blocului, unele sunt litere mari, altele litere mici, dacă nu scrii corect litera, atunci scrisoarea ajunge în altă parte.

– Nu era mai simplu să-mi telefonezi?

– Mătușile mele nu aveau telefon. Te-am sunat o dată, și nu erai acasă. Am vorbit cu mama ta, dar nu i-am spus cine sunt. Pe vremea aceea eram moartă de rușine. Apoi curajul meu s-a epuizat. Am preferat să-mi alimentez în fiecare zi ura împotriva ta, decât să stau de vorbă cu tine.

Două lacrimi mari ca două boabe de mărgăritar se prelinseră pe obrajii lipsiți de culoare.

Palma lui se lăsă peste mâinile ei care se frângeau neputincioase.

Privirea ochilor lui căprui o învălui mângietor. El dorea cu fiecare fibră a corpului să o cuprindă în brațe și s-o țină strâns, până ce izvorul lacrimilor ar fi secat. Observase că degetele ei nu erau împodobite cu nimic, dar asta nu excludea posibilitatea ca ea să fie căsătorită.

Cu un gest brusc ea își retrase mâinile de sub a lui, își șterse fata cu palmele și, cu un enorm efort de voință, reuși să-și revină.

– Scuză-mă, nu știu ce s-a întâmplat cu mine. Oricum, când am stabilit această întâlnire, nu aveam de gând să plâng pe umărul tău.

– Nu-ți face probleme, te cred.

Vocea ei devenise sigură și fără urmă de emoție.

– De fapt cred că și uitasem cum este să plângi, n-am făcut-o de foarte multă vreme.

– Mă bucur, asta înseamnă că n-ai avut necazuri.

O clipă Andrada îl privi atentă, apoi izbucni în râs. Un râs trist, plin de melancolie. Vlad nu mai auzise în viața lui

un astfel de râs. Râdea, dar nici un mușchi al feței nu-i trăda starea sufletească. Devenise o ființă foarte ciudată.

– Andra, așa caragioasă ți s-a părut afirmația mea?

– Nu, n-a fost caraghioasă, dar a avut un efect ciudat asupra mea, venind tocmai de la tine.

– Am impresia că nu vorbim aceeași limbă.

– Nici nu putem, am trăit aceleași timpuri, dar în mod cu totul și cu totul diferit, așa că este normal să nu ne înțelegem.

– Poate că găsim totuși o cale.

Ochii ei aruncau săgeți de gheață când îi răspunse:

– Nu, nu se poate, pentru că tu ai avut totdeauna tot ce ți-ai dorit, răsfățat de părinți apoi de femei, nu ai cunoscut durerea la adevărata ei dimensiune, n-ai ajuns niciodată așa de jos încât să-ți dorești să nu te fi născut. Să-ți obligi inima să devină de piatră pentru a putea trăi și ziua de mâine, indiferent de greutăți, să mergi drept când de fapt ești la pământ.

– De ce ești așa de sigură că eu n-am avut partea mea de suferință?

– Pentru că eu am fost așa de nebună, și ți-am urmărit traiectoria vieții. Nici nu știi de câte ori am fost foarte aproape unul de celălalt. Când simțeam că ura mea împotriva ta nu mai este alimentată suficient, făceam ceva ca să te întâlnesc. Numai anturajul pe care îl aveai, și era un motiv suficient pentru o transfuzie de ură. Și acum tot pentru asta am vrut să te întâlnesc, m-a impresionat modul cum priveai portretul fiicei mele. Trebuia să iau o decizie importantă pentru mine, și ca o caraghioasă, am crezut că...

– Continuă, după tot ce mi-ai spus, vreau să aflu ce ai crezut.

– Nu te privește.

– Unde m-ai văzut ultima oară?

– Acum câțiva ani. Erai cu frumoasa ta soție.

– Înseamnă că nu știi că am divorțat.

Pentru câteva clipe se așternu o tăcere grea.

– De ce îmi spui asta?

– Pentru că vreau să-ți dovedesc că există unele puncte asupra cărora te înșeli. Nu-ți cunosc viața, dar sunt convins să ți-a fost foarte greu să crești un copil singură. Nu am înțeles de ce mi-ai ascuns existența fetiței. Nu crezi că era normal să particip la creșterea și educarea ei, să-i șterg lacrimile când se lovea, sau să mă bucur de primul ei zâmbet?

Suspicioasă, ea răspunse cu o întrebare:

– De unde știi că este copilul tău?

– Nu știam că mă crezi idiot. Fetița este copia, pefecționată, a chipului mamei mele, cu care știi foarte bine că semăn.

– Aiurea, astea sunt basme, revin la ideea mea inițială că ai primit scrisorile, dar ai preferat să nu-ți asumi nici un pic de responsabilitate.

Cuvintele îl loviră din plin. Toată răbdarea lui se topi ca un fum. Nervos, îi aruncă, scrâșnind din dinți:

– Nu m-ai lăsat să știu de existența ei, dar acum știu și sunt hotărât să îmi asum toate responsabilitățile pe care atâta timp nu mi le-am asumat. Asta cu sau fără voia ta.

Pe deasupra mesei cele două priviri se ciocniră, gata de luptă.

– Să nu te apropii de fetița MEA! Sunt în stare să-ți scot ochii ăia afurisiți.

– Voi da de ea, cu toată împotrivirea ta.

– Să nu încerci. Nu ai nici un drept!

– Ba da. Dunt tatăl ei.

– Dovedește! strigă ea ridicându-se în picioare.

Cu toate că la început tonurile lor erau scăzute, certându-se, vrând fiecare să fie ascultat, ajunseseră să strige unul la celălalt, priviți de ospătari și cei câțiva consumatori. Oamenii îi priveau înțelegând că se petrece o dramă, fără însă să înțeleagă vreun cuvânt din limba în care cei doi se certau.

– Medicina a ajuns destul de departe pentru ca acest lucru să fie posibil.

Tremurând, în picioare, în fața lui, cu figura descompusă de furie și ură, Andrada îi spuse înainte să pornească în fugă spre ușă:

– Mi-ai distrus viața, nu te voi lăsa să-mi distrugi și singura bucurie care mi-a mai rămas, fetița mea. Acum 11 ani eram doar un copil, dar pielea mi-a fost aspru tăbăcită și pot să lupt ca o fiară pentru a-mi apăra puiul.

Ieși ca o vijelie în ploaia care cădea în rafale fără să-și mai deschidă umbrela. Lacrimile care începură să-i curgă de cum închise ușa localului în urma ei se amestecară cu picăturile de ploaie, pe obrajii palizi.

Rămas la masă, Vlad o urmări până ploaia o înghiți cu totul, ascunzând-o privirii lui mânioase. Cu pumnii strânși, încerca să se calmeze. Privirea îi coborî spre ceașca de ceai de care ea nu se atinsese. Tristețea îi calmă încetul cu încetul nervii întărâtați.

„Doamne, cât de mult trebuie să mă urască, dacă n-a vrut să bea cu mine nici măcar o amărâtă de ceașcă cu ceai."

Plăti și ieși la rândul lui în ploaie. Frigul de afară îl făcu să se grăbească spre hotel. Își pusese atâtea speranțe, își făcuse atâtea vise, încât rezultatul întrevederii cu Andrada îl demoraliză de tot, aruncându-l pradă celei mai cumplite deznădejdi.

CAPITOLUL III

Udă ca un pisoi vagabond, Andrada se strecură pe uşa hotelului, urcând în fugă scările până la etajul întâi. Cu mâini tremurânde reuşi să descuie uşa pe care o trânti după ea. Atârnă cojocul pe un umeraş, se dezbrăcă de restul hainelor, pe care le aruncă grămadă, apoi se repezi în baie unde lăsă apa fierbinte să-i pună sângele în mişcare. Zăcu în apă mai bine de o jumătate de oră încercând să nu se gândească la nimic.

Oricât încerca, chipul bărbatului pe care-l iubise cu patimă, refuza să-i dispară din faţa ochilor. Într-un târziu, înfăşurată în halatul pufos, reveni în carneră. Se aşeză pe marginea patului privind la cele două poze ale Soranei. Ce dor nebun îi era de ea! Trecuseră câteva săptămâni de când plecase de acasă. Era de fapt pentru prima oară când o lăsa cu mătuşile ei mai mult de o săptămână. Îşi simţea sufletul pustiit şi nu avea sprijinul mânuţelor mici, care o încojurau cu multă dragoste, al guriţei care îi săruta ochii de câte ori plângea. Împinsă de un impuls subit, puse mâna pe telefon şi ceru o convorbire cu Bucureştiul. Nu avu timp nici să-şi usuce părul, că telefonul sună.

– Alo, auzi în receptor vocea mătuşii Ela.

– Bună ziua, mătuşă.

– O, Andrada, scumpo, ce mai faci?

– Îmi este foarte dor de voi.

– Şi nouă, copilule.

– Ce face Sorana?

– Ţopăie pe lângă mine, cum face ori de câte ori sună telefonul.

– Sunteţi sănătoase?

– Sigur că da. Nu-ţi face griji pentru noi. Ţie cum îţi merge?

– Expoziţia a fost şi aici, la Bordeaux, un succes.

– Nu vreau să te reţin, ştiu cât costă un astfel de telefon, dar simt că ceva nu este în regulă, eşti tristă.

– Puţin.

– Ţi-o dau pe Sori, nu lua o hotărâre când eşti nervoasă, lasă timpul să te liniştească şi discutăm când vii acasă.

– Mulţumesc, şopti Andrada cu o voce pierdută.

– Mami, mami, când vii acasă?

– Curând, îngeraşul meu. Duminică sau cel târziu luni.

– Este foarte bine, pentru că iau şi eu vacanţă şi pot să stau mai mult cu tine. Mami, îmi este tare dor de tine.

– Şi mie, minunata mea păpuşică. Portretul tău a avut un succes nebun.

– L-ai vândut? întrebă fetiţa, devenind îngrijorată.

– Nu, draga mea, nu poate fi cumpărat pentru că nu este de vânzare. De fapt, este singura pânză cu care mă întorc.

– Înseamnă că acum ai bani mulţi, mami.

– Vrei ceva special, iubito?

– Nu acum, poate că Moş Crăciun o să-mi aducă şi mie o bicicletă.

– Moşul vrea întâi să vadă carnetul de note.

Un râs cristalin răsună în receptor.

– Păi atunci nu este nici o problemă. Am numai medii de zece.

– Bine, scumpa mea, mă bucur că te-am auzit. Sărută-le pe bunuțe din partea mea, și te rog să fii cuminte.

În receptor auzi clar pupicul trimis de micuță și îi trimise și ea unul.

– Pe curând, inimioară.

– Te iubesc, mami. Pa, te aștept.

Mult timp după ce întrerupsese legătura, glăsciorul drag îi răsuna în urechi.

Doamne, cât de mult semăna cu taică-său. Era ca argintul viu, tot timpul într-o continuă mișcare. Parcă era făcută numai din energie.

Cu un oftat, Andrada își aminti de privirea ochilor căprui când îi spusese că poate vor găsi o cale de înțelegere. Inima i se strânse, numai la această nevinovată amintire.

Oare chiar nu exista nici o cale ca ei să se înțeleagă, mai ales acum când el era divorțat?

Trebuia să recunoască, fusese șocată de felul cum privise el portretul Soranei. Toate zidurile pe care le ridicase între ea și lume căzuseră atunci când îl zărise în sala de expoziție. De ce fusese necesar să se mintă și să-l mintă? Noroc că el nu-i auzise bubuielile inimii atunci când aproape se pierduse în privirea catifelată a ochilor lui.

Cu greu, dar trebuia să recunoască, și după atâția ani, îl mai iubea încă. Cât de aproape fusese să întindă mâna și să-i mângâie fața și cele câteva fire de păr alb care-i luceau în bogăția părului. Cât de greu îi fusese să se abțină să facă ceea ce nopți la rând visa că face: să-l sărute.

Stătuseră față în față și ea trebuia acum să se felicite pentru modul cum jucase teatru ca el să rămână cu impresia că îl urăște. De ce nu-l lăsase să se apropie de ea și de fetiță? Pentru că nu putea uita urgia primilor ani, după despărțirea lor.

Se trezise, după moartea tatălui, aproape un copil, într-o casă străină, cu două femei pe care nu le prea cunoştea. După o lună de la începerea şcolii leşinase pe terenul de sport. Atunci aflase că este gravidă. Urmaseră certurile cu cele două mătuşi, privirile cu subînţeles ale colegelor de clasă şi dispreţul colegelor.

Fusese nevoită să abandoneze liceul la care fusese dusă de cele două mătuşi şi să se înscrie la un altul, la seral. Pe vremea aceea nu erau posibile avorturile sub supraveghere medicală. Trebuia să se dea pe mâna unor persoane necalificate care făceau din asta o altă sursă de venituri. Mătuşa Ela o rugase să lase copilul, propunându-i s-o ajute. Cealaltă mătuşă nu vorbise cu ea aproape un an. Acum, privind în urmă, îi înflori un zâmbet în colţul buzelor. Mătuşile primiseră alocaţia ei de la stat până ce împlinise 18 ani, iar Sorana aproape un an. Era un copil cu copil. Cât fusese gravidă stătuse numai în casă. Pierduse acel an de studii, dar îi fusese prea ruşine să se arate în lume. Apoi se angajase ca muncitoare necalificată într-o mare uzină bucureşteană. Avusese o viaţă mizerabilă, împărţită în trei. Ziua la lucru, seara la ore, iar noaptea cu Sorana. Ajunsese ca o umbră. La uzină făcea orice muncă fără să cârtească. Maistrul, după ce la început o privise cu ostilitate – el avea nevoie de bărbaţi puternici, nu de fete care par gata să cadă din picioare – o acceptase. Îi admirase cumînţenia şi vrusese chiar s-o trimită la un curs de bobinatoare. Nici unul din colegii de serviciu nu ştia de existenţa fiicei ei, preferase să fie lipsită de alocaţia de stat pentru ea decât s-o declare la personal. Chiar şi în acea perioadă neagră pentru ea, fusese curtată de mulţi băieţi. Urmase sfaturile mătuşii Ela şi fără a jigni, refuza politicos orice întâlnire. După aproape doi ani de muncă în fabrică, de ziua maistrului, neavând bani să

contribuie la cadoul făcut de colegi, i-a dăruit unul din puținele tablouri pe care reușise să le termine. Emoționat, după ce îi mulțumise, acesta îi spusese:

– Acum înțeleg de ce n-ai vrut să mergi la școala de bobinatori, ai un talent care ar fi păcat să se piardă pe drum. Știu că aici, la noi, a fost pentru tine numai un popas, o treaptă pe care nu știu de ce a trebuit să o treci. Copilule, vreau să știi că țin foarte mult la tine, și dacă vreodată vei avea nevoie de ceva, nu uita să mă cauți.

Bătrânul maistru a ieșit la pensie o lună mai târziu după ce a luat ea examenul la facultatea de Arte Plastice.

L-a mai întâlnit o singură dată, la Grădina zoologică de la Băneasa. Ea fiind cu micuța Sorana și tanti Ela, iar el cu cei trei nepoți. O privise lung, apoi privise copila din cărucior.

– Ea era motivul pentru care nu te-ai împrietenit cu nimeni?

– Nu. Așa sunt eu, mai retrasă. Mă atașez greu de cineva, dar când o fac, o fac pentru totdeauna.

– Nu știam de unde aveai atâta tristețe și durere în privirea asta de albăstrea, dar acum înțeleg. La început am crezut că te prefaci, dar cu timpul am ajuns să te cunosc și te respect pentru tot ce ai făcut în timpul cât ai fost subalterna mea.

A vrut să-l invite la prima ei expoziție, când încă era studentă, și atunci a aflat cu tristețe că murise de câteva luni, de cancer pulmonar.

Încet dar sigur, sub îndrumarea severă a celor două mătuși, se transformase, devenise o femeie rece și foarte distantă. Mulți o acuzau că este îngâmfată, înțelegând greșit distanța pe care o punea între ea și lume.

Numai acasă, lângă micuțul ei puișor, își revărsa bunătatea, tandrețea și iubirea pe care și le ascundea cu grijă de ceilalți oameni. Până la urmă povestise mătușilor despre

întâmplarea ei nefericită cu Vlad Pătrașcu. Le vorbise și despre cele două scrisori, și de telefonul pe care-l dăduse.

– Mă bucur, spusese la sfârșit tanti Mili, că ai avut atâta mândrie încât să nu-i cerșești mila.

Oare asta așteptase ea din partea lui atunci? Nu, cu siguranță nu. Așteptase și sperase în repetarea acelei nopți petrecute împreună. Își dorise mângâierile cu care el îi adusese trupul în pragul exploziei. Dorise până la obsesie sărutările lui fierbinți. Sperase că era iubită la fel de mult precum iubea.

Timpul o învinsese. În ultimii ani ieșise cu mai mulți bărbați care treceau invariabil prin fața juriului format din cele două mătuși și Sorana. Cei foarte norocoși, care reușiseră să treacă de acest complet de judecată foarte sever, nu reușiseră să ajungă în patul ei.

Sărutările lor nu puteau să aprindă în ea flăcările pe care numai amintirea sărutărilor lui Vlad reușea să le aprindă. Corpul ei simțea o repulsie totală față de mâinile grăbite care îi căutau înfometate sânii sau alte puncte sensibile. Ultimul pretendent acceptat de familie era Alain Suire, impresarul care făcuse enorm pentru ea. După expoziția de la Paris o ceruse în căsătorie. Se arătase foarte afectuos cu Sorana, iar cu ea avusese o răbdare cum rar poți întâlni la un bărbat.

Cu toate acestea, era ceva la el ce ea nu putea înțelege, ceva alunecos care o ținea mereu în alertă când era el de față.

Cu o mișcare reflexă privi ceasul. Mai avea aproape o oră până la sosirea lui Alain, pentru răspunsul pe care i-l datora.

Ziua asta putea fi socotită ca o zi foarte dificilă. Psihic era la pământ. Ca o marionetă obosită, se îmbrăcă, își aranjă lucrurile pe care și le aruncase, apoi se așeză așteptându-și

oaspetele. Furată de gânduri, tresări speriată când el bătu tare în uşă.

– Intră, încercă ea un zâmbet, care nu fu altceva decât o grimasă.

– Ce făceai?

– Mă odihneam puţin în aşteptarea ta.

– Sunt bucuros că te-ai odihnit. Asta exclude unul din frecventele motive pe care le invoci, de câte ori vreau să fiu cu tine.

Ochii albaştri îl fulgerară cu o privire mustrătoare pe care însă el se făcu că n-o observă.

– Ai cinat?

– Nu, veni răspunsul ei îngheţat.

– Perfect, mi-am permis să o comand aici în cameră.

– Nu era mai simplu să coborâm în restaurant? încercă ea să se eschiveze.

– Ai uitat că astă-seară trebuia să discutăm serios.

– O putem face şi jos.

– Elimin astfel alte câteva motive pe care le invoci mereu: muzica este prea tare, eşti ameţită de vânzoleala oamenilor etc... etc...

– Haide, Alain, prea iei totul în tragic.

Cu o mână el îi prinse bărbia şi o obligă să-l privească în ochi, în timp ce cu cealaltă îi încolăcea talia.

– Vreau ceva mai mult decât mi-ai oferit până acum. Cred că ştii ce îmi datorezi.

Ea îşi propti mâinile în pieptul lui şi-l împinse puternic, smucindu-şi cu un gest ferm bărbia din mâna lui.

Nu mai avu timp decât să-l fulgere cu privirea pentru că cineva bătu la uşa camerei.

Bărbatul îi întoarse spatele şi se duse să deschidă ospătarului care intră cu o măsuţă pe rotile încărcată cu bunătăţi.

Andrada privi spre umerii încordaţi ai impresarului şi înţelese cu o dureroasă acuitate că necazurile din acea zi nu se sfârşiseră. Pentru câteva clipe singurătatea şi disperarea o copleşiră. Se scutură ca şi cum ar fi putut prin acel simplu gest să redevină calmă şi distantă.

După plecarea chelnerului, Alain o îmbie calm:

– Hai, draga mea, să bem un pahar din această minunată şampanie.

Ea se îndreptă spre masă şi se aşeză. Era mulţumită că exista un obstacol între ea şi el.

După al doilea pahar ea refuză să mai bea, aşa că el continuă până termină sticla.

Ghemul din stomac nu-i permise să se atingă aproape deloc de mâncare.

– Nu prea îţi este foame, constată Alain insinuant.

– Nu prea mănânc seara.

– Au fost totuşi seri când ai mâncat ca un lup.

– Înseamnă că sărisem peste masa de prânz.

Împăciuitor, el ridică mâinile în semn de predare.

– Scuză-mă, aştept de atâta timp răspunsul tău încât sunt puţin nervos.

– De fapt şi eu am nervii cam zdruncinaţi.

– Cred că ştiu o modalitate de calmare a nervilor, mai ales în doi.

Sesizând primejdia, Andrada bătu în retragere.

– Nu sunt curioasă s-o aflu.

– Dar eu insist să te iniţiez.

Acestea fiind zise, Alain se ridică de la masă şi veni să se aşeze pe covor la picioarele ei.

– Mi-ai promis aseară raiul.

– Nu ţi-am promis decât un răspuns la o întrebare.

El îi cuprinse picioarele cu braţele şi îşi aşeză bărbia pe genunchi, privind la ea.

– Acum vreau să aud.

– Alain, ştiu cât de mult îţi datorez. Dacă nu erai tu, n-aş fi expus poate niciodată în Franţa, dar vezi tu, numai recunoştinţa nu constituie o bază solidă într-o căsătorie.

– Deci nu vrei să ne căsătorim.

– Aşa este.

– Atunci putem fi amanţi.

– Asta ar fi împotriva tuturor convingerilor mele.

– Dar, aşa cum ai spus, ai nişte datorii faţă de mine.

– Cât?

– Pentru început, o noapte cu tine.

– Asta niciodată!

– Niciodată este un cuvânt pe care n-ar trebui să-l foloseşti, uneori produce încurcături.

Andrada încercă să se ridice de pe scaun, dar nu reuşi. Braţele lui o ţineau ferm.

– Te rog dă-mi drumul.

– Te rog dă-mi drumul, o imită el maimuţărindu-se.

Cu o spaimă crescândă, Andrada sesiză în privirea lui o lucire ciudată.

– Eu de câte ori te-am rugat să rămâi cu mine? Ştii ce sus te pot duce, sau în ce hău te pot arunca.

– Indiferent ce ai face, talentul nu mi-l poţi lua, sau nega, aşa că încetează şi dă-mi drumul.

– Talentul, ăsta este iarăşi un cuvânt ambiguu. Poate fi recunoscut sau nu, după cum vreau eu.

– Ei nu, că asta-i bună, dar ce, acum te crezi Dumnezeu?

– Pentru tine aşa ar trebui să fie.

Agitată ea încercă să-şi elibereze picioarele, trăgând de mâinile care o ţineau prizonieră.

Cu o mişcare rapidă, Alain îşi aplecă gura spre pulpa frumos conturată de rochie şi muşcă atât de tare încât femeia paralizată de durere. Avea senzaţia că el plecase cu bucata de carne între dinţi.

– Vezi că ştiu să te fac să taci?

Acum privirea lui nu mai putea fi interpretată decât ca cea a unui sadic. Andrada începu să tremure de frică.

– Aşa, tremură, este plăcut să simţi teama femeii. Iar teama ta este aproape palpabilă.

Cu mintea rătăcită, ea se gândi la Vlad ca la singura persoană care ar putea s-o ajute acum, când dăduse de necaz, atât de departe de casă.

– Ţi-ar plăcea să jucăm un joc frumos?

Ţinându-i picioarele numai cu un braţ, îşi desfăcu cravata şi cureaua de la pantaloni. Apoi se ridică brusc şi i se aşeză în poală. Până să se dumirească, Andrada se trezi cu mâinile legate la spate de scaun, cu cureaua. Disperată încercă să lovească cu picioarele, dar o palmă năprasnică o lovi peste ochiul şi obrazul stâng. Câteva clipe nu mai văzu nimic, iar atunci când îşi reveni, avea un picior legat cu cravata lui de piciorul din faţă al scaunului. Folosindu-se de piciorul lăsat liber, îl lovi în piept. Surprins el se dezechilibră şi căzu pe spate. Pentru moment păru dezorientat apoi începu să râdă.

– Se pare că îţi place jocul meu, strecură el printre hohotele de râs.

Andrada încercă înnebunită să-şi elibereze mâinile, dar mişcările ei nu făcură decât să-i rănească încheieturile. Gemu adânc atunci când la o mişcare mai bruscă pielea îi plesni pe o suprafaţă de câţiva centimetri.

– Aşa, tigreso, zbate-te, mişcările tale sunt înnebunitoare, îi şopti Alain aşezându-se din nou în poala ei.

Din cauza efortului, disperării şi neputinţei, pieptul ei se ridica spasmodic.

Cu un gest posesiv bărbatul îşi lăsă mâna pe rotunjimea sânului. Nemulţumit că nu simte carnea în palmă, trase şi sfâşie corsajul rochiei. Sutienul care se închidea în faţă avu parte de un tratament mai blând, fiind deschis apoi dat la o parte delicat.

Înţelegând că zbaterea ei îl excita mai mult, Andrada se hotărî să rămână cât mai nemişcată.

Alain îşi plimba acum gura fierbinte şi umedă pe pielea ei fragedă şi proaspătă ca petala unui trandafir. Dezgustul şi scârba o făceau aproape să vomite. Îşi simţea tot stomacul contractat dureros.

După un timp el percepu starea inertă a femeii. Ridică privirea înceţoşată spre ea.

– Mişcă-te, ordonă scurt.

Neprimind nici un răspuns, şi ea continuând să stea ca o statuie, se enervă.

Palma lui lovi în acelaşi loc ca mai înainte, aducându-i în ochi o ploaie de steluţe de toate culorile.

Şocul loviturii o făcu să tresară.

– Dacă nu mai vrei palme, atunci mişcă-ţi dracu' hoitul.

Resemnată, ea înţelese că nici dacă ar ţipa nu i-ar fi sărit nimeni în ajutor, iar el i-ar fi pus căluş batista pe care şi-o pregătise.

Era la cheremul lui şi singura rugă pe care o frământa mintea ei buimăcită era ca totul să se termine mai repede.

Însă el nu se grăbea. Desfăcu o altă sticlă de şampanie şi încet, începu să-i toarne lichidul pe faţă, lingând apoi dârele pe care le lăsa în scurgerea spre sâni.

Starea ei de apatie îi sporea enervarea, pe măsură ce se excita.

Cu ochii închişi, ea se ruga Domnului să leşine sau mai bine să moară şi să scape de supliciul la care era supusă. Trupul ei tresări spasmodic când o durere atroce o străbătu, pornind din umărul dept. Rânjetul lui era de-a dreptul hidos. Unde dispăruse omul tandru şi sensibil pe care-l cunoscuse?

Dinţii lui lăsaseră un cerc sângerând pe umărul rotund. Trupul ei era cuprins de un tremur incontrolabil.

Mâinile lui se strecurară ca doi şerpi, pe pulpe în sus. Chilotul avu aceeaşi soartă ca şi corsajul rochiei. Ţinându-şi picioarele strânse, încercă să se protejeze împotriva degetelor lui care îşi croiau drum spre interiorul ei.

Degetele lui puternice molestară un punct foarte sensibil, producându-i o reacţie surprinzătoare, chiar şi pentru ea. Cu o putere pe care nu ţi-o dă decât disperarea, se ridică în piciorul liber, aruncându-l jos pe Alain din poală şi ţipând cu toată puterea:

– Nuuuuu!

Neputând să-şi păstreze echilibrul decât câteva clipe, se prăbuşi pe o parte, cu scaunul peste ea.

O grindină de pumni şi palme se abătu cu ferocitate asupra ei. Ceva dur o lovi în tâmplă şi o negruă mult aşteaptă o cuprinse, scăpând-o de dureri.

Din nefericire, nu stătu decât foarte puţin departe de realitate. Îşi reveni curând. Şampania îi curgea pe faţă intrându-i pe nas şi în gură. Scuipă şi încercă să deschidă ochii. Ochiul stâng era aşa de tumefiat încât nu putu vedea nimic cu el. Ochiul drept percepu o imagine deformată a unui bărbat cu chipul schimonosit de un rânjet rău, care turna de undeva de sus un lichid, udând-o leoarcă.

– Haide, revino-ţi, altfel jocul nu mai are nici un far... Se întrerupse la zgomotul făcut de telefon.

– Cine te caută? se răsti la ea.

– Dacă răspund vei afla.

– Şi dacă nu răspunzi?

Cu o inspiraţie de moment, ea zise:

– Atunci va urca aici, ştie că sunt în cameră.

O palmă puternică recepţionată peste gură îi plesni buza de jos şi un firicel de sânge cald începu să-i coboare spre gât.

– Răspunde. Dar dacă încerci să spui ceva, te vei întoarce acasă în sicriu.

Ridică receptorul şi i-l puse la ureche.

– Alo! Auzi ea o voce bărbătească, vag cunoscută.

Cu preţul unui imens efort, reuşi să răspundă.

– *Oui.*

– Andrada, tu eşti?

– Da. Veni răspunsul ei monosilabic.

– Andra, ce e cu tine? întrebă vocea, devenită acum neliniştită.

Disperată, ea încercă să recunoască vocea.

– Nimic.

– Dar nu se poate, vocea ta era alta acum câteva ore.

Dintr-o dată realiză că vorbea româneşte şi înţelese cine era la capătul firului. Se forţă să vorbească cât mai clar, chiar dacă gura îi era plină de sânge.

– Vlad, eşti în hol, nu?

Uimit de răspunsul ei, dar simţind că ceva nu este cum trebuie, răspunse aşa cum i se sugerase.

– Da, ai uitat că trebuia să ne întâlnim aici? Vrei să urc?

– Nu, trebuie să mă schimb şi cobor.

– Durează mai mult de cinci minute?

– Nu. Vino la mine, te...

Alain închise cu furie telefonul. Cuvintele cunoscute în limba română îl ajutaseră să înţeleagă dialogul.

Cu sete, o mai pocni o dată peste față.

– Javră ce ești! Dacă te duci la poliție nu mai primești nici un ban pe tablouri, iar portretul iubitei tale fiice va fi făcut bucățele. Dacă astea toate nu constituie un motiv serios, atunci poți să te gândești că oricând, tu sau micuța puteți avea un accident ciudat.

Rapid el îi desfăcu mâinile și piciorul, strecură cravata și cureaua în buzunarul hainei, își luă paltonul și ieși grăbit.

Rămasă singură, Andrada ajunse la ușă poticnindu-se și o încuie.

Creierul ei lucra încet, înecțoșat de durere.

Sprijinindu-se când de un obiect când de altul, ajunse la pat și se întinse încet.

Totul o durea, dar cel mai rău o durea sufletul. Minutele treceau și ea nu se putea hotărî să intre în baie. Simțea sângele care i se uscase pe față.

Inima îi tresări dureros la ușoara bătaie în ușă. Se trase speriată mai sus în pat, privind îngrozită ușa. Bătaia se repetă acum ceva mai tare și mai ferm.

Frica o paralizase așa de rău încât aproape că nu mai respira.

– Andrada! auzi de dincolo de ușă un glas care în nici un caz nu era al lui Alain.

– Andra, ești acolo? întrebă vocea în cel mai dulce grai românesc.

Cu urechea lipită de ușă, el percepu mișcarea din cameră. Alergase ca un nebun, până aici, obsedat de cele mai negre gânduri.

– Te rog deschide, trebuie să-ți vorbesc.

Ca în transă, ea se îndreptă spre ușă, călăuzită de glasul iubit, nemaiavând altă dorință decât aceea de a i se cuibări în brațe și a dormi. Întoarse cheia și apăsă clanța, dar nu mai

fu în stare să şi deschidă uşa. Stoarsă de vlagă, se sprijini de ea. Nedumerit, el împinse uşa. Simţi greutatea corpului care bloca intrarea, dar nu-i fu greu să o deschidă suficient pentru a se strecura înăuntru. Înmărmuri când o văzu lipită de uşă. Faţa ei era de nerecunoscut. Rochia sfâşiată şi urmele loviturilor pe care le primise din abundenţă îl făcură să se clatine şocat.

– Doamne, Dumnezeule, ce ai păţit?

Cu o ultimă sforţare ea întinse mâna spre faţa lui, şi se lăsă moale spre el. Braţele lui o prinseră imediat şi din câţiva paşi o puse pe pat. Alergă în baie, înmuie un prosop în apă caldă şi se întoarse la ea.

Cu o infinită grijă, începu să-i spele faţa de sânge.

– Mă duc să chem un medic, se hotărî el, la vederea ochiului ei închis.

– Nu se poate, îl opri şoapta buzelor tremurânde.

– Dar eşti foarte grav rănită.

– Am să-mi revin.

– Ai nevoie de pansamente, antiseptice, şi cine ştie de câte altele. Poţi avea o hemoragie internă. Te rog, lasă-mă să chem un doctor.

– Dacă vrei să mă ajuţi, mergi tu la farmacia din colţ şi cumpără ce crezi că trebuie. Găseşti bani la mine în poşetă.

– Eşti sigură că asta vrei?

– Da. Ia cheia şi încuie-mă în cameră când pleci. Şi te rog nu sta mult, mi-e teamă.

Cuvintele ei abia şoptite treziră în el numai gânduri ucigaşe la adresa celui care o adusese în aşa hal. Dacă ar fi pus mâna pe el, era convins că era în stare să-l strângă de gât până n-ar mai fi suflat. Se scutură de toate acele gânduri criminale, concentrându-se la ceea ce trebuia făcut ca s-o ajute cât mai repede.

– Atunci trebuie să te părăsesc puțin.

Fără un cuvânt, ea îi strânse mâna ușurel.

Ca o tornadă, el porni spre stradă după ce încuie cu grijă ușa în urma lui.

Se întoarse după 15 minute, cu o pungă cu ce-i spusese farmacistul că are nevoie pentru îngrijirea rănilor copilului care a căzut de pe bicicletă.

O găsi în aceeași poziție cum o lăsase.

– Te doare rău?

– Nu, suportabil.

– Te ajut să dai jos restul de zdrențe și te îmbrac în pijama.

– Aș vrea să fac o baie.

– Bine, mă duc să-ți pregătesc cada.

Îl auzi mișcându-se eficient prin baie și un suspin amar îi scăpă printre buzele umflate.

Întors în cameră, el se dezbrăcă de haină și cămașă, rămânând în maiou. O ajută să se ridice, o dezgoli de fâșiile de rochie care mai atârnau pe ea și o băgă în cadă. Era fantastic cum în astfel de momente, dispare orice sentiment de rușine sau pudoare.

Vlad se așeză pe marginea căzii privind înspăimântat rănile provocate de mușcături și de lovituri.

Cu toate că o ustura peste tot, ea se lăsă în apă fără un geamăt.

Ca și cum ar fi făcut asta toată viața, el o spălă cu blândețe, mârâind câte o înjurătură de câte ori spăla câte o rană mai adâncă provocată evident de dinți.

– Te deranjează dacă te rog să-mi speli și părul? Este plin de șampanie.

– Chiar îmi place, spuse el.

Pentru prima oară după foarte multă vreme, Andrada se simți răsfățată și ocrotită.

După ce termină și părul de spălat, o ajută să iasă din cadă și o înfășură în halatul pufos. O ridică apoi, purtând-o înapoi în cameră. După ce o întinse cu grijă în pat, desfăcu halatul și unse toate rănile cu pomezile aduse de la farmacie. Luă apoi gheața din frapiera cu șampanie, o puse într-o pungă și i-o ținu pe ochiul tumefiat.

– Cum te simți?

– Parcă a trecut un buldozer peste mine.

– Mâine nu cred că vei putea ieși din cameră.

– Și eu am această convingere.

– Ai programată vreo întâlnire?

– Ar trebui să mă duc la expoziție, dar cred că acolo lucrurile vor putea fi aranjate.

– Când te întorci în țară?

– Cât mai repede posibil. Aș pleca chiar mâine dar am un contract și trebuie să stau până la sfârșitul expoziției.

– Pot face ceva pentru tine?

Întrebarea pluti prin cameră până să se hotărască ea să răspundă:

– Da.

– Mă bucur că pot fi de ajutor. Ce trebuie să fac?

– Să stai noaptea asta cu mine.

Glasul lui cald vibră în liniștea camerei:

– Este cea mai plăcută sarcină care mi-a fost încredințată vreodată.

Atent să nu alunece punga cu gheață sau să n-o lovească, Vlad se întinse pe pat, sprijinindu-se în cot. Mâna liberă îi mângâie părul împrăștiat pe perne. Se lăsă o liniște adâncă, tulburată doar de zgomotul mașinilor ce treceau pe stradă.

– Parcă este un făcut, ne întâlnim numai în cazuri extreme, și atunci ne înțelegem bine, își rosti el gândul cu voce tare.

Fără nici o legătură aparentă cu ceea ce spusese el, ea întrebă:

– Ai ţinut vreodată la mine?

– Da.

– Când?

– Mereu.

Răspunsul lui o făcu să-i sângereze sufletul, considerând că ţinuse la ea ca la un tovarăş din copilărie, nu ca la o iubită. Dar nu spuse nimic.

Parcă ghicind la ce se gândise ea, Vlad continuă:

– Apoi a urmat noaptea aceea, şi sentimentele mele pentru tine s-au îndreptat în cu totul altă direcţie. Dacă la întoarcerea mea te-aş mai fi găsit, cred că vieţile noastre ar fi avut un cu totul alt făgaş.

Cuvintele alunecară moi şi liniştitoare peste sufletul ei zbuciumat, ca un balsam pe o rană.

– Eu cred în soartă, şopti ea.

– Şi eu.

– Cum m-ai găsit acum?

– Era pentru a doua oară când fugeai de mine. Mă simţeam vinovat pentru toate suferinţele tale, şi nu numai vinovat dar şi responsabil. Pe invitaţie era trecut numărul de telefon de la galerie, aşa că am sunat şi m-am prezentat drept un compatriot care ţi-a adus un mesaj din ţară. Am aflat destul de repede hotelul şi numărul camerei.

– Telefonul tău m-a salvat. Cred că acum nu trebuie să te mai simţi vinovat.

– N-a avut timp să... încercă el să afle, dar nu putu pronunţă cuvântul care-i frigea buzele.

– Să mă violeze, îl ajută ea, nu, n-a avut timp.

Ca şi cum i s-ar fi ridicat o mare greutate de pe piept, el scoase cu putere aerul care-i blocase plămânii, cu un şuierat profund.

În întunericul camerei buzele ei schițară un zâmbet ușor.

– Vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat?

– Nu.

– Atunci încearcă să dormi.

Ca un copil care-și caută locul preferat, se întoarse pe partea dreaptă, cu spatele la el, în cercul cald al brațelor pe care le iubea. Cu o mișcare aproape inconștientă își lipi spatele de pieptul lui. Căldura trupului alăturat o făcu să uite de necazuri și să se lase purtată de valurile liniștite ale somnului.

Fericit cum de mult nu mai fusese, Vlad stătu nemișcat până ce respirația ei uniformă îi dădu de înțeles că adormise. Cu o tandrețe caldă, el o atrase mai aproape, ascunzându-și fața în părul bogat răsfirat pe perne. Buzele lui îi sărutară ceafa, apoi, ridicând puțin capul, obrazul tumefiat.

Adormi târziu, în maiou și pantaloni, dar strângând-o cu patimă la piept.

CAPITOLUL IV

Dimineaţa cenuşie şi umedă se strecura printre perdele, ca un vis de iarnă mohorât. Vlad simţea mii de împunsături în braţele amorţite. Toată noaptea rămăsese nemişcat. „Aş putea sta aşa chiar o săptămână, numai să nu fugă iarăşi de mine", gândi în timp ce o privea.

Obrazul i se mai dezumflase, dar sub ochi şi la coada lui se formase o vânătaie uriaşă.

Dormea lipită de el, cu mâinile sub bărbie, îndoite ca lăbuţele unei pisici. Părea aşa de fragilă şi vulnerabilă. La lumina zilei, odihnit, încercă să-şi definească sentimentele de care era asaltat. Pentru început recunoscu că fetiţa fusese factorul care îi declanşase dorinţa de a o întâlni. Apoi o văzuse, cu ochii scăpărând de ură şi mânie, dar superbă. Prezenţa ei furioasă exercitase asupra-i o influenţă ciudată. Pentru început fusese uimit, apoi furia ei îl amuzase puţin, dar o înţelesese şi îi dăduse dreptate până la un punct. O privise apoi venind prin ploaia densă, o apariţie de vis într-o lume dezlănţuită. În scurtele momente când ochii ei nu erau cuprinşi de ură, reuşise să descopere bunătatea şi candoarea care sălăşluiseră odinioară în ei. Singur în cameră, hotărâse că trebuie să încerce s-o împace. Dar ăsta fusese singurul motiv care îl determinase să sune la hotel pentru a o regăsi? Zâmbi,

privindu-i părul ca un halou auriu. Chiar dacă nu vrusese să recunoască din seara expoziţiei, acum ştiu că ceea ce simte pentru ea nu este nici milă nici compasiune sau remuşcare, ci numai dragoste în starea cea mai pură şi multă stimă. Sentimentele erau aşa de puternice şi noi încât se simţea copleşit. Fantastica lui stăpânire de sine se evapora numai când se gândea la ea. Se simţea aproape şocat de sentimentele pe care Andrada i le declanşase. Stătea culcat, destul de dezbrăcat, lângă o femeie frumoasă şi nu simţea decât nevoia s-o ocrotească. O iubea atât de tare, încât răul pe care ea îl suferise îl simţea în tot corpul, amorţindu-i orice pornire sexuală. Avusese grijă de trupul ei maltratat ca de trupul unui prieten drag, aflat la necaz.

Andrada începu să se foiască încet. Mişcă mai întâi picioarele, apoi îşi îndreptă braţele şi în cele din urmă se întoarse spre el.

În loc să-şi retragă braţele amorţite, Vlad o încolăci mai strâns în cercul lor cald. Capul ei se odihnea acum pe umărul lui primitor.

Când ochii lui coborâră spre faţa ei, întâlniră privirea albastră care-l cerceta deschis.

– Te-ai trezit de mult? îşi mişcă ea buzele rănite.

– Nu.

– Acum, vei pleca?

Cu toate că glasul ei se dorea nepăsător, el percepu unda de regret bine mascată.

– Dacă nu mă goneşti, aş putea rămâne.

Scânteia aprinsă în ochii ei îl făcu fericit.

– Nu trebuie să mergi la lucru? Nu ai nici o întâlnire?

– Ar trebui să merg, dar n-am lipsit nici o zi, aşa că pot chiuli şi eu acum, la sfârşit. La cea de-a doua întrebare răspunsul este nu.

Mulţumită de informaţiile obţinute, ea îşi strecură braţele pe după gâtul lui. Mişcarea aceasta felină îl surprinse, făcându-i inima să bată alert.

– Arăt aşa de jalnic, pentru această unică zi pe care o vom petrece împreună, suspină ea.

– Tu vrei ca această zi să fie unică?

– Nu, dar ştiu că aşa va fi.

– Dorinţa ta, sau părerea mea nu contează?

– Ba da, dar ţi-am oferit cinstit posibilitatea să te retragi fără să-ţi ceri scuze.

– Dar nu vreau să mă retrag. Chiar nu vrei să accepţi că doresc să fiu mai mult în preajma ta, să reînnodăm, dacă va fi posibil, firul prieteniei care ne-a unit cândva, de mult?

Patetismul din vocea lui o făcu să-l creadă.

– Vreau să lămurim toate problemele pe care le avem şi aş începe cu cea legată de micuţă. Dacă tu îmi interzici s-o văd, mă voi supune dorinţei tale, dar voi tânji, bolnav de dorinţa de a o atinge, de a putea s-o strâng în braţe, să discut cu ea, să mă joc, să râd şi să plâng o dată cu ea. Aş fi mulţumit numai să o pot vedea uneori, fără a-i destăinui că sunt tatăl ei. Te rog nu-mi interpreta greşit dorinţa, dar înţelege, când nu ştiam de existenţa ei era una, acum datele problemei sunt cu totul altele. Nu pot să-i ignor existenţa, oricât mi-ai cere acest lucru. Cum vom proceda, te las pe tine să hotărăşti.

– Lasă-mi puţin timp de gândire, şi cred că vom putea găsi o soluţie mulţumitoare. Crezi că aş putea ieşi din cameră?

El îi privi chipul câteva clipe înainte să răspundă:

– Cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari cu lentile colorate şi cu părul lăsat liber, cred că este posibil.

– Dar n-am astfel de ochelari, e iarnă.

– Cred că am văzut ceva potrivit la farmacia în care am intrat aseară. Dau o fugă să ţi-i cumpăr, apoi mergem să mâncăm ceva, sunt mort de foame.

Vlad plecă lăsând-o pradă unei deznădejdi devastatoare. Își mobiliză toată puterea pentru a se ridica din pat. Corpul o durea peste tot. Încet, ajunse în baie și se privi în oglindă: avu un adevărat șoc.

– Doamne, nu se poate, murmură, privind speriată chipul necunoscut din oglindă.

Nu era genul de femeie care își petrece o importantă parte din zi în oglindă, dar admirația cu care fusese înconjurată în ultimii ani o obligase să fie conștientă de faptul că era frumoasă. Acum însă, nici cel mai devotat admirator n-ar fi putut găsi ceva atrăgător la chipul ei stâlcit în bătaie.

Din ochii ca două safire, lacrimile începură să curgă șiroi.

Plânse în tăcere câteva minute, apoi voința ei de fier care o susținuse și în alte momente dificile, îi impuse să se oprească.

– Dacă nu mă potolesc voi arăta și mai groaznic.

Dădu drumul la apa rece în mâinile făcute căuș și își lăsă fața în apa adunată în palme. Stătu astfel până urmele lacrimilor dispărură. Urmă apoi descurcatul părului, care-i luă destul timp. Ocupată cu periatul, nu sesiză întoarcerea bărbatului decât când își dădu părul pe spate și întâlni în oglindă ochii căprui care o cercetau minuțios.

M-am gândit că vei fi prea slăbită ca să mergi undeva să luăm micul dejun, așa că mi-am permic să cumpăr câte ceva, să mâncăm aici.

Scoase din pungă câteva pateuri calde și două cornuri cu ciocolată. Puse totul pe masă și o ajută să se așeze.

Când se așeză pe scaun, ea fu străbătută de un fior, din tălpi până-n creștet.

Atent la toate reacțiile ei, el o cuprinse în brațe încercând astfel să-i potolească frisonul.

– Ce se întâmplă?

– Scaunul, rosti ea înăbuşit.

Sprâncenele lui frumos arcuite se ridicară întrebătoare, dar buzele nu rostiră nimic. O ridică de pe scaun şi o ţinu strâns în braţe ca pe un copil speriat. Repulsia ei de a se aşeza îl făcu să înţeleagă că fusese legată de scaun.

– Mai bine ne cocoţăm în pat şi mâncăm, şi aşa trebuie să apară camerista să facă ordine.

Supusă, ea nu făcu nici un gest de împotrivire. După ce o aşeză comod, el aduse pachetele cu mâncare.

Andrada întinse mâna după un pateu, îl duse la gură dar muşcă greu din el din cauza buzelor rănite. Mâna lui îi prinse degetele care începuseră să tremure.

– O să procedăm aşa, preciză el ferm.

Luă pateul din mâna ei, îl rupse în bucăţi mici, apoi apropie una din bucăţi de gura ei.

Buzele se deschiseră suficient pentru ca să ia bucăţica. După ce mâncă tot pateul, ea îl opri.

– Ajunge, mulţumesc.

În timp ce el mânca un corn cu ciocolată, ea continuă să vorbească:

– Luni eram în stare să te sfâşii, iar acum, complet neajutorată, sunt la mila ta.

– Nu crezi că exagerezi puţin?

– Nu. Atunci credeam că am toate drepturile, dar Dumnezeu mi-a arătat, prin nenorocirea asta, că nu eram dreaptă cu tine.

– Parcă ne înţelesesem să uităm astăzi problemele.

– Încerc, zău, dar fiecare mişcare îmi aminteşte de starea în care mă aflu.

Conciliant, el încercă să schimbe subiectul.

– Nu pot să termin cornul ăsta, îţi dau şi ţie puţin?

Pentru prima dată de când o reîntâlnise, o licărire amuzată lumină ochii ei.

– Mă simt ca un pui de vrabie neputincios.

Imediat scânteia luminoasă dispăru, lăsând tristețea să-i cuprindă privirea.

– Nu te întrista, te rog, dar mă simt așa pentru prima oară în viață și sunt foarte mândru de aceste sentimente atât de noi pentru mine.

Lucirea neîncrezătoare a celor două safire îl avertiză că va avea mult de luptat cu ideile preconcepute, dar acest lucru nu-l descurajă ci din contră, îi întări dorința de a lupta.

Pe coridor se auzea deja zgomotul făcut de cameriste care începuseră curățenia.

– Aș vrea să merg până la mine la hotel să mă schimb, dar o fac numai dacă mergi cu mine.

– În halul în care arăt?

– Putea să fie mai rău.

– Ai tu tăria să ieși cu mine acum?

– Nu consider asta drept tărie. Este o plăcere. Te ajut să te îmbraci?

Hotărâtă, se dădu jos din pat, își luă haine din dulap și intră în baie.

După zece minute se întoarse complet echipată pentru a părăsi camera și a înfrunta lumea de afară.

– Minunat! veni exclamația lui admirativă.

– Te-ai lăudat că-mi cumperi niște ochelari?

– De foame, am uitat să ți-i dau.

Din buzunarul paltonului scoase ochelarii și-i întinse.

Cu un gest sigur ea își ascunse ochii în spatele lentilelor fumurii.

– Nu contează că voi fi singurul om din acest oraș cu ochelari de soare în plină ploaie, iarna?

– Categoric, nu.

– Atunci să mergem.

În timp ce își îmbrăcau paltoanele, telefonul începu să sune. Andrada tresări violent și rămase blocată privind la aparat.

– Pot răspunde eu dacă-mi permiți.

– Cred că este mai bine să răspund eu.

Cu gesturi obosite ea ridică receptorul.

– Alo, recunoscu cu scârbă vocea celui care o maltratase.

Trase puternic aer în piept ca să poată spune:

– Da.

– Iubito, poți să nu vii azi la expoziție, am anunțat deja că ai suferit un accident, te-a lovit o motocicletă când traversai strada, puțin cam neregulamentar, deci a fost vina ta. Cred că ai înțeles, da?

– Da.

Vocea lui se transformă într-o șoaptă tandră.

– Cum te simți? Pot veni la tine?

Un val uriaș de mânie o invadă, aproape sufocând-o.

– Luate-ar dracu'! strigă în timp ce trântea cu violență receptorul.

Rămase cu spatele la Vlad, câteva clipe, necesare pentru a se liniști. Se întoarse apoi brusc spre el pentru a-i suprinde privirea, dar nu văzu decât creștetul capului aplecat pentru a-și încălța pantofii.

– Ești gata? întrebă cu o voce brusc răgușită.

– Da.

– Atunci, hai să plecăm de aici.

Cu cel mai firesc gest din lume își strecură mâna pe sub brațul lui îndoit, hotărâtă să înfrunte viața cu aceeași tărie ca și până acum.

Prinseră imediat un taxi care nu făcu mai mult de 10 minute până la celălalt hotel. O dată intrați în cameră, curajul

Andradei începu să cam slăbească. Aerul rece de afară o fortificase şi acum îşi dădu seama că vor începe alte probleme. În timp ce el se dezbrăca de costumul cam mototolit, ea se surprinse că nu mai putea să-l privească doar ca pe un prieten bun. Virilitatea lui evidentă trezi în ea senzaţii de mult uitate.

Pentru câteva clipe el intră în baie şi ea se trezi oftând uşurată. Beneficie de un scurt răgaz în care îşi mai potoli bătăile nebuneşti ale inimii. Totul însă a revenit o dată cu întoarcerea lui în încăpere, în pantaloni şi cu cămaşa descheiată. Privirea ei se lipi pur şi simplu de torsul musculos.

– Imediat sunt gata, se precipită el să termine cu îmbrăcatul. Dar, ridicând privirea rămase înmărmurit de expresia surprinsă în ochii ei.

Uită să-şi mai încheie cămaşa, şi se apropie de femeia căzută într-o contemplare mută.

Îi prinse bărbia şi o ridică încet spre buzele lui care coborau.

Sărută uşor buzele senzuale care se deschiseră moi şi catifelate ca petalele unui trandafir. Sărutarea lui era deosebit de tandră şi blândă. Limba lui se plimbă pe conturul perfect al gurii ei provocându-i o adevărată furtună în trup şi suflet.

De undeva din depărtare, auzi vocea lui îngroşată de dorinţă.

– Saliva este un bun antiseptic, cred că trebuia să fac asta şi aseară.

– Cred că atunci nu eram capabilă să apreciez gestul la justa lui valoare.

– Dar acum?

– Precum cred că simţi, da.

O încătuşă posesiv în braţele puternice, în timp ce ea încerca o nevoie dureroasă de a deveni una cu el. Ea îi cuprinse talia ţinându-l strâns, cu disperare, fiindcă genunchii

o trădau, refuzând s-o mai susţină. Visase atâţia ani la acest sărut încât acum i se părea tot un vis, un vis care se va spulbera dacă va deschide ochii. O ploaie de mici sărutări i se abătu peste faţă şi gât până ce nu mai putu să respire, sufocată de gura lui care se găsea parcă în acelaşi timp în mai multe locuri.

Toate bunele lui intenţii dispărură ca un fum, lăsându-i pradă dorinţei de a o gusta, de a o mângâia, de a deveni un singur trup cu femeia care se încolăcea ca o iederă în jurul lui. Avusese multe femei excitate în braţe, dar nici una nu avusese o asemenea putere de seducţie. Era zăpăcit, mintea fiindu-i coordonată acum numai de simţuri. Uită de buzele ei rănite, cercetându-i minuţios şi curios interiorul gurii dulci ca mierea. Degetele lui i se strecurară pe sub îmbrăcăminte, până la sânii rotunzi şi tari, care tresăriră la atingerea lui delicată. În timp ce şi celălalt braţ al lui cobora spre a se încleşta posesiv pe talia ei, mâinile ei i se încolăceau în jurul gâtului. Palma lui urcă apoi pe spate până la ceafă, apoi iar coborî, trasând urme de foc pe pielea ei sensibilă.

Degetele ei se încleştară spasmodic în părul şi pe gâtul lui.

– Te vreau, îi şoptiră buzele lui la ureche.

– Şi eu, veni şoapta ei timidă.

– Nu vreau să-ţi fac rău.

– Ştiu.

În timp ce gura lui o ţinea prizonieră pe a ei, mâinile o dezbrăcau fără nici o greutate. O luă în braţe şi o aşeză pe pat. Se întinse alături, mângâind fiecare milimetru de pe trupul ei. Simţea fermoarul pantalonilor strângându-l dureros. Din câteva mişcări scăpă de chin, îndoi un genunchi vrând să-i depărteze ei picioarele, dar o lovi peste rana de la picior şi ea gemu adânc.

Se răsuci, rostogolindu-se în cealaltă jumătate de pat.

Se simţeau amândoi ca şi cum le-ar fi aruncat cineva o găleată cu apă rece peste trupurile fierbinţi.

– Iartă-mă! şopti el într-un târziu.

– De ce? Numai eu sunt de vină.

– Am vrut să profit de tine, ca ultimul ticălos.

– Cred, mai degrabă, că eu am profitat de tine.

– Tu eşti într-o stare mai labilă care te face vulnerabilă. Gestul meu este cu atât mai condamnabil cu cât eram perfect conştient de asta.

– Vrei acum să ne luptăm pentru partea cea mai mare de vină?

– Nu.

– Oricum, rămâneam fiecare la ideea lui, aşa că nu mai are rost să discutăm.

Cu mâini tremurânde, ea îşi adună lucrurile şi se îmbrăcă, blestemându-se pentru dorinţa care o aruncase în braţele lui aşa de uşor. Cum ar fi putut el s-o respecte, aşa cum ea îşi dorise mereu, după cele petrecute în ultimele 24 de ore?

– Suntem doi catâri încăpăţânaţi, constată el cu voce tare, gata îmbrăcat.

– Poate ai dreptate.

El îi surprinse privirea şi tresări la tristeţea pe care o citi în ochii ei, acum de un albastru închis.

– Hai să plecăm de aici, poate afară vom putea zâmbi.

Ajunşi în stradă constatară că ploaia încetase, chiar dacă cerul rămăsese acoperit de nori plumburii.

Merseră încet, ea sprijinindu-se uşor de braţul lui, fără o direcţie anume şi fără să-şi vorbească. Erau împreună şi totuşi separaţi, învăluiţi fiecare în gândurile lui.

Andrada se gândea că nu-i va putea spune niciodată cât de mult l-a iubit şi îl va iubi, din cauza evenimentelor

petrecute în ultimul timp şi din care el nu putuse să tragă decât concluzia că este o femeie uşor de cucerit, prin patul ei trecând poate cohorte întregi de bărbaţi. Cum ar putea el înţelege nebunia care o cuprinsese atunci când simţise cu adevărat ceea ce visase timp de 11 ani? O noapte, o singură noapte făcuse dragostea cu ea, iar ea rămăsese credincioasă acelei unice amintiri. Nu o lăsase să uite nici micuţa făptură care prinsese viaţă în trupul ei, rod al celei mai frumoase nopţi din viaţa ei.

CAPITOLUL V

Au mers tăcuți până la un refugiu acoperit unde se găseau câteva bănci, s-au așezat, privind apele învolburate ale fluviului, care se rostogoleau spre ocean. Câteva ambarcațiuni erau acostate pe cele două maluri dar păreau părăsite, în ușoara legănare a valurilor.

– Vlad, nu pot să-mi cer scuze pentru cele întâmplate la tine în cameră, pentru că am vrut să fac ceea ce am făcut, și aș minți susținând contrariul. Poate voi reuși cândva să te fac să înțelegi ce s-a petrecut cu mine.

Uimit de această declarație, el îi privi atent fața, dar ochii ei rămaseră ascunși în spatele ochelarilor fumurii.

– Se pare că te-a șocat mărturisirea mea, contiunuă ea.

– Sincer să fiu, da. Ești plină de contradicții. Mi-ai aruncat în față atâta ură, la celelalte două întâlniri, ca acum să-mi spui că erai dispusă să faci dragoste cu mine. Totdeauna am considerat femeile puțin cam ciudate în felul cum gândesc, dar se pare că tu le întreci pe toate.

– Asta pentru a fi cavaler și a nu spune că sunt puțin cam aiurită!

– Nu m-am gândit chiar până acolo, dar fii sigură că nu te-am înțeles.

– Îmi vine foarte greu să discut despre asta, dar sunt convinsă că este necesar s-o fac.

Hotărâtă, își întoarse bustul către el și începu cu voce joasă:

– Acum, când patima nu-mi umbrește rațiunea, vreau să-ți spun adevărul, așa cum îl văd eu.

– Deci accepți că acest adevăr este subiectiv?

– Într-o oarecare măsură, sunt de acord, dar nu totdeauna rațiunea învinge; eu consider că m-am lăsat convinsă, în multe situații, de inimă și nu de rațiune.

– Numai faptul că ai tăria să recunoști acest lucru îți aduce o bilă albă, așa că te rog, continuă.

– În toată această perioadă în care nu ne-am văzut, te-am considerat vinovat numai pentru faptul că ai refuzat să știi de copil, nu te-am învinovățit niciodată că nu m-ai iubit așa cu mi-am dorit eu.

– Cred că ar fi bine să te las să vorbești și să nu te întrerup.

Ca și cum n-ar fi auzit remarca lui, Andrada continuă după o scurtă pauză.

– Când te-am văzut luni la vernisaj, m-am înfuriat cumplit, cum nu mi s-a întâmplat de mult, și asta fiindcă ai apărut când crezusem că te-am uitat și că sunt în stare să-mi refac viața alături de un alt bărbat.

Ocupată să-și ordoneze gândurile, nu observă lucirea ciudată din ochii lui.

– Au... au... fost câțiva bărbați care au trecut peste faptul că aveam un copil și m-au cerut în căsătorie, dar n-am putut să accept.

– De ce? Nu se putu abține el să întrebe.

Vocea ei voalată veni ca de undeva de departe.

– De ce? Repetă întrebarea ca pentru a-și acorda un răgaz în care să formuleze răspunsul cât mai corect.

– Au fost mai multe motive, dar cred că două au avut o pondere covârșitoare. Primul a fost acela că n-am considerat

pe nici unul din pretendenţi suficient de apropiaţi de Sorana. Pe cel de-al doilea cred că ar trebui să-l păstrez pentru mine.

– Te rog, nu te mai ascunde, vreau să-l cunosc.

– Nu te gândeşti şi la mine?

– Tocmai pentru că mă gândesc, şi vreau să te cunosc cât mai bine.

– Orgoliul tău n-a fost destul de mulţumit, cere mai mult?

– Nu este vorba de nici un orgoliu acum, înţelege că n-am nevoie să fiu periat, am numai o disperată dorinţă de a te putea înţelege.

– Care este cauza acestui interes subit?

– În primul rând existenţa fetiţei al cărei tată sunt.

Undeva în mintea ei se conturase de mult acest răspuns, dar auzindu-l acum, o duru mai tare decât putea recunoaşte. Sperase aşa de mult ca persoana ei să-l intereseze cât de cât... Acest răspuns îi distrusese toate iluziile.

Trăgând aer în piept pentru a-şi înăbuşi geamătul sufletului, continuă:

– Ieri trebuia să dau răspuns unei astfel de cereri. Am considerat corect să-ţi dau o şansă ca să-mi explici de ce nu ai dorit fetiţa. O parte din răspunsul tău l-am intuit, după felul cum priviseşi tabloul ei. Cu toate că nu eram hotărâtă să accept căsătoria propusă, am vrut să-ţi fac în ciudă şi să fiu de acord. După discuţia avută cu tine, m-am gândit şi am ajuns la concluzia că ai tot dreptul să te apropii de Sorana şi că nu era momentul să mă mărit. Ar fi fost pentru ea prea multe de suportat şi totul ar fi devenit prea comlicat. Hotărâsem să-ţi acord câteva luni pentru a se acomoda cu tine, şi apoi puteam să mă gândesc şi la mine.

Vocea ei deveni o şoaptă când continuă:

– Răspunsul meu l-a supărat foarte tare pe Alain şi şi-a dat arama pe faţă. M-a adus în halul în care m-ai găsit. Telefonul tău m-a salvat.

– Bestia! scrâşni el.

– Poftim? Ai spus ceva?

– Nu, n-am spus nimic.

– Cam asta ar fi tot, concluzionă ea.

– Ai uitat să-mi spui care a fost cel de-al doilea motiv pentru refuzurile tale.

– Este foarte personal.

– Nu mai insist, dar sper să fim destul de prieteni într-o zi pentru a mi-l spune.

Un zâmbet palid făcu să se ridice colţul buzelor ei.

– Prieteni? Da, de dragul Soranei, va trebui să fim prieteni.

Brusc el se aplecă şi o cuprinse în braţe, în timp ce îi şoptea:

– Ai făcut din ziua asta mohorâtă de iarnă o zi minunată.

– Sunt mulţumită dacă am putut să-ţi fac o bucurie. Oricum îţi sunt datoare.

– Dacă te mai aud o singură dată zicând asta, vei reuşi să mă superi.

– Bine.

– Bucuria mea cea mai mare este că te-ai hotărât să-mi dai voie să-mi văd fiica. Cum vom proceda?

– Te voi invita acasă şi te voi prezenta ca pe un vechi prieten, nu vreau să fim prea brutali punând-o de la început în faţa tatălui despre care nu ştie nimic.

– În tot aceşti ani, nu a vrut niciodată să afle ceva despre tatăl ei?

– Ba da, dar mătuşile mele au educat-o foarte bine, şi ştie că sunt unele lucruri despre care nu se vorbeşte în casă. Unul din aceste tabuuri ai fost tu.

Ploaia începu să cadă molcom.

– Hai să mâncăm ceva, propuse Vlad.

– Nu prea îmi este foame, încercă Andrada să se eschiveze.

– Atunci unde propui să mergem? Aici afară nu cred că mai putem sta.

– Ai dreptate, şi foamea vine uneori mâncând.

Faţă în faţă, se priviră pătrunzător.

– Nu este drept, nu pot citi în ochii tăi din cauza ochelarilor, protestă Vlad.

– Numai aşa pot păstra un uşor avantaj.

Cu un gest firesc îi prinse mâna şi o trase după el fără să mai spună nimic.

*

* *

– Ei, acum cu stomacul plin, ce ai vrea să facem?

– Te-ar deranja dacă am trece pe la expoziţie?

Dimpotrivă, voi avea ocazia să văd şi tablourile pe care nu am avut timp să le admir luni.

– Chiar ţi-au plăcut?

– Nu te lua după mine care nu mă pricep cine ştie ce la pictură, dar mi-au plăcut.

Ajunşi în sala de expoziţie, Andrada îl lăsă să privească tablourile, în timp ce ea se duse să discute cu responsabila sălii.

Dacă în prima seară picturile i se păruseră frumoase, acum, privindu-le mai atent şi pe îndelete, el constată că în afară de frumuseţe, ele aveau capacitatea să-ţi transmită starea sufletească a pictoriţei. Din umbre şi culori, ştiai că unele fuseseră pictate la mânie, altele într-o stare de linişte şi mulţumire, dar în toate descopereai, cu puţină atenţie, un sentiment de singurătate covârşitor. Era evidentă chiar şi pentru el, detaşarea ei faţă de oameni şi apropierea tandră de natură.

Simţea cu uimire cum, pe măsură ce înţelegea pictura ei, începea să aibă o altă impresie şi despre ea. În fiecare tablou ea pusese şi o bucăţică din sufletu-i zbuciumat.

Concentrat, ca să înţeleagă mesajul din fiecare tablou, nu sesiză intrarea lui Alain Suire care se îndreptă direct spre Andrada.

– Salut la toată lumea, spuse el vesel, cuprinzând umerii pictoriţei. Cum te simţi?

Cu un gest nervos Andrada îşi scutură umerii, eliberându-se de braţul posesiv.

– Oh, iartă-mă dacă ţi-am provocat vreo durere, îi zâmbi el malitios.

În spatele ochelarilor, ochii ei aruncau fulgere. Răspunse la salut cu o uşoară înclinare a capului, fără o vorbă.

– Iubito, ce s-a întâmplat, ţi-a rupt motocicleta cumva limba de nu spui nimic? continuă el pe un ton de conversaţie mondenă.

– Nu, dar nu prea am ce să-ţi spun, vorbi Andrada în sfârşit, printre buzele strânse.

Cu un gest dezinvolt Alain încercă să-i scoată ochelarii, dar cu o mişcare liniştită spre dreapta ea îi evită mâna.

– Mă aşteptam să arăţi mai rău, după cât te-a târât motocicleta aceea, spuse el pe un ton ce se voia plin de compasiune, dar care nu era decât insinuant.

– *Merde!* scăpă ea, punând un pas distanţă între ei.

Hélène, responsabila sălii, îi privi nedumerită, în timp ce Vlad se întoarse spre ei, să vadă ce se întâmplă.

Inima i se strânse când o văzu zbârlită toată, ca un pisoi în faţa celui mai fioros dulău. Din câţiva paşi fu lângă ea, încercând prin simpla lui prezenţă să o liniştească.

– Ce-i cu tine? Cred că trebuia să rămâi la hotel, eşti încă puţin şocată.

– Am venit să discutăm despre data la care pot să plec, schimbă Andrada subiectul.

– Păi luni, aşa am cum hotărât.

– Aş vrea să plec sâmbătă, sau cel târziu duminică.

– Exclus, ai venit cu un contract, trebuie să-l respecţi.

Tonul lui categoric o făcu să renunţe la discuţie, dar interveni Hélène.

– Dar sâmbătă după ora de închidere ar putea pleca. Probabil îi este dor de casă.

– Contractul are nişte termene care trebuie respectate, şi cu asta am încheiat orice fel de discuţie pe această temă. Andrada, iei cina cu mine?

– Nu pot, Alain, am acceptat deja invitaţia la cină a compatriotului meu, aici de faţă, Vlad Pătraşcu.

Cei doi bărbaţi se priviră studiindu-se.

Vlad ştiu că cel ce o bătuse atât de bestial era în faţa lui, dar nu ştia ce să facă. Simţea furnicături în pumni, şi tare i-ar fi plăcut să-i şifoneze figura impertinentă dar nu era sigur că Andrada i-ar fi aprobat gestul.

Parcă ghicindu-i gândul, Andrada i-l prezentă:

– Domnul Alain Suire, impresarul prin intermediul căruia am ajuns să expun în Franţa.

– O cunoaşteţi de mult pe pictoriţa noastră? întrebă Alain în timp ce întindea mâna spre Vlad, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

– De când era copil. Şi pentru a păstra aparenţele, strânse fără vlagă mâna întinsă.

– O, atunci se pare că sunteţi chiar prieteni.

– Se poate spune şi aşa.

– Bine, atunci sunt mulţumit că te ştiu cu un prieten, draga mea, şi o să vă părăsesc pentru că am câteva lucruri de rezolvat.

Salută cu o mișcare bruscă din cap, și se îndreptă spre biroul din spatele sălii.

Vlad schimbă câteva cuvinte cu Hélène, apoi se întoarse la tablouri lăsându-le pe cele două femei să discute.

Încă enervat, privi fiecare tablou, până ajunse la ușa de la biroul unde dispăruse Alain Suire. Zgomotul provocat de o ceartă îi atrase atenția. Rămase mai mult decât era necesar în dreptul tabloului cel mai apropiat de ușă, uimit să perceapă din avalanșa de cuvinte numele Andradei.

Tocmai se hotărâse să se îndepărteze, când ușa se deschise puțin și auzi clar o voce necunoscută, mânioasă, care îl apostrofa pe impresarul Andradei.

– Suire, dacă nu-ți stăpânești hormonii și ne periclitezi afacerea, vei plăti și pentru ce am trecut cu vederea până acum. Dispari și să nu te mai văd până ce totul va fi rezolvat!

Pământiu la față, impresarul închise ușa și, cu capul în piept, traversă sala fără să privească nici în stânga nici în dreapta, ieșind în lapovița de afară.

Vlad își urmă drumul, cu gândul la admonestarea pe care o auzise. Cine era cel care-i vorbise atât de dur impresarului? Despre ce afacere era vorba? Exista vreo legătură între discuție și Andrada?

Preocupat de toate aceste gânduri, tresări când pictorița își strecură mâna pe sub brațul lui.

– Gata, hai să mergem.

– Unde?

– Dacă ești de acord, aș vrea să văd un film.

– Perfect.

– Ești de acord cu tot ce cer, de ce?

– Pentru că, întâmplător, m-am gândit și eu la același lucru dar asta nu înseamnă că vom fi mereu de aceeași părere.

Ea se opri şi cu un gest tandru ridică mâna mângâindu-l pe obraz. Atingerea ei uşoară făcu ca sângele să-i circule mai rapid şi mici fiori de plăcere să-i încălzească trupul. Înţelegând întrebarea mută din ochii căprui, ea şopti încet:

– Doream să fac asta de o grămadă vreme.

La fel de brusc cum se oprise, porni trăgându-l de braţ după ea. Vlad rămase uimit de sinceritatea gestului şi a motivaţiei. Descoperea sensibilităţi şi trăiri pe care nu le mai întâlnise la nici o femeie.

Au văzut filmul ţinându-se de mână ca doi liceeni, apoi s-au plimbat puţin înainte de a cina. Ştiind că ziua fusese obositoare pentru starea ei, o conduse la hotel şi apoi o părăsi, după ce hotărâră ca a doua zi să se întâlnească petru a cina împreună.

Andrada se lăsă să cadă în pat, cu un oftat, dar cu chipul luminat de un zâmbet adevărat. Zâmbetul i se adânci când auzi pe cineva care bătea uşor în uşă. Convinsă că Vlad uitase ceva, descuie, apoi deschise larg uşa. Când recunoscu persoana încercă să închidă uşa, dar mişcarea ei a fost prea lentă, şi îi permise lui Alain Suire să intre.

Cu teroare în suflet, Andrada se retrase câţiva paşi.

Bărbatul făcu un pas în cameră şi se opri.

– Am venit să-ţi cer iertare! îi spuse el cu un glas obosit, în timp ce o privea cu o tristeţe rea.

– Te rog să pleci! reuşi ea în cele din urmă să articuleze.

– Am fost beat, continuă el fără să pară că a auzit spusele ei. Mi-am pierdut capul. De obicei nu beau, dar tu mă scoţi din minţi, şi am încercat să-mi fac curaj.

Pe măsură ce el se dezvinovăţea, teama tinerei femei se transforma în furie.

– Adică, după părerea ta, eu sunt vinovată, iar tu eşti întruchiparea nevinovăţiei.

– Stai, nu asta am vrut să spun!

– Nu?

– Nu, sincer, am venit să te rog să mă ierți, și să ne întoarcem pe vechile poziții pe care eram înainte de cearta de ieri.

– Ceartă?! izbucni ea violent, nu-mi aduc aminte de nici o ceartă, nu-mi aduc aminte decât de loviturile și mușcăturile cu care mi-ai maltratat trupul. M-ai înjosit așa cum n-a mai făcut-o nimeni până acum.

Vorbind, se retrase până ce mâna îi atinse telefonul, pe care îl ridică cu o mișcare bruscă.

– Pleacă, dacă nu vrei să chem paza hotelului să te dea afară!

– Andrada, voi pleca, dar te rog, liniștește-te, n-am să-ți mai fac niciodată rău. Poate când vei fi mai calmă, vom putea sta de vorbă.

– Ieși!

Când văzu că ridică receptorul, Alain se întoarse și ieși.

Cu o rapiditate pe care nu ți-o dă decât frica, Andrada ajunse la ușă și o încuie, apoi se aruncă în pat și plânse până adormi.

*
* *

Vlad ajunse în camera lui cu câteva clipe înainte ca telefonul să sune. Ridică receptorul cu gândul la doi ochi albaștri strălucitori.

Dar cea care suna era Isabelle și după banalitățile obișnuite îl informă că-l așteaptă vineri la ora 18 în gara Montparnasse. Vorbiră puțin despre soțul ei și Vlad constată că pentru el convorbirea nu reprezenta nimic. Fusese o discuție cu un om cunoscut, și atât. Dintr-o dată nu mai putu să vadă în Isabelle femeia ci numai omul de afaceri.

Zilele au trecut repede şi se treziră joi seara unul lângă altul, în micuţul restaurant unde intraseră să cineze.

Se simţeau grozav de bine şi doreau ca scurtele momente de intimitate să nu se mai termine. Ajunseseră la o stare de înţelegere deosebită. Fiecare căuta să-i facă cât mai multă plăcere celuilalt. Andrada povestea cu mândrie despre evoluţia şi năzbâtiile Soranei, Vlad incitând-o cu întrebări scurte. Ştiau că era ultima lor seară, şi fiecare se întreba în gând cât de scurtă sau lungă va fi despărţirea.

Când localul rămase aproape gol, Vlad acoperi cu palma sa uriaşă mâna ei plăpândă dar muncită şi îşi fixă cu intensitate privirea ciocolatie în ochii ei albaştri.

– Eu mâine voi pleca în jurul orei 14, şi nu cred că voi mai avea timp să te întâlnesc, aşa că uite cartea mea de vizită. Ai aici numerele de telefon unde mă poţi găsi, la serviciu sau acasă. Andra, vreau foarte mult să ne reîntâlnim!

– Din cauza Soranei?

– Cinstit?

– Da.

– Nu, numai pentru ea. Sunt lucruri pe care le-am descoperit la tine şi mi-au plăcut mult. Simt că personalitatea ta nu s-a lăsat descoperită în totalitate şi vreau să aprofundez cercetarea.

– De acord, zâmbi ea cu toată faţa.

– Nu-ţi cer adresa, nu te întreb de telefon. Vreau să fii tu cea care vei lua legătura cu mine.

– Bine.

– Sunt curios peste câţi ani mă vei căuta, zâmbi el trist.

– Poate la nunta Soranei!

– Îmi place umorul tău, dar acum a fost cam macabru.

– Te sperie gândul ăsta?

– Categoric da, mai ales având în vedere antecedentele.

– Promit să te sun săptămâna viitoare.

– Este tot ce-mi doresc.

– Chiar tot? veni întrebarea ei plină maliţiozitate.

– Ar mai fi ceva, dar o să-ţi spun atunci despre ce este vorba.

– Când atunci?

– Când vom fi acasă la noi. Adică în ţară.

După cină făcură o plimbare lungă, înainte ca el s-o conducă spre hotelul ei.

– Ne luăm rămas-bun aici, propuse Vlad când ajunseră aproape de hotel.

– Cum vrei tu...

Fără să mai spună nimic, o îmbrăţişă şi îi sărută blând buzele. Sărutul se transformă încet, devenind plin de pasiune şi când reuşiră să se desprindă se priveau de parcă atunci se vedeau prima oară,cu inimile bătând nebuneşte, dar în acelaşi ritm.

– Noapte bună, îi ură ea în timp ce încerca să se depărteze.

– Noapte bună, şi să nu uiţi ce ai promis.

– Nu mi-am uitat niciodată o promisiune.

Vlad rămase locului până ce silueta ei dispăru în hotel. Apoi, cu paşi dintr-o dată grei, se întoarse şi porni spre o nouă noapte de insomnie.

CAPITOLUL VI

Aeroportul Orly era cuprins de febra obişnuită, specifică unei duminici. Călători şi însoţitori se mişcau sau stăteau, în funcţie de temperament şi necesităţi.

Andrada coborî din taxi în faţa intrării, îşi luă cele două sacoşe destul de mari pentru ea şi îşi făcu loc spre unul din birourile de informaţii. După ce află poarta la care urma să se facă îmbarcarea pentru cursa TAROM cu destinaţia Bucureşti, găsi un scaun liber şi se aşeză. Mai avea de aşteptat aproape o jumătate de oră. Se simţea cumplit de singură. Bucuria reîntoarcerii era întunecată de întâmplările din ultima săptămână. Vânătaia de la ochi nu trecuse, fiind nevoită să poarte încă ochelarii cu lentile fumurii. Îşi duse mâna la ochelari şi îi atinse uşor. Era singurul lucru pe care-l avea de la Vlad. Se izolă de zgomotele din aeroport, lăsându-se pradă gândurilor. Nu se putea bucura nici de succesul profesional, din cauza comportării lui Alain. Dorise aşa de mult să se întoarcă cu Vlad în ţară, dar nu reuşise tot din cauza lui Alain. Furată de gânduri, nu sesiză trecerea timpului. Când privirea i se opri pe ceasul electronic al aeroportului, suspină mulţumită că timpul trecuse şi se ridică târându-şi sacoşele spre punctul de control. Cu câteva persoane în faţa ei, zări o siluetă asemănătoare cu a bărbatului iubit. Cu inima bătând nebuneşte, recunoscu paltonul şi felul cum i se cârlionţa părul

la spate peste guler. Făcu câțiva pași pentru a-l ajunge, dar se opri și lăsă câțiva oameni s-o depășească pentru a mări distanța dintre ei. Realiză, cu o dureroasă strângere de inimă, că nu era singur. Chiar dacă nu-l atingea, eleganta femeie care mergea alături era împreună cu el. Strânse cu putere mânerele celor două sacoșe, pentru a-și stăpâni disperarea care o cuprinse.

Da, gândi cu mintea înceţoşată, totdeauna a ales ce este mai bun şi frumos. Nu dorea să vadă chipul necunoscutei, convinsă că era de o frumusețe orbitoare. O persoană atât de elegantă nu putea arăta decât foarte bine. Singura ei dorință în momentul acela era să nu se fi grăbit să prindă această cursă. Tocmai acum, când începuse să aibă puțină încredere, întâmplarea îi dovedea că se înșelase și că el rămânea același personaj nestatornic dintotdeauna.

După atâția ani, el reușise să trezească toată feminitatea din ea și toată dragostea pe care o considera de mult îngropată. Dorise cu ardoare să facă dragoste, dar bine că nu se întâmplase. Trebuia cu orice preț să se țină departe de el.

Tocmai ajunsese la această concluzie, când femeia îl îmbrățișă și-l sărută foarte repde, parcă cu teamă. Vlad nu-i înapoie îmbrățișarea deoarece avea mâinile ocupate cu bagaje. Andrada simți cum tot sângele i se scurge, când buzele celor doi se unire în acel sărut de despărțire.

Privirea lui o reperă în momentul în care sărutul lua sfârșit. Intensitatea cu care o privi o făcu să se clatine. Câteva clipe lungi ca o veșnicie, se priviră fără ca vreunul să înțeleagă ce se întâmplă cu celălalt.

Isabelle, simțind că se întâmplă ceva cu Vlad, se întoarse și îi urmări privirea. Când o văzu pe frumoasa femeie asupra căreia se concentra privirea bărbatului de lângă ea, înțelese că minunata ei poveste de dragoste se terminasecu adevărat.

Nu crezuse povestea pe care el i-o înşirase despre o femeie pe care nu o văzuse de zece ani, şi de care acum se simţea atras. Considerase o copilărie faptul că el o rugase să întrerupă relaţia lor. Acum, privind femeia căreia nu-i putea distinge ochii prin lentilele colorate ale ochelarilor, apoi pe Vlad, ştiu cu certitudine că-l pierduse. Mândră, ea îşi ridică bărbia, în timp ce îi întindea mâna protocolar.

– Cred că a venit timpul să ne luăm rămas-bun.

Vlad îi prinse mâna întinsă şi o sărută, apoi o privi fix.

– La revedere.

– Drum bun şi fericire.

– Mulţumesc.

– Ea este? nu se putu abţine Isabelle să întrebe.

Zâmbind, el aprobă cu o mişcare a capului.

– Este foarte frumoasă. Probabil mă supăram dacă mă înlocuiai cu cineva mai puţin atrăgător, zâmbi la rândul ei.

– Sper că vom rămâne prieteni.

– Şi eu.

Se întoarse pornind spre ieşire. Pentru o clipă, Vlad o privi cum se depărtează, apoi o luă spre poarta de îmbarcare, ţinând strâns cutia cu păpuşa.

Până ajunse la locul ei în avion, Andrada se calmă, dar o enormă tristeţe pusese stăpânire pe sufletu-i bântuit de furtună. Aşeză cu grijă tubul în care se afla singurul tablou rămas, portretul Soranei, şi pe care îl purtase atârnat de umăr. Încercă să nu se mai gândească la Vlad, evocând imaginea fetiţei. Îi era dor de ea. Închise ochii, imaginându-şi mânuţele dolofane care o vor cuprinde atunci când se vor întâlni.

Minutele treceau, şi auzi îndemnul de a-şi pune centurile de siguranţă pentru decolare. Mâinile ei căutau centura când o voce pe care nu se putea preface că n-o cunoaşte îi spuse încet:

– Lasă-mă să te ajut.

Întoarse brusc capul spre stânga, scufundându-se în privirea lui care o învăluia.

– Cum ai ajuns aici? Când m-am aşezat locul era ocupat de o doamnă mai în vârstă.

– N-a rezistat farmecului meu şi am convins-o să facem schimb de locuri; cred că a fost tentată şi de faptul că locul meu era la geam.

După ce închise şi centura lui, îi prinse uşor palma stângă şi i-o trase la el, zâmbindu-i cu toată faţa. Sărută apoi degetele care tremurau uşor.

– Bună, cum te simţi?

– Bine, mulţumesc. Glasul ei sună stins şi fără nici o inflexiune.

– Te simt foarte încordată, ce te nelinişteşte?

– Ţi se pare, n-am nimic.

– Ai rău de avion?

– Nu.

Răspunsul ei suna atât de neprietenos, încât Vlad o privi uimit.

– Să înţeleg că prezenţa mea te deranjează?

Se scurseră câteva secunde bune până ce Andrada reuşi să răspundă cu un glas mai firesc:

– Nu mă deranjează, am fost numai surprinsă să te întâlnesc.

– Cred că această surpriză a fost cam neplăcută pentru tine.

– De ce crezi asta?

– Totul comportamentul tău duce la această concluzie.

Andrada deschise gura să răspundă, dar se răzgândi şi întoarse capul să privească afară, atrasă brusc de peisajul oferit de marea de nori deasupra căreia zburau.

Când au fost anunţaţi că urmează să aterizeze pe aeroportul internaţional Otopeni, s-au privit o clipă încercând

fiecare să afle ce gândeşte celălalt, dar rezultatul a fost nesatisfăcător pentru amândoi. Îşi ascunseseră cu grijă sentimentele, feţele lor arătând politeţe şi atât.

– Ai să-mi dai voie să-mi vizitez fiica? nu se putu Vlad abţine să întrebe.

– Doar ţi-am promis.

– Asta a fost acum câteva zile. De atunci puteai să te răzgândeşti. – Te aşteaptă cineva? îndrăzni el să întrebe când avionul rula deja pe pista de aterizare.

– Nu sunt sigură, dar sper că da.

Vlad simţi o strângere de inimă, dar se stăpâni şi continuă pe un ton neutru:

– Dacă vrei, pot să te duc cu maşina până acasă.

– Mulţumesc, voi apela la tine, dacă nu mă aşteaptă nimeni.

Porniră pe culoar spre ieşire şi au fost despărţiţi de alte persoane care mergeau în aceeaşi direcţie. Vlad nu făcu nici un efort pentru a rămâne aproape de Andrada, simţea că nu trebuie să-i tulbure intimitatea.

Tocmai îşi recupera valiza când nu departe de el auzi un glăscior marcat de emoţie.

– Mami, mami, mami, suntem aici!

Reperă fetiţa căreia îi aparţinea glasul, în momentul în care copila se arunca în braţele deschise ale Andradei.

Pironit locului, privea mânuţele dolofane care se agăţau cu disperare de cojocul mamei. Când femeia o depărtă puţin, văzu chipul scăldat în lacrimi al fetiţei.

– Of, nu credeam că mai vii, îşi trase micuţa nasul.

– Ţi-a fost dor de mămica?

– Foarte dor, tot timpul m-am gândit la tine. Te rog să nu mai pleci aşa de mult. Parcă a trecut un an de când ai plecat.

Mâinile tinerei mame mângâiau chipul scăldat de lacrimi şi buzele ei sărutau ochii, năsucul, obrajii şi fruntea copilei.

Pentru cele două, timpul se oprise şi nu mai exista nimeni în jurul lor.

– Mă bucur că te-ai întors.

– Bun venit acasă, şefu', zâmbi Guţă întâmpinându-l.

– Bine te-am găsit, Guţă.

Acesta luă valiza de la picioarele şefului şi se întoarse spre ieşire.

Vlad riscă o privire spre cele trei şi rămase uimit să constate că femeia în vârstă şi cea tânără îl priveau, în timp ce fetiţa se juca cu o şuviţă din părul mamei, scăpată din coc. Vru să se întoarcă şi să-l urmeze pe Guţă, dar ceva mai puternic decât el îl ţinea pe loc. Un zâmbet schiţat pe buzele tinerei femei îl hotărî. Făcu cei câţiva paşi care-i despărţeau şi salută politicos în timp ce Andrada îi făcu cunoştinţă cu mătuşa Ela, apoi, după ce o puse jos, cu Sorana. Mâna fetiţei zăbovi prietenoasă în palma lui mare şi simţi o mulţumire sufocantă. Ochii copilei se uscaseră şi îl măsurau curioşi. Privirea uimită a bătrânei se transformase în una cercetătoare.

– Cu ce mergeţi în oraş? întrebă el.

– Cu autobuzul.

– Mi-ar face plăcere să vă conduc până acasă. Sunt cu maşina firmei.

Până să poată răspunde vreuna din cele două femei, Sorana le-o luă înainte.

– Vai ce bine ar fi, am scăpa de aglomeraţia din autobuz!

Vlad o privi amuzat, şi se aplecă să ridice una din genţile care zăceau la picioarele Andradei.

– Cred că decizia este foarte bună.

În timp ce mergeau spre parcare, Sorana ţinea strâns mâna mamei sale şi ţopăia ca o vrăbiuţă.

– Şi dumneavoastră pictaţi?

– Nu, eu lucrez la o bancă. Dar ce te-a făcut să crezi că sunt pictor?

– Cutia pe care o ţineţi cu atâta grijă în braţe.

Vlad începu să râdă cu poftă şi tensiunea dintre ei se risipi.

– Eşti o fetiţă frumoasă şi deşteaptă. Uite ce îţi propun eu. Cutia asta ţi-o dau ţie, cu o singură condiţie: să n-o deschizi decât atunci când ajungi acasă.

Fetiţa îşi privi mama pentru a vedea dacă este de acord şi când primi aprobarea ei tacită, întoarse faţa radioasă spre el.

– Promit.

– Vrei să o duci tu, sau ţi-o car eu până la maşină?

– Pot s-o duc şi eu, spuse ea repede, de teamă ca el să nu se răzgândească.

– Vai, Sori, o apostrofă bătrâna doamnă, se poate!

Copila privi candid spre ea, şi restul mustrării muri înainte să fie rostită.

Guţă, care se oprise când sesizase că Vlad nu-l urmează, se oferi să ducă cealaltă geantă a tinerei femei şi după ce şi-o trecu peste umăr, porni înaintea grupului deschizând drumul.

Andrada cu Sorana de mână veneau în spatele şoferului, fiind urmate de Vlad cu mătuşa Ela.

– Andrada mi-a spus că a avut un accident şi dumneata ai avut grijă de ea, încercă bătrânica să rupă tăcerea, cu o voce melodioasă şi foarte blândă.

– N-am făcut prea multe.

– Dar trebuie să vă mulţumim cum se cuvine, poate veţi accepta să veniţi într-o duminică la noi la masă, cu soţia şi copiii.

Vlad îşi reţinu cât putu mai bine zâmbetul, înainte de a răspunde:

– Vă mulţumesc pentru invitaţie, dar voi veni singur, am divorţat acum câţiva ani, fără a avea copii din acea căsnicie. Accentuă ultimele cuvinte privind senin în ochii spălăciţi ai simpaticei doamne.

Chipul bătrânei se lumină de bucurie. Dar interogatoriul nu se terminase încă.

– Acum aţi cunoscut-o pe Andra?

– Nu, ne cunoşteam din copilărie. Am locuit o vreme în acelaşi bloc.

– Ce întâmplare, să vă reîntâlniţi aşa de departe de casă!

– Da.

– Nu vă supăraţi că vă mai pun o întrebare?

– Nu.

– Când aţi stat de vorbă ultima oară cu ea, atunci în copilărie?

– Păi sunt ceva ani, cu puţin timp înainte ca tatăl ei să moară. Când s-a întâmplat nenorocirea eram în armată.

– Oh!

Exclamaţia bătrânei doamne îl făcu să zâmbească mânzeşte.

Nu mai discutară nimic deoarece ajunseseră la maşină. Guţă vârî cu uşurinţă bagajele în portbagaj, şi deschise toate portierele.

– Nu vreţi să staţi în faţă, doamnă? o întrebă Vlad pe mătuşa Ela, cu speranţa de a sta el aproape de micuţă şi mama ei.

– Mulţumesc, dar nu pot accepta, este locul dumneavoastră.

Resemnat, o ajută să se instaleze confortabil, lângă fetiţa care se şi strecurase în maşină.

Adresa dată de Andrada se afla undeva pe lângă Academia Militară.

Fetiţa, aflată între cele două femei, se trase mai aproape de scaunele din faţă şi îşi puse coatele aproape de spatele lat al bărbatului care aproape înţepeni la atingerea ei. Răsuflarea ei caldă îi gâdila urechea. Simţea o dorinţă arzătoare să se întoarcă şi să mângâie căpşorul care se sprijinea cu bărbia de umărul lui.

– Sori, fii atentă să nu deranjezi! o apostrofă bătrâna.

– Dar nu mă deranjează, răspunse el precipitat, ca nu cumva fetiţa să se retragă.

– Buni, dar se vede mai bine aşa, motivă ea.

Vocea cristalină continuă, lângă urechea lui:

– Eu mă ţin de promisiune şi nu mă uit în cutie, dar cred că-mi puteţi spune ce conţine.

Vlad se întoarse spre ea şi obrajii lor aproape se atinseră.

– Este adevărat, dar prefer ca supriza să fie mai mare.

Guriţa ei se ţuguie într-un botic adorabil.

– Mă bucur mai mult când ştiu despre ce este vorba.

El nu mai apucă să spună nimic, pentru că interveni Andrada:

– Sorana, nu fi pisăloagă, dacă domnul Pătraşcu vrea aşa, te rog, nu mai insista. De altfel, în curând vom ajunge acasă.

Acel „domnul Pătraşcu" a fost pentru Vlad ca un duş rece. Vocea ei rece punea o mare distanţă între ei. Erau primele cuvinte pe care le spunea de când pornise maşina, şi dincolo de cuvinte el îi simţi animozitatea.

– Uite acolo, arătă copila cu degetul spre o casă îmbrăcată în iederă uscată. Asta este casa noastră, continuă ea plină de mândrie.

Guţă opri şi coborî să le ajute la bagaje. Cu cutia în braţe, Sorana îi zâmbi lui Vlad cu toată faţa.

– Mulţumesc, sunt convinsă că aici înăuntru se află un lucru foarte frumos.

– Dacă îţi va plăcea, va fi pentru mine o mare bucurie.

– Şi cum am să vă anunţ dacă-mi place sau nu?

– O rogi pé mămica ta să-ţi dea numărul meu de telefon şi mă suni.

– Bine, la revedere.

Ultimele cuvinte fetiţa i le spuse peste umăr, în timp ce se grăbea să intre în casă.

Guţă o urmă cu cele două sacoşe. Andrada îi întinse mâna şi îi spuse simplu:

– La revedere! Dar el nu sesiză nici o urmă de promisiune, sau de încurajare, în vocea ei. Apoi se întoarse şi intră în curte.

Cu un nou efort de voinţă se întoarse şi îi zâmbi bătrânei doamne, care îl studia atent.

– Ştiţi, domnule Pătraşcu, Şorana va împlini în mai zece ani.

Fără să-şi dezlipească privirea din ochii ei, el răspunse cinstit:

– Ştiu.

O uşoară roşeaţă coloră, surprinzător, obrajii ridaţi.

– De când ştiţi? vru ea să afle.

– De numai câteva zile.

– Atunci o să veniţi mai des pe la noi?

– Probabil nu aşa de des cum aş dori, totul depinde de Andrada. Voi veni de câte ori îmi va permite.

Pentru o clipă ea îl privi enigmatic, ca apoi să pornească încet spre casă.

– Vom aranja, tinere, vom aranja ca totul să fie bine, murmură în timp ce se depărta.

Vlad se lăsă să cadă obosit în maşina care porni în trombă. Viteza cu care se depărtară îl împiedică să vadă fetiţa care se repezise spre stradă, cu păpuşa în braţe.

CAPITOLUL VII

Problemele care se adunaseră în timpul absenței sale, îi ocupară lui Vlad, cele opt ore de program minut cu minut. Concentrat să le rezolve, nu reuși să se gândească la atitudinea pe care s-o adopte în acea după-amiază.

Zăpada căzută în ultimele săptămâni făcea circulația destul de anevoioasă.

Vlad privi ceasul din fața biroului, apoi își întoarse privirea către fereastră, cercetând cerul plin-ochi de nori cenușii.

Nici vremea nu ținea cu el.

Obosit, își masă tâmplele. Dacă mai pierdea timpul cu masa, însemna să conducă pe întuneric, așa că renunță la masă.

Încuie biroul și cu pași grăbiți porni către parcare. Răspunse la salutul portarului și se zgribuli când ieși în vântul care șfichiuia zăpada și pe temerarii trecători care nu ajunseseră încă la adăpostul cald al locuințelor.

Ușile BMW-ului se descuiară la simpla apăsare pe telecomandă. Își aruncă servieta pe bancheta din spate, se așeză și trase portiera. Cu mâinile pe volan, privi prin parbrizul înghețat. Totul se petrecuse prea rapid, se simțea sfâșiat, și pentru prima oară în viață nu știa ce trebuia să facă.

Întoarse cheia în contact și motorul porni să toarcă. Stătu așa câteva minute, apoi dădu drumul la căldură. Porni apoi

încet, conştient că era la o răscruce a vieţii şi că făcea primii paşi pe un drum nou, care se anunţa plin de surprize.

La patru şi douăzeci parcă lin în faţa casei cu numărul 26. Nu apucă să oprească motorul, când o mutrişoară nostimă îşi lipi năsucul de geam şi bătu uşor cu degetul.

Deschise portiera cu grijă, privind chipul îmbujorat al Soranei.

– Bună ziua, ciripi glasul subţirel, aţi venit mai devreme!

– Bună. Da, m-am gândit că este mai bine să prindem un pic de lumină.

– Imediat suntem gata, să le anunţ pe bunici.

Trăgând săniuţa după ea, fetiţa deschise poarta şi intră. Neştiind ce să facă, Vlad lăsă motorul pornit, şi părăsi căldura plăcută din maşină, aşteptând afară.

Respiraţia i se tăie brusc şi inima începu să facă salturi nebune, când poarta se deschise şi Andrada îi zâmbi, iar cele două safire îl priviră cu cordialitate.

După formulele protocolare de salut se lăsă un moment de tăcere în care fiecare absorbea cu nesaţ prezenţa celuilalt. Nările bărbatului se umplură cu mirosul cald şi plăcut al femeii şi, pentru o clipă, avu o viziune foarte domestică. O cameră spaţioasă, un şemineu în care arde un foc vesel degajând o căldură plăcută, Sorana jucându-se, Andrada citind pe o canapea cu capul sprijinit uşor de umărul lui.

– Nu intri o clipă?

– Poate altă dată.

Tânăra femeie se strânse mai bine în cojoc. Buclele i se răsuceau în spirale, încadrându-i chipul frumos.

Mâna lui, purtată de o voinţă proprie, se ridică mângâind uşor obrazul ei încă vineţiu.

– Te mai doare?

– Puţin. Arăţi foarte obosit, poate ar trebui să renunţaţi la plimbare.

– Nu, Sorana ar fi foarte dezamăgită, i-am promis.

– Va rămâne pe altă dată, când vei fi mai odihnit şi vremea va fi mai bună.

– Am spus nu, aşa că nu mai insista.

Fără nici o legătură, continuă:

– Atât de frumoasă!

– Poftim?

– Tu eşti aşa de frumoasă cum nu mi-am imaginat niciodată că ai putea deveni.

Un val de roşeaţă coloră obrajii tinerei.

– Mulţumesc!

– Nu ai de ce, am făcut o simplă constatare, acum ar fi bine să intri, să nu îngheţi.

– Mai stau puţin.

– Există ceva ce aş putea face ca să te conving să mergi şi tu cu noi?

După o clipă de gândire, tânăra femeie murmură:

– Cred că nu.

– Andrada, vreau să te rog să ne dai şansa să ne cunoaştem noi, cei de acum, adulţii care am devenit. Chiar dacă ne ştim de mulţi ani, asta nu înseamnă că ne cunoaştem.

Răspunsul nu mai veni pentru că poarta fu deschisă cu zgomot şi Sorana alergă cu paşi mici către ei.

– Gata, vin şi bunicile. Pot să stau în faţă?

De undeva din curte se făcu auzită o voce autoritară pe care Vlad o identifică a fi a celeilalte mătuşi:

– Sorana, nu ai voie să stai în faţă.

Ochii fetiţei se dădură peste cap, cu o mimică de exasperare. Vlad zâmbi către Andrada, făcându-i complice cu ochiul.

– Bunica are dreptate, vei sta în spate, aşa că te rog să urci şi să-mi pui servieta lângă geam, ca să nu vă deranjeze.

Supusă, fetiţa făcu ce i se ceruse, aşezându-se pe locul din spatele şoferului.

După ce Andrada i-o prezentă ceremonios pe mătuşa Mili, Vlad le ajută pe cele două bătrâne să se instaleze, pe Mili în faţă lângă el, pe Ela în spate. Andrada le făcu un semn de rămas-bun şi fugi în casă.

– Acum încotro, doamnele mele?

– La Belu, lansă pe ton de comandă Mili.

– Unde? întrebă neîncrezător Vlad.

Până să reuşească Mili să răspundă ceva, Ela interveni:

– Te-am ruga, dacă se poate, să ne duci până la cimitirul Belu. Soţul meu este îngropat acolo şi cu zăpada asta nu credeam că voi putea ajunge prea curând să-i aprind o lumânare. De obicei mă duc de Sfântul Nicolae, dar anul acesta, din cauza zăpezii, a fost prima oară când n-am putut merge.

– Bine, nu este nici o problemă.

Maşina porni încet, şi nimeni nu mai spuse nimic. Sorana îşi aşeză coatele pe scaunul şoferului şi privea încântată peste umărul bărbatului.

Ajunseră cu bine la poarta cimitirului şi cele două bătrâne hotărâră ca Sorana să rămână în maşină. Lăsând motorul pornit pentru a avea căldură, Vlad le ajută să ajungă cu bine pe trotuar, apoi reveni pe locul lui.

– Pot să stau în faţă?

– Bineînţeles.

Fetiţa se strecură cu agilitate printre scaune şi se lăsă cu un oftat de mulţumire să aterizeze lângă el. Pălmuţa ei delicată mângâie uşor bordul maşinii.

– E grozavă!

– Îţi plac maşinile, Sorana?

– Foarte mult. De când mă ştiu, mi-au plăcut. Am acasă o întreagă colecţie de maşini.

Îşi dădu capul pe spate şi râse cristalin.

– Mami îmi spune că sunt un adevărat băieţoi, lucru care le supără pe bunici. Îmi place să meşteresc, eu schimb becurile în casă, desfac şi ung clanţele de la uşi, ascut cuţite şi... mai fac şi altele.

– Se pare că tu faci toată treaba unui bărbat.

– Păi normal, dacă nu avem nici unul.

– Înainte să le faci tu, cine le făcea?

– Mami, dar atunci era şi mai greu, pentru că trebuia să spargă lemne, să spele cu mâna fiindcă nu aveam bani să cumpărăm maşină de spălat.

Cu privirea pierdută undeva departe, fetiţa tăcu. Vlad simţea că se sufocă. Nu era drept ca o femeie să se sacrifice aşa cum făcuse Andrada. Sentimentul de vinovăţie era mai puternic ca niciodată.

– Bunicile n-o ajută?

– Numai buni Ela. Dânsa găteşte, mami face piaţa, iar bunică Mili dă ordine, se vaită şi ne caută nod în papură la toţi. În ultima vreme, de când mami aduce mai mulţi bani, se poartă mai frumos, dar a fost o vreme când mami plângea în fiecare seară. Mă lua în braţe şi plângea, de multe ori adormeam amândouă plângând. N-am avut niciodată bani suficienţi, dar n-a existat nici o aniversare sau sărbătoare, care să treacă neobservată. Mami ne făcea cadouri la toţi. Bunica Mili o certa de fiecare dată când îmi cumpăra câte o maşinuţă.

Guriţa mică se strâmbă caraghios când încercă să imite gura strânsă pungă a bunicii.

– Iar dai banii pe prostii! În loc să facem economii să reparăm acoperişul, tu arunci banii pe tinichele; trebuie să-ţi intre în cap că ai fetiţă, nu băiat, îi cultivi apucături nesănătoare.

Câteva clipe fetiţa îl privi curioasă să observe efectul micii reprezentaţii.

Înăbuşindu-şi un geamăt de disperare, Vlad reuşi să le zâmbească ochilor cercetători. Parcă numai asta aşteptând, fetiţa izbucni în râs. Conştient că ar fi putut afla şi alte lucruri despre viaţa lor, Vlad hotărî să schimbe subiectul. Era cu stomacul gol, obosit, şi infuzia de disperare şi vinovăţie fusese mai mult decât putea suporta.

– Păi, atunci să înţeleg că păpuşa pe care ţi-am dăruit-o nu te-a bucurat aşa cum mi-ai spus.

– Oh, nu, este păpuşa care mi-a plăcut cel mai mult! Zău, este un adevărat bebeluş, pe care poţi să-l îmbraci după cum vrei. Ştiţi, îi explică ea încurcată, mi-am dorit o surioară sau un frăţior, dar cum nu am nici măcar un tată, această dorinţă nu are cum să se îndeplinească, aşa că păpuşa va deveni surioara mea.

Vlad îşi întoarse capul, pentru a obţine un răgaz în care să-şi stăvilească durerea care ameninţa să-l copleşească.

– Câţi ani ai, Sorana?

– În mai împlinesc zece.

– Doamne, eşti deja o domnişoară mare.

Degetele lui, sub pretextul că împing o buclă rebelă sub căciuliţa de lână, atinseră în treacăt obrăjorul catifelat.

– Ce ţi-ai dori, la o aniversare aşa de rotundă?

– Chiar aţi vrea să ştiţi? Nu mă întrebaţi numai de dragul jocului EU ÎNTREB, TU RĂSPUNZI?

– Unde ai auzit tu despre un astfel de joc?

Obrajii copilei se roşiră şi ea plecă ochii, vinovată.

– În una din cărţile pe care le citeşte mami... dar vă rog să nu mă spuneţi, se va supăra foarte tare dacă află că le citesc şi eu.

– Aveţi multe cărţi?

– Nu, cred că nu sunt mai mult de douăzeci, mami le cumpără pe ascuns de bunica Mili. Dacă le-ar vedea, ar face scandal ca de obicei, așa că mama le ține ascunse în noptiera de la pat.

– Le-ai citit pe toate?

– Nu, le-am citit numai pe cele de Barbara Cartland, le-am încercat și pe cele scrise de James Clavell, dar am renunțat fiindcă n-am înțeles mare lucru, și sunt foarte mari.

– Atunci să ne întoarcem la întrebarea ta. Da, mă interesează ce-ți dorești.

– De ce? Ne cunoaștem de foarte puțin timp, dar dumneavoastră îmi arătați mai multă atenție mie decât mamei.

Vlad își ascunse cum putu mai bine surpriza pe care i-o provocă intuiția copilului, înainte de a răspunde.

– Pentru că mi-am dorit totdeauna o fetiță așa frumoasă și deșteaptă ca tine.

– Știți, mă simt foarte ciudat, v-am povestit lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui și nu știu ce m-a apucat.

– Sorana, tu nu ai prieteni de vârsta ta?

– La școală sunt prietenă cu toți colegii, dar pe stradă sunt puțini copii de vârsta mea.

Copila se lăsă pe spate și își sprijini cu un aer meditativ căpșorul de partea de jos a tetierei.

– Pe stradă sunt numai două case unde locuiesc copii ca mine, dar părinții lor i-au dus la o școală, în centru. Știți, ei sunt mult mai bogați ca noi și au și mamă și tată. Mai de mult, mă duceam pe la ei să ne jucăm, mai ales pe la Dana și Mihai Dianu. Tanti Dianu, când venea de la serviciu, le aducea numai bunătăți: banane, ciocolată; m-a servit și pe mine de câteva ori, apoi am auzit-o într-o zi când le spunea copiilor să mănânce pe furiș, că doar nu era obligată să hrănească toți bastarzii de pe stradă. M-am dus acasă și am

întrebat-o pe mami ce înseamnă bastard. Ea a vrut mai întâi să ştie unde am auzit cuvântul. După ce i-am povestit, mi-a interzis să mă mai duc pe la familia Dianu.

Fără a se mai gândi, înnebunit de supărare, Vlad înşfăcă trupul micuţ şi îl strânse cu putere în braţe.

– Oh, Doamne, Sorana, îmi pare aşa de rău că a trebuit să treci prin astfel de experienţe!

La început uimită de gestul lui, fetiţa se încordă toată, apoi datorită glasului plin de suferinţă şi căldurii care emana din braţele puternice se relaxă şi acceptă îmbrăţişarea.

– Vă pasă de mine cu adevărat, şopti ea cu faţa îngropată în paltonul mirosind a tutun.

– Uite, Sorana, aş vrea să facem un pact amândoi. De acum înainte când îţi doreşti ceva, indiferent ce, sună-mă şi spune-mi. În limita posibilităţilor, voi încerca să te ajut. Aş dori să fim prieteni, prieteni adevăraţi, să nu ne mintim niciodată, să avem încredere unul în celălalt şi amândoi să nu o supărăm pe mămica.

– Eu sunt de acord, dacă dumneavostră credeţi că vă convine să aveţi prieten un copil.

Buzele lui arse de dor sărutară fruntea ce se înălţase spre el ca un ghiocel spre soarele primăverii.

Întunericul se lăsase ca un voal negru, sfâşiat din loc în loc de luminile care se aprinseseră. Interiorul maşinii era pentru ei ca o insulă caldă într-o mare întunecată şi îngheţată. Se simţeau bine împreună şi ăsta era lucrul cel mai important. Tresăriră vinovaţi, când Mili le bătu în geam. Sorana sări înapoi la locul ei şi îi deschise portiera bunicii Ela, în timp ce Vlad o ajuta pe cealaltă bătrână să se instaleze.

– Acum încotro, doamnelor?

– Acasă, croncăni Mili, am îngheţat. Zău, Ela, nu ştiu ce ţi-a venit să stai aşa de mult.

– Dar, buni, în maşină este cald, am putea să ne mai învârtim puţin.

În oglinda retrovizoare Vlad interceptă privirea calmă şi zâmbitoare a mătuşii Ela, care îi mulţumi cu o înclinare uşoară a capului pentru timpul pe care i-l acordase.

– Sorana, bunicile au îngheţat, iar eu sunt mort de foame, aşa că propun să ne întoarcem pe drumul cel mai lung, vă invit altă dată la o plimbare, când drumurile vor fi mai puţin îngheţate.

– Vai, domnule Pătraşcu, n-aţi mâncat când aţi terminat serviciul?

– Mi se întâmplă destul de des, aşa că nu trebuie să vă faceţi nici un fel de problemă.

– Tinere, cine îţi găteşte? se interesă Mili.

– Nimeni, sunt abonat la o pensiune pentru masa de prânz, iar seara şi dimineaţa mă descurc singur.

– Pentru că ai pierdut o masă din cauza noastră, interveni Ela, te rugăm să accepţi să mănânci o ciorbă făcută în casă.

– Accept cu plăcere.

Concentrat asupra drumului care devenise o adevărată oglindă, Vlad ignoră sporovăiala copilei şi răspunsurile monosilabice ale bătrânelor. Durerea de cap care-l încercase încă de când plecase de la serviciu se accentuă brusc. În cele din urmă reuşi să se oprească în siguranţă în faţa porţii. Până să apuce să deschidă portiera mătuşii Mili, Sorana alerga deja spre casă.

Oferi câte un braţ fiecărei doamne, şi nu făcură decât doi paşi în curte când un ţipăt ascuţit străpunse liniştea serii.

O clipă rămase nemişcat. Recunoscu glasul Soranei, care striga deznădăjduită:

– Mami, mami!

Porni în fugă spre casă, uitând de cele două femei, ghidat de glăciorul care începuse să plângă. Intră într-o încăpere

unde preț de câteva secunde încremeni privind scena din fața lui.

Andrada căzută pe parchet, cu chipul cadaverie, și Sorana aplecată asupra ei mângâindu-i șuvițele de păr năclăite de sânge.

Luă fetița în brațe, o scoase din cameră și o depuse pe un fotoliu întâlnit în cale, strigând către bătrânele care tocmai intrau:

– Aveți grijă de ea și sunați la salvare!

– De ce să sunăm la salvare? întrebă Mili.

– Andrada este rănită, aruncă el peste umăr în timp ce se îndrepta spre trupul căzut.

Cu mâini tremurânde îi căută pulsul, ținându-și respirația până îl găsi, apoi expiră cu un șuierat prelung.

Căută urme de răni.

Tânăra femeie căzuse de pe taburetul pe care probabil șezuse, cu un picior îndoit nefiresc sub ea, și cu fața în sus.

Fără să o miște, își strecură degetele prin părul năclăit până descoperi rana de la ceafă care sângera încă.

Din hol, mătușa Ela îi strigă:

– Cei de la salvare mă întreabă ce are!

– A fost lovită la cap, este leșinată și sângerează încă. Spune-le să se grăbească, are pulsul foarte slab.

– Au spus că vin cât de repede pot. Dumnezeule Mare! Ce s-a întâmplat aici? exclamă mătușa Ela din ușă.

Ochii bătrânei se dilatară privind haosul și dezordinea din cameră.

Abia acum Vlad își mută privirea de la Andrada și remarcă adevărul spus de Ela.

Camera arăta ca după trecerea unui taifun.

– Aici este atelierul Andradei? reuși să întrebe.

– Mai curând am spune că a fost atelierul ei. Cine să fi făcut asta?

– Nu ştiu, dar trebuie să anunţăm poliţia. Nu vreţi să faceţi dumneavoastră asta? Eu voi încerca să opresc sângerarea.

Mili apăru cu o trusă de prim ajutor, urmată îndeaproape de Sorana.

– Lasă-mă pe mine, tinere, am fost infirmieră, mai bine ai telefona tu la poliţie.

Vlad se ridică şi pornind spre uşă, apucă mâna fetiţei trăgând-o după el.

– Sorana, hai să-mi arăţi unde este telefonul.

– Mami se va face bine?

– Sigur că da, puişor. Cred că mami ar fi foarte supărată dacă te-ar vedea că plângi; de dragul ei crezi că poţi să fii tare şi să te stăpâneşti să nu mai plângi?

– Voi încerca, promise fetiţa cu o voce prea solemnă pentru vârsta ei.

În liniştea care se lăsă, soneria de la poartă se auzi ca un pocnet. Tresăriră cu toţii. Hotărât, Vlad plecă şi se întoarse câteva minute mai târziu cu doctorul de la salvare.

Acesta se aşeză pe canapeaua pe care era întinsă Andrada. Îi luă pulsul, apoi tensiunea, în timp ce Mili îi povestea ce se întâmplase de la întoarcerea lor acasă.

Medicul ridică privirea spre grupul format de Vlad, Sorana şi Ela.

– Cred că ar fi mai bine să părăsiţi încăperea, sugeră el.

– Toţi? încercă Vlad să se sustragă.

– Da, toţi trei, preciză medicul, dânsa i-a acordat primul ajutor, aşa că rămâne pentru a-mi da datele de care am nevoie.

Cu regret, cei doi adulţi şi copila se supuseră trecând în bucătărie.

Surprinzător de rapidă pentru vârsta ei, Ela aprinse aragazul, puse două cratiţe pe foc, apoi aşeză câte o farfurie

şi un tacâm în faţa bărbatului care îşi prinsese capul în mâini, şi a fetiţei care privea cu ochi apatici uşa.

– Sori, ce ai dori să mănânci? rupse bătrâna tăcerea.

– Nimic, buni, nu pot înghiţi nimic.

– Crezi că mami ar fi mulţumită cu răspunsul tău?

Fetiţa oftă şi plecă ochii.

– O cană cu lapte şi o felie de pâine cu margarină şi gem, preciză în cele din urmă.

Ştiind preferinţa, sau obiceiul copilului, bătrâna şi pusese un ibric cu lapte la încălzit.

Pe Vlad nu-l întrebă nimic, îi puse în farfurie o porţie generoasă de ciorbă aburindă.

Dus pe gânduri bărbatul apucă lingura şi începu să mănânce. Când termină, Vlad deveni conştient de atenţia cu care era privit de Sorana. Îi zâmbi şi fetiţa se însenină. Mâna lui mare, dar blândă mângâie căpşorul cu păr cârlionţat.

– Eşti o fetiţă ascultătoare şi mămica trebuie să fie mândră că are o astfel de comoară lângă ea. După o pauză întrebă:

– De ce mă priveşti aşa?

– Niciodată mama n-a avut încredere în bărbaţi, şi acum dintr-o dată, pe dumneavoastră vă roagă să aveţi grijă de mine, nu înţeleg de ce.

– Sorana, acum este o situaţie deosebită, mami n-a mai trecut printr-o astfel de întâmplare traumatizantă, de aceea a spus lucruri neobişnuite, care te uimesc. Dacă totul ar fi fost normal, ea n-ar fi apelat la mine. Din întâmplare am fost aici când neprevăzutul v-a dat viaţa peste cap. Singurul lucru de care te pot asigura acum, este că ţin foarte mult la tine şi dorinţele mamei tale sunt lege pentru mine.

Vlad percepu zgomotul făcut de închiderea trusei doctorului.

– Sorana, stai aici cu bunica. Vorbele lui erau calme, dar ferme. Aşa că fetiţa nu se mişcă de pe scaunul ei când el părăsi bucătăria.

Doctorul se ridicase şi îşi luase geanta grea.

– Aţi revenit la timp, îi spuse în timp ce-i întindea mâna. Soţia dumneavoastră este în afara oricărui pericol. Lovitura este urâtă dar nu are vătămări grave, care să necesite spitalizare. Am înţeles că doamna a mai suferit, de curând, un alt accident. Vă recomand să o ţineţi câteva zile în pat, într-un repaus total. Capul o va mai durea, aşa că i-am prescris câteva analgezice.

Cu coada ochiului Vlad sesiză dorinţa bătrânei de a-i spune medicului adevărul despre statutul lui în casă. O fixă cu o privire hotărâtă când vorbi doctorului.

– Mulţumesc, doctore, vom face tot ce i-aţi prescris.

Dacă se vor ivi probleme, s-o aduceţi la spital să-i facem câteva radiografii. Rămân totuşi la părerea că nu va fi cazul.

Andrada, cu capul bandajat, îi privea pe sub perdeaua deasă a genelor, şi cu toată gravitatea situaţiei, îi venea să râdă că o singură privire a lui Vlad reuşise să închidă gura mătuşii Mili. Era un eveniment notabil, nimeni nu mai reuşise o astfel de performanţă. Abia aştepta să vadă ce va urma.

Cu o mişcare firească Vlad strecură trei hârtii de zece mii în buzunarul de la halatul medicului.

Privirea uimită a omului îi făcu să înţeleagă că era mulţumit.

– Bună seara, îi salută el, mulţumesc şi eu.

Vlad îl conduse până la poartă şi se întoarse repede.

Nu apucă să intre bine că Mili îl şi luă în focuri.

– Ascultă, tinere, minciuna pe care ai spus-o este intolerabilă şi gratuită.

Vlad se îndreptă şi o privi fix.

– Doctorul s-a înşelat şi eu nu aveam nici un interes să mă apuc să-i explic relaţia mea cu Andrada, răpind din timpul lui preţios.

De pe canapea se auzi un murmur slab:

– Nu ştiam că noi doi avem o relaţie.

– Păi sigur că avem o relaţie, în vârstă de zece ani.

– Tu eşti tatăl Soranei? Furia aproape că o înăbuşi pe bătrână când scuipă cuvintele.

– Da, doamnă, eu, dar pentru că până de curând nu am ştiut, vă rog să-mi acordaţi câteva circumstanţe atenuante.

Onestitatea, cinstea şi durerea din privirea lui o făcu pe Mili să se calmeze. Cu o voce care parcă nu era a ei, întrebă:

– Şi acum ce ai de gând să faci?

– Să o duc pe Andrada în pat, apoi până ce mătuşa Ela o va hrăni, am să dau o fugă să cumpăr medicamentele prescrise de doctor. Unde este camera ei? sfârşi el sfidător.

– Nu ai de gând să dispari?

– Nu, am de gând să devin o permanenţă în viaţa lor.

În timp ce spunea aceste cuvinte, se aplecă şi ridică dulcea povară, strângând-o posesiv la piept.

Fără a mai comenta, Mili o luă înainte arătându-i calea spre dormitorul tinerei femei.

Nevăzut, el depuse o sărutare uşoară ca un fulg pe creştetul nebandajat, şi şopti emoţionat:

– Dragostea mea minunată.

Andrada crezu că inima îi sare din piept şi începe să danseze. Ani de zile sperase să-l audă spunându-i aşa, şi acum o durea capul prea tare ca să-i guste vorbele aşa cum ar fi vrut.

După ce o puse pe pat şi Mili o acoperi cu o plapumă, îi murmură blând:

– Cum s-a întâmplat?

– Nu prea ştiu. Când lucrez nu prea sunt atentă la ce se întâmplă în jurul meu. La un moment dat am simţit o prezenţă străină foarte aproape de mine, m-am oprit din lucru şi am vrut să mă întorc, dar n-am mai apucat pentru că am fost lovită. Asta este tot ce ştiu.

– Bine, dacă nu adormi până mă întorc de la farmacie, mai vorbim atunci.

Făcu un pas spre uşă şi se întoarse să-i spună:

– Noaptea asta voi dormi aici, adică pe canapeaua din hol, preciză când remarcă chipul consternat al bătrânei.

Andrada îşi înăbuşi un suspin satisfăcut.

CAPITOLUL VIII

Zgribulit din cauza vântului şfichiuitor, Vlad observă maşina poliţiei numai când ajunse în dreptul porţii. Doi poliţişti erau în curte trebăluind în jurul casei. După ce se prezentă şi le explică cine este, îl lăsară să intre, iar ei îşi continuară treaba.

Căldura din casă îl întâmpină prietenoasă. Băgă capul pe uşa atelierului şi-l salută pe poliţistul care lucra acolo, apoi porni spre camera Andradei.

Lângă patul tinerei fuseseră aduse două scaune, pe care stăteau doi ofiţeri, iar Mili moţăia într-un fotoliu aproape de fereastră. Toţi îşi întrerupseră activitatea şi îl fixară pe noul-venit.

– Dânsul este Vlad Pătraşcu, preciză bătrâna, mulţumită că poate plasa şi ea câteva cuvinte.

– Dumneavoastră ne-aţi anunţat, spuse ca o constatare ofiţerul mai tânăr. Sunt căpitanul Manu, iar dânsul locotenentul major Tăianu.

Vlad puse pe noptiera de lângă pat medicamentele cumpărate, apoi se aşeză pe marginea patului. Andrada îi urmări toate mişcările cu pleoapele lăsate, pentru a masca încântarea că nu le abandonase şi se întorsese. Se simţea ocrotită când el era pe aproape. Ea, care toată viaţa se luptase pentru fiecare pas, şi crezuse că niciodată nu va avea nevoie

de nimeni, că este suficient de puternică pentru a avea grijă de Sorana şi de bătrâne, trebui să accepte că prezenţa lui era plăcută şi binevenită. Încet, fără să încerce să se impună, ştia să se facă util.

Căpitanul începu să-i pună întrebările uzuale referitoare la nume, adresă, ocupaţie, şi motivul pentru care era în casa bătrânelor.

Cu aplombul omului de afaceri, Vlad răspunse concis la fiecare întrebare.

Vorbind parcă numai cu el, căpitanul spuse după o pauză:

– Se pare că au fost două persoane, care au pătruns în casă prin uşa din spate de la bucătărie. Nu s-au observat urme de forţare a încuietorilor, deci uşa era deschisă. Cred că ori nu au avut timp să opereze, ori căutau ceva anume. Lipsesc numai bani din poşeta doamnei Danciu, sumă derizorie, douăzeci şi două de mii de lei.

I se adresă apoi Andradei:

– Doamnă Danciu, sunteţi sigură că n-aveţi ceva de valoare deosebită în atelier?

– În afară de câteva tablouri pe care nu le-am terminat încă, deci nu reprezintă nimic, mai sunt şevaletul, pânzele pe care urmează să lucrez, vopsele, unele de cea mai bună calitate, dar care nu au nici o valoare pentru un hoţ; oricât m-aş gândi, nu pot să descopăr ceva deosebit.

– Poate după expoziţia din Franţa, opera ta a căpătat o nouă valoare. Poate au căutat tablouri terminate şi nu au găsit.

La această replică a lui Vlad, cei doi ofiţeri se priviră şi deveniră foarte atenţi.

– Când şi unde aţi expus în străinătate? dori să ştie căpitanul.

Obosită, Andrada îşi umezi buzele uscate, înainte să răspundă:

– Am avut în trei oraşe din Franţa, Paris, Lyon şi Bordeaux începând cu sfârşitul lunii noiembrie până duminica trecută, expoziţii personale.

Cei doi poliţişti lansară asupra tinerei pictoriţe o adevărată ploaie de întrebări.

Vlad răbdă încă o jumătate de oră până să intervină.

– Domnilor, cred că deocamdată ajunge, doamna este rănită şi medicul i-a recomandat repaus total şi linişte, vă rog să o lăsaţi acum. Dacă mai există întrebări, le puteţi pune eventual mâine sau altă dată când puteţi dumneavoastră.

Nu atât cuvintele cât tonul cu care au fost rostite i-a determinat pe cei doi să se ridice şi să părăsească dormitorul. Vlad îi însoţi până în atelier, nu înainte de a-i face conspirativ cu ochiul Andradei.

În timp ce cei trei îi raportau căpitanului, Tăianu îl întrebă:

– Ştiţi cumva dacă doamna are duşmani?

– Nu aş putea să vă răspund corect la întrebare, sunt în preajma ei de prea puţin timp, nu-i cunosc nici prietenii, cu atât mai puţin duşmanii.

Îşi trecu degetele răsfirate prin păr, măcinat de un gând.

Observându-l, poliţistul aşteptă.

Cu glas scăzut, Vlad vorbi din nou:

– Ar mai fi ceva ce poate v-ar interesa. La Bordeaux unde Andrada a expus ultima dată, a fost victima unei tentative de viol. Cel care a agresat-o a fost impresarul care i-a organizat expoziţiile.

Poliţiştii încetaseră orice discuţie şi ascultau toţi atenţi.

Vlad nu sesiză liniştea care se lăsase când continuă după o clipă.

– Impresarul se numeşte Alain Suire, este francez, nu ştiu cum l-a cunoscut, el a rămas în Franţa, deci nu avea cum să facă toate astea, arătă el cu mâna prin cameră.

– Există posibilitatea să angajeze pe altcineva pentru a se răzbuna, precizăcăpitanul.

– Da, dar nu văd de ce s-ar răzbuna, el n-a pățit nimic, cea vătămată a fost Andrada... Bătrânele nu știu nimic, așa că v-aș fi recunoscător dacă ați păstra secretul.

– De acord, dar povestiți-ne tot ce știți.

Vlad povesti foarte concis. La sfârșit, căpitanul Manu conchise:

– Este un punct de plecare, totuși. Vom verifica dacă individul a intrat în țară.

Meditativ, continuă:

– Intuiția îmi spune că n-au găsit ce au căutat și vor reveni.

Vlad tresări speriat la aceste ultime cuvinte.

Perceptându-i temerea, ofițerul precizează:

– Știu că nu locuiți aici, dar cred că ar trebui să o faceți pentru câteva zile, până ne lămurim despre ce este vorba.

Un zâmbet se ivi în colțul gurii lui Vlad.

– Nu ar fi o problemă pentru mine, dacă mi-ați recomanda lucrul acesta în prezența bătrânelor doamne.

Polițistul îi zâmbi la rândul său.

– Asta se poate aranja.

– Trebuie s-o facem fără a le speria totuși, precizează Vlad.

– Noi n-am terminat treaba, așa că vom pleca.

Vlad extrase din buzunar o carte de vizită pe care i-o înmână căpitanului.

– Aveți aici trecute numerele de telefon la care pot fi contactat dacă este nevoie.

În hol le găsiră pe cele două bătrâne.

– Sorana unde este? întrebă Vlad îngrijorat.

– Lângă maică-sa, răspunse înțepat Mili.

Vlad privi către căpitan, privirea lui spunând că nu va fi ușor.

– Doamnelor, începu ofițerul, cunoașteți un bărbat care ar putea dormi vreme de câteva zile aici-în casă?

– Nu avem astfel de cunoștințe, ripostă Mili.

– Poate domnul Pătrașcu ar putea să ne ajute, propuse blând dar ferm Ela.

Supărată, Mili se întoarse către Ela.

– Stăm de atâția ani singure, nu înțeleg de ce trebuie, acum, să locuiască un bărbat cu noi.

– Dragă, dar ai văzut ce i s-a încâmplat nepoatei noastre. Dacă oamenii aceia se vor întoarce, ce putem face noi, două bătrâne, o fetiță și o bolnavă?

Justețea celor spuse de Ela o făcu pe Mili să cedeze, nu înainte de a arunca o privire încruntată către Vlad.

*
* *

Vlad hotărî că fetele lui, zâmbi plăcându-i cum sună, avuseseră timp suficient pentru a se pregăti de culcare, așa că porni spre dormitorul Andradei.

Le găsi pe amândouă în pat, și pe Ela șezând pe marginea patului. Când intră el, se ridică zâmbindu-i.

– Poate ar fi mai bine s-o trezesc eu pe Andrada, propuse ea stând dreaptă în fața lui.

– Ar însemna prea multe persoane deranjate.

Bătrâna îl privi nedumerită.

– Dumneavoastră mi-ați cedat camera, așa că eu pot să pun ceasul să sune din două în două ore, fără a mai trezi pe cineva.

– Bine, atunci am să merg la culcare. Mili deja a făcut-o. Când să iasă, se mai întoarse spre cei trei care se priveau în tăcere.

– Ți-am pus cămașa pe soba din bucătărie, se va usca până dimineața.

– Mulţumesc.

Andrada îşi trase puţin picioarele ca să-i facă şi lui loc. Vlad ocupă imediat spaţiul astfel creat şi le zâmbi.

– Dragele mele, văd că v-aţi cuibărit, aveţi nevoie de ceva? Spunând asta, Vlad îşi băgă mâna pe sub plapumă şi prinse tălpiţa mică a Soranei. Fetiţa începu să râdă.

– Las-o, se gâdilă, interveni Andrada.

– Chiar aşa de rău te gâdili? N-am făcut decât să te ating.

– Talpa este punctul meu cel mai sensibil, preciză fetiţa printre hohote.

– Aici semeni cu taică-tău, îi scăpă lui, fără să se gândească.

Realiză ce spusese şi îşi trase brusc mâna, înţepenind. Micuţa se opri din râs, iar Andrada îşi strânse buzele dezaprobator. Câteva clipe domni o tăcere plină de tensiune.

– Îl cunoaşteţi pe tata? Se auzi glasul subţirel. Buza de jos a fetiţei se lăsă tremurând, aproape de plâns.

Vlad îşi pironi privirea pe chipul Soranei, evitând privirea Andradei.

– Da, îl cunosc.

O mulţime de întrebări încercau să iasă în acelaşi timp din gurita care de emoţie nu mai putea să articuleze nimic. Trecură câteva minute până reuşi să întrebe:

– Unde este el acum?

Cei doi adulţi se priviră. Ochii bărbatului cereau iertare, şi cu sufletul la gură, o implora să-i spună adevărul.

Văzând că ceilalţi doi nu răspund, fetiţa se ridică în şezut şi îşi fixă mama cu lacrimi în ochi.

– Mami, spune-mi, ştii unde este?

Două lacrimi ca două picături de rouă, perfect rotunde, se prelinseră din ochii tinerei femei când îi răspunse:

– Tatăl tău este acum în cameră cu noi.

Sorana îşi acoperi faţa cu mâinile, plângând şi murmurând:

– Oh, Doamne... oh, Doamne...

Vlad se întinse peste Andrada, încercând să mângâie fetiţa. La atingerea lui, ea ţipă ascuţit:

– Nu mă atinge, nu mă atinge!

Vlad se retrase, neştiind ce să facă.

Andrada se ridică cu greu, pulsându-i tâmplele dureros, şi îmbrăţişă fetiţa care plângea cu suspine. Peste capul micuţei îi aruncă o privire ucigătoare lui Vlad.

– Eşti mulţumit? scrâşni ea.

Disperat, el îşi trecu amândouă mâinile, cu degetele răsfirate, prin păr.

– Andrada, recunosc că am greşit şi am precipitat lucrurile, dar crede-mă, n-am făcut-o cu rea-voinţă. Oricum trebuia să-i spunem. Fetiţa noastră...

– A mea, domnule, a mea, îl întrerupse ea.

– Nu, de acum încolo, este a noastră, preciză el cu un ton ferm care nu admitea replică. Şi cum îţi spuneam, fetiţa noastră este prea deşteaptă şi deja începuse să-şi pună întrebări, nu puteam să-i ascundem adevărul prea mult timp.

– Adică, să înţeleg că nu aveaţi de gând să-mi spuneţi? Privirea fetiţei era atât de mustrătoare încât cei doi adulţi se simţiră vinovaţi.

– Sigur că ţi-am fi spus, o asigură Vlad, dar convenisem cu mama să o facem după o perioadă de acomodare, după ce ai fi avut prilejul să mă cunoşti.

– Unde ai fost în toţi aceşti ani?

– Sorana, crede-mă, n-am vrut să te şochez. Viaţa nu este totdeauna aşa cum am vrea. Sunt multe probleme pe care trebuie să le lămurim, n-o facem acum, sunt multe întrebări care aşteaptă răspuns, dar este târziu, mami este suferindă,

hai să-i oferim şansa unei nopţi liniştite. Vocea lui caldă şi cuvintele spuse rugător avură efect asupra fetiţei. Trupul ei încordat începu să se destindă. Andrada închisese ochii, dar strângea în continuare corpul micuţei, cu o disperare mută întipărită pe chipul palid.

Vlad se ridică de pe pat şi atinse uşor umărul tinerei femei.

– Încă o dată, te rog să mă ierţi. N-am avut nici o clipă intenţia să te supăr. Glasul plin de remuşcare o făcu pe Andrada să deschidă ochii, privirea ei nemaifiind plină de ură, ci numai o acceptare resemnată şi obosită.

– Dormiţi acum, dragele mele, le spuse el în timp ce se îndrepta spre uşă.

Când tocmai trecea pragul, o auzi pe Sorana spunând:

– Noapte bună, apoi un mormăit, care putea foarte bine să însemne TATA.

Timp de o clipă, Vlad simţi că întinereşte, şi o bucurie ireală îi învălui inima.

CAPITOLUL IX

Când ceasul sună de ora şase, Vlad era năucit. Somnul fragmentat şi starea emoţională îl storseseră de ultima picătură de vlagă. După ce reuşi, cu greu, să-şi dea picioarele jos din pat, Vlad hotărî să n-o mai trezească pe Andrada. Intră în baie unde după ce se spălă, privindu-se în oglindă se gândi cum să scape de barba care-i umbrea chipul. Îşi aminti că nu departe de sediul băncii era o frizerie care deschidea la şase.

Ieşind din baie, un miros plăcut de cafea îi gâdilă nările. Uşa de la bucătărie era puţin deschisă, aşa că intră fără a face vreun zgomot. Cu spatele la el, Andrada ţinea un ibric pe aragaz. Peste pijama îmbrăcase un halat şleampăt, care probabil cunoscuse şi vremuri mai bune.

Simţindu-i prezenţa, tânăra se întoarse brusc. Mişcarea o făcu să verse câţiva stropi din cafeaua care fierbea în ibric, şi o săgeată de durere îi străbătu capul.

Imaginea lui în bucătăria ei, îmbrăcat în trening, ciufulit, dar foarte sexi, o umplu de bucurie. Pentru o clipă uită motivul pentru care el se găsea în casa ei şi îşi imagină cum ar fi dacă ar începe fiecare zi împreună.

Ca şi cum i-ar fi citit gândul, Vlad îi spuse:

– De mult n-am mai început o zi aşa de plăcut.

Vocea lui caldă îi trimitea mici fiori pe şira spinării. Gândurile i se învârteau prin cap ca un carusel şi în căutarea unei replici inteligente spuse gâtuit:

– 'neața.

După ce îi spuse și el bună dimineața, o certă blând.

– Nu trebuia să te dai jos din pat. Te mai doare capul?

– Puțin, numai când îl mișc brusc.

– Ca adineaori.

Ea nu-i răspunse, atentă să toarne cafeaua într-o ceașcă pe care o puse în dreptul lui.

– Ce vrei să mănânci? îl întrebă după ce termină.

Apropierea lui o agita. Ar fi lăsat totul și s-ar fi cuibărit la pieptul lui puternic. Vlad făcu un pas și îi prinse mâna în care ținea încă ibricul, forțând-o să-l lase pe masă, apoi o trase spre el.

Gura lui se abătu peste buzele ei senzuale ca o ploaie de vară peste pământul însetat.

Tânăra femeie simțea cum tot corpul i se trezește la viață și orice gând coerent dispăru, lăsând-o pradă dorinței.

Dacă el ar fi insistat, ea i-ar fi cedat acolo, în bucătărie.

Sărutul încetă brusc, dar brațele lui o susținură în continuare, până ce amândoi reușiră să respire normal.

Andrada fixă cu încăpățânare un punct la baza gâtului lui, refuzând să-l privească, supărată pe sine pentru felul cum îi răspunsese și în același timp speriată de intensitatea sentimentelor pe care el reușise să i le trezească.

Cu mișcări grăbite, Andrada scoase o tigaie, puse ulei apoi sparse două ouă și le acoperi cu un capac.

Vlad își privi ceasul și văzând cât de târziu se făcuse, se hotărî să renunțe la masă.

– Andra, nu mai am timp să mănânc. Mă duc să mă îmbrac, apoi trebuie să plec.

– Nu se poate să pleci nemâncat, nici măcar cafeaua nu ți-ai băut-o.

Stomacul lui scoase un sunet ciudat, ca un vaiet.

– Vezi, diferitele părți ale corpului tău n-au căzut de acord.

Cu multă fermitate, ea îl trase și îl așeză pe scaun. Fără să se mai opună, Vlad sorbi de câteva ori din cafea, în timp ce ea îi punea ouăle în farfurie. În câteva minute farfuria era goală.

– Faci la fel ca Sorana când se grăbește la joacă.

Andrada nu-și dădu seama că-și rostise gândul cu voce tare decât când el răspunse:

– Trebuia să semene și cu mine la ceva.

Fără să mai aștepte vreun răspuns din partea ei, înghiți și ultima picătură de cafea și fugi să se îmbrace.

După plecarea lui tânăra femeie se lăsă să cadă pe scaunul de pe care el tocmai se ridicase. Începu apoi să bea gânditoare din cana ei cu ceai de plante. Nu apucase să golească nici jumătate din lichidul auriu, când Vlad năvăli în bucătărie.

– Andra, pot lăsa mașina în curte?

– Sigur, dar nu întârzii dacă nu pleci cu ea?

– A nins toată noaptea și n-am timp să dau zăpada ca să ies, o s-o fac când vin de la serviciu. Am să iau un taxi și sper să nu întârzii.

– La cât vii?

– Pe la cinci.

Ea nu apucase să se ridice de pe scaun, așa că el se aplecă, o sărută tandru pe gură, apoi depuse o sărutare castă pe fruntea ei.

– Asta pentru Sorana, din partea mea.

Andrada nu apucă să-i spună nici la revedere pentru că el dispăru parcă luat de vânt.

Își atinse buzele cu mâna. Îl iubea cu o dragoste mult mai profundă ca acum unsprezece ani.

– Doamne, ajută-mă și spune-mi, ce să fac? șopti stins.

Clipele petrecute împreună îi relevaseră trăiri pe care nu le cunoscuse niciodată înainte. O voce mică venită de undeva din adâncurile ei o povățui să nu-i arate că-l iubește, să nu-l obosească cu dragostea ei, așa cum procedase în adolescență. Gândul acesta prinse tot mai mult rădăcini până se transformă în hotărâre.

Frământată de gânduri, continuă să stea pe scaun, cu ceașca de ceai, de acum goală, privind absentă pe fereastră. Glasul mătușii Ela o făcu să tresară.

– Bună dimineața, cum te simți?

– Bine.

– Ar fi mai bine dacă te-ai duce înapoi în pat, sugeră bătrâna.

– Ai dreptate, deja mă simt obosită.

În timp ce Ela punea ibricul de cafea la fiert, o întrebă cu o voce voit nepăsătoare:

– Ce face musafirul nostru, încă doarme?

– Nu, a plecat la serviciu.

– Credeam că este încă aici, pentru că mașina e tot în curte.

– A plecat cu un taxi. S-a trezit prea târziu.

Câteva clipe domni tăcerea. Andra se lăsă să cadă pe scaunul de pe care se ridicase.

– Ela, mi-e frică, articulă ea cu greu.

Uimită de această afirmație, bătrâna trase ibricul de pe foc, și se așeză în fața tinerei, privind-o atent.

– De ce, sau de cine?

– Sorana a aflat că Vlad îi este tată, a adormit plângând. Mă consideră vinovată. Nu cred că pot suporta să știu că mă urăște. Nu știu cum să procedez cu ea acum. Pentru mine cred că dimineața asta va fi deosebit de grea, și importantă în același timp. Ela, spune-mi, cum să procedez?

Mâinile i se frământau nervos, în aşteptarea unei rezolvări miraculoase.

– Calm, draga mea, calm, nu trebuie să intri în panică. Problemele sunt rezolvabile, dar trebuie mult tact, blândeţe şi răbdare. Este normal ca fetiţa să fie tulburată de apariţia din senin a unui tată. De fapt, cred că toate am fost puţin şocate. Dacă îi acorzi timpul necesar să asimileze noua situaţie, cred că nu vei mai avea de ce te teme. Sorana este un copil bun, şi dragostea ei pentru tine nu se poate transforma peste noapte în ură. Dacă stau să mă gândesc, cred că este foarte bine că a aflat.

– Da, ai perfectă dreptate, dar nu vreau să sufere.

– Te-ai gândit vreodată că ea poate suferă mai mult din cauza lipsei unui tată?

– Dar nu s-a plâns niciodată!

– Este adevărat, dar numai pentru a nu te supăra pe tine. Ai observat cu câtă uşurinţă s-a lipit de Vlad? I-a trebuit foarte puţină încurajare din partea lui. Nu trebuie să te superi pentru asta. Fiecare părinte are rolul său, şi oricât ar încerca unul să facă cât doi, nu se poate.

– Cum să procedez acum?

– Nu ştiu nici eu. Vom vedea cum se comportă ea, şi vom hotărî atunci.

Bătrâna întinse mâna peste masă, şi acoperi cu un gest liniştitor palmele tinerei fete, care se frământau.

– De fapt eu doream să ştiu cum te împaci tu cu Vlad!

– Ca şoarecele şi pisica.

Bătrâna chicoti amuzată.

– Eu am văzut şi pisici care se înţelegeau foarte bine cu câte un şoricel.

Cuta de pe fruntea Andradei se adânci. Văzând că nu spune nimic, Ela insistă:

– Hai să te întreb altfel, care sunt sentimentele tale faţă de el?

După câteva clipe Andrada răspunse răguşit, ca şi cum cuvintele refuzau să fie pronunţate:

– Îl iubesc.

– Păi atunci, jumătate din problemă este rezolvată, şi după cum am observat eu, cred că şi cealaltă problemă este pe cale să se rezolve.

Cuvintele bătrânei aduseră un licăr de speranţă în sufletul Andradei.

– Chiar crezi asta, Ela, sau vrei numai să-mi dai speranţe?

– Am încercat eu vreodată să-ţi vând iluzii deşarte?

– Nu.

– Atunci de ce crezi că aş începe acum?

Andrada nu mai apucă să facă nici un comentariu pentru că Sorana îşi făcu intrarea în bucătărie, în papuci şi pijama, cu părul ciufulit şi ochii cârpiţi de somn.

– 'neaţa, mormăi fetiţa.

Cele două femei îi răspunseră la salut, apoi o studiară în tăcere.

Fetiţa îşi târî picioarele până la masă apoi se aruncă pe un scaun.

– A plecat?

Andrada se gândi o clipă să se prefacă a nu înţelege, apoi hotărî să-i răspundă.

– Da.

– Sorana, nu ar fi bine să te duci să te speli şi să vii apoi să mănânci?

– Buni, încă mai crezi că dacă mănânci, lucrurile se rezolvă singure?

– Sori, nu lucrurile se rezolvă, ci problemele.

– Bine, nu mai căuta să mă zăpăceşti, cred că am şi eu dreptul la nişte răspunsuri?

– Categoric, tu întreabă şi noi vom răspunde.

– Mi-ar conveni ca mama să-mi răspundă.

Andrada trebui să-şi înghită nodul din gât înainte să poată vorbi.

– Sigur, puişor.

– Unu, începu micuţa, îndoind un deget de la mână. Ai ştiut că el este tatăl meu?

– Da, am ştiut.

– El a ştiut că eu sunt copilul lui?

– A descoperit când a văzut portretul tău pe afişul expoziţiei de la Paris.

– Deci până atunci n-a ştiut de existenţa mea? Glasul copilei scăzu în intensitate.

– Nu, Sorana, n-a ştiut.

Andrada ştia cu certitudine că va urma întrebarea cea mai grea.

– De ce nu i-ai spus?

– Am încercat, i-am telefonat, dar nu l-am găsit; i-am scris, dar nu am primit răspuns şi am tras concluzia că nu-l interesează existenţa noastră. Abia acum am aflat că cele două scrisori ale mele nu i-au parvenit.

– Îl crezi, mami?

– Da, îl cred.

– Ieri îmi ceruse să fim prieteni şi să nu ne mintim, dar el deja minte. Nu mi-a spus că este tatăl meu.

– Nu era chiar o micniciună, era o omisiune, eu mă înţelesesem cu ei să nu-ţi spunem decât după ce îl cunoşteai mai bine. Am vrut să te protejez. El a trebuit să-şi ţină promisiunea pe care mi-o făcuse.

Se lăsă o tăcere grea, în timp ce mamă şi fiică se cercetau din priviri.

– Sorana, acum cred că este cazul să mergi să te speli, rupse momentul de tăcere Ela.

Fetița se ridică supusă, dar înainte de a ieși se întoarse să-și mai întrebe mama:

– Poți să-mi povestești despre el?

– Da, dacă asta dorești, după ce mănânci ne băgăm amândouă la loc în pat și o să-ți spun tot ce vrei să știi.

Fetița mai făcu un pas spre ușă apoi se opri, se întoarse, și fugi să se arunce de gâtul mamei sale.

– Iartă-mă, mami, nici nu te-am întrebat cum te simți.

Andrada o strânse cu toată puterea, chipul ei strălucind de fericire, conștientă că primul pas fusese făcut, și chiar dacă mai trebuiau explicații, puntea de legătură dintre ele era la locul ei. Existând posibilitatea de comunicare, exista și posibilitatea de înțelegere. Uită că fusese rănită, uită de necazuri, fericită că fetița nu o respinsese. Brațele micuței, încolăcite în jurul ei, constituiau oaza ei de liniște și ancora în realitatea cotidiană.

*

* *

Vlad Pătrașcu terminase ședința Consiliului de Administrație de numai câteva minute când secretara îi spuse că este căutat la telefon de un căpitan Manu.

– Fă-mi legătura.

După ce se salutară, căpitanul îl informă:

– Domnule Pătrașcu, am rămas la concluzia că cei care au intrat prin efracție aseară nu erau hoți obișnuiți, au lucrat curat, n-au lăsat amprente, și sunt convins că au căutat ceva anume, iar intuiția îmi spune că nu au găsit.

– Despre impresarul doamnei Danciu ați aflat ceva?

Urmă o scurtă pauză, în care căpitanul răsfoi hârtiile pe care le avea în față.

– Alain Suire n-a intrat în țară în ultimele cinci zile, dar... va intra peste aproximativ o jumătate de oră, fiind unul din pasagerii cursei Tarom care vine de la Paris.

Vlad simți cum sângele îi îngheață, și strânse cu putere receptorul ca și cum ar fi fost gâtul tipului despre care vorbeau. Când reuși să vorbească, glasul îi sună până și lui străin.

– Căpitane, crezi că poți trimite acolo un om, până termin eu programul?

– Domnule Pătrașcu, nu cred că pot, regret, dar oamenii mei sunt deja ocupați. Oricum, nu cred că individul va da buzna peste doamna imediat ce coboară din avion. Trebuie să meargă să-și rețină cameră la hotel, și până va trece de formalitățile vamale timpul va acționa în favoarea noastră. De fapt cred că am să-i agăț o coadă de cum va ieși din aeroport. Este mai bine decât să blochez un om lângă doamna Danciu.

– Aveți dreptate, îl aprobă Vlad. Dumneavoastră ocupați-vă de Suire, iar eu voi avea grije de Andrada.

– Pare soluția cea mai mulțumitoare, constată amuzat ofițerul.

Vlad sesiză nu numai amuzamentul ci și o tentă de ironie în glasul interlocutorului său, dar preferă să nu riposteze. Mintea lui căuta deja soluții.

– Bine, căpitane, atunci mai ținem legătura.

Cu receptorul încă în mână, Vlad își rugă secretara să vadă dacă doamna Totu era la ea în birou.

Când primi răspunsul afirmativ al secretarei, se și repezi spre biroul adjunctei sale.

– Lelia, am o mare rugăminte la tine, intră el direct în subiect.

Femeia din spatele biroului îl privi zâmbind.

– Nu se poate! exclamă ea. Tu, cel mai căutat burlac de pe mapamond, mă rogi ceva. Se lăsă pe spate în scaun cercetându-l atent.

– Hai, Lelia, toţi ajungem mai devreme sau mai târziu să cerem o favoare celor apropiaţi.

– Numai să nu-mi ceri să renunţ la colecţia mea de pălării, asta sigur ţi-aş refuza-o.

– Din contră, promit să-ţi îmbunătăţesc colecţia, pe cheltuiala mea, cu cea mai uşchită pălărie pe care am s-o găsesc.

– Eheee... păi dacă devii generos, înseamnă că este vorba de o femeie. Ce trebuie să fac, s-o răpesc?

Ochii femeii licăriră poznaş când îi sesiză încordarea bruscă a maxilarului. Dar dacă se aştepta la o recunoaştere a capacităţilor ei de ghicitoare se înşela. Vlad răspunse cu un ton neutru, lipsit de emoţie.

– Lelia dragă, nimic aşa de palpitant. Rugămintea mea este foarte prozaică: aş vrea să-mi iau câteva zile de concediu. Ştiu că am fost plecat în Franţa şi a trebuit să-mi ţii locul, din această cauză apelez la mila ta. Nici nu ştiu ce planuri ai pentru acest sfârşit de an şi nu vreau să te încurc.

– Conform legii ar trebui să-ţi iei tot restul de concediu, până la sfârşitul anului. Cum eu mi l-am păpat pe al meu astă-vară, când tu năduşeai din plin la serviciu, ai toate drepturile să beneficiezi de el.

– Bine, măi pălăriuţă, atunci de mâine nu mai vin, până după Anul Nou. După o scurtă pauză, adăugă; mulţumesc, Lelia.

– Nu ai pentru ce, este dreptul tău. Mâna ei plină de inele se juca cu un pix învârtindu-l printre degete. Acum că am rezolvat cererea, poţi să-mi spui cine este fericita?

– Fericita? repetă el.

– Da, da, fericita care te va avea în aceste zile de concediu!

Vlad îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

Buza femeii se lăsă în jos, făcând pe bosumflata.

– Spune-mi şi mie ce este aşa de caraghios.

– Tu, draga mea, tu, eşti moartă de curiozitate şi cred că ai sta şi în cap numai să afli ceva.

– Nu exagera, îl repezi ea, nu mi-aş strica eu o pălărie pentru a sta în cap şi, în altă ordine de idei, este partea mea cea mai importantă.

– Cé, pălăria? continuă el să glumească.

– Nu, deşteptule, capul, ar fi păcat să-l strivesc cu cele optzeci de kilograme ale trupului.

Bărbatul hohoti din nou.

– Dacă mă gândesc bine, ai dreptate, nu mă pot lipsi de capul tău tocmai acum.

– Aha, deci numai interesul poartă fesul, eu port numai pălării, făcu ea o paranteză.

– Dacă ai nevoie de mine, poţi să mă cauţi la acest număr de telefon. Îi puse pe birou o notiţă pe care notase telefonul Andradei. Dacă nu sunt acolo, te poţi informa la persoana care va răspunde, unde pot fi găsit.

Lelia Totu aruncă pixul pe birou, îşi împreună palmele şi se strâmbă comic.

– Doamne, băiatule, eşti prins rău de tot dacă deja te muţi la ea.

– Mai corect ar trebui spus ele.

– Ele?? Vai, vai, poate nu ştii, dar la noi se poartă monogamia, poligamia este pedepsită de lege. Ce faci, ai trecut la recuperări, vrei să-ţi ajungi fosta nevastă din urmă?

– Nici măcar în glumă să nu-mi mai aminteşti de ea.

– Bine, bine, ridică ea mâinile conciliant.

– Atunci totul este clar?

– Da. Pot să mai pun o întrebare? se prefăcu ea umilă.

– Sigur, dă-i drumul repede, că mă grăbesc.

– Vei sta numai în București?

– Depinde, dar, dacă voi putea, vreau să dau o fugă până la Craiova la părinți, nu i-am văzut de câteva luni.

– Brrravo, cuminte copil! îl ironiză ea.

Cu pași mari, Vlad se îndreptă spre ușă.

– Dacă nu ne mai vedem până la sfârșitul zilei, vreau să-ți urez de acum sărbători fericite!

– Concediu plăcut, îi dori Lelia. Când aproape închisese ușa după el, o mai auzi mormăind: să fie cu ochișori...

Zâmbind, își continuă drumul spre biroul său unde timp de câteva ore lucră. În jurul orei două, toate problemele erau rezolvate și se rugă să nu mai apară nimic până la terminarea zilei de muncă. La cât era de obosit, își dori câteva clipe de liniște. Când începuse să creadă că va avea parte de ele, după un ciocănit scurt Guță năvăli în încăpere.

– Șefu', am făcut un pocinog.

– Mare?

– 'neavoastră hotărâți.

– Dăi drumul, Guță.

Cât vorbise, șoferul ținuse o mână la spate; acum o aduse în față și o dată cu mâna dădu la iveală tubul în care Andrada își transporta pânzele.

– S-a rostogolit și nu l-am observat decât acu', când curățai portbagajul, se dezvinovăți el.

– Nu cred că a observat cineva lipsa lui, mai ales că probabil este gol. Lasă-l aici pe birou, îi indică Vlad, am să-l înapoiez eu. Și Guță, de mâine sunt în concediu.

– Astăzi vă duc acasă?

– Da, s-ar putea să plec puţin mai devreme, aşa că să nu dispari cumva.

– 'nţeles, şefu'.

După plecarea şoferului Vlad desfăcu tubul şi întinse pe birou portretul Soranei. Acum portretul avea un nume, şi reprezenta pe cineva cunoscut şi drag. Palma lui se lăşă mângâietoare peste chipul pictat. Brusc, străfulgerat de un gând, puse mâna pe telefon şi formă numărul părinţilor săi.

Când glasul blând al mamei sale răspunse, simţi lacrimi sub pleoape.

– Sărut mâna, mamă, reuşi să spună cu glas tremurat.

– Vlad? Vlad, tu eşti?

– Da, mamă, eu sunt.

– Eşti răcit?

– Nu.

– Atunci ce-i cu glasul tău? Nu e cel obişnuit.

– Sunt puţin emoţionat.

– Tu? Este un lucru bun dacă mai poţi fi emoţionat, eu credeam că te-ai transformat într-o stâncă pe care nimic n-o poate clinti.

– Mamă, aş vrea să-ţi dau o veste, pe care era mai bine să nu ţi-o spun la telefon, dar trebuie să vorbesc cu cineva, nu mai pot aştepta.

– Vlad, încep să mă sperii, eşti bolnav, ai probleme la serviciu?

– Nu, nu este nimic din toate astea, sunt sănătos tun şi la serviciu totul este bine. Vreau să-ţi spun... glasul i se pierdu în încercarea de a formula cât mai adecvat. Era ca şi cum ai fi învelit o bombă în staniol frumos colorat. Din păcate, bomba rămâneă tot bombă.

– Vreau să-ţi spun, îşi luă inima în dinţi, că am o fetiţă.

În receptor auzi respiraţia accelerată a mamei sale.

– Stai puţin, cum adică ai o fetiţă? Te-ai căsătorit din nou?

– Nu, nu m-am căsătorit, încercă el să explice, dar fu întrerupt.

– Păi atunci, Corina ţi-a pus în braţe o fetiţă, susţinând că este a ta?

– Mamă, vrei să mă asculţi puţin? Am o minunată fetiţă de zece ani...

– Dumnezeule, ai înnebunit tu, sau eu o iau razna, cum o minunată fetiţă de zece ani?! ţipă ea.

– Dacă nu te linişteşti, voi închide, o ameninţă Vlad.

– Bine, voi încerca, de unde mă suni?

– De la serviciu.

Vlad îi auzi oftatul profund:

– Ai grijă, mamă, să nu fii păcălit, femeile pot fi foarte perfide.

– Fii liniştită, sunt sigur că este a mea, şi când o vei vedea, vei fi şi dumneata.

– Fetiţa are şi o mamă?

– Da, şi o cunoşti!

– Zău? Începe să devină interesant, şocul începe să se atenueze. Cum se numeşte?

– Cine? se prefăcu el surprins.

– Nu fi sadic, băiete, că îţi arăt eu ţie, cât eşti de mare.

– Andrada Danciu.

Rostirea numelui aduse după sine un moment de pauză.

– Acea Andrada care a locuit pe scara noastră?

– Ea. Ştiu că sunt multe de lămurit, dar nu am timp prea mult la dispoziţie, aşa că o să te delectez altă dată cu amănunte. Prioritar pentru mine este să obţin încrederea Andradei şi s-o conving că nu va găsi un soţ şi un tată mai bun ca mine.

– Modest ca totdeauna, se auzi pe fir.

– Mamă, tu cu cine ţii? se burzului el.

– Nici eu nu mai ştiu.

– Să nu mă suni acasă că nu voi fi, de fapt îmi iau câteva zile de concediu, pe care vreau să le petrec cu fetiţa mea şi cu maică-sa. Avem nevoie de o perioadă de timp pentru a ne cunoaşte. Voi locui cu ele.

– Şi dacă vreau să vorbesc cu tine, cum fac? Nu au telefon?

Vlad privi în tavan exasperat şi minţi cu seninătate:

– Nu au telefon, aşa că nu ai unde să mă suni, dar dacă este ceva urgent, suni la serviciu şi îi dai Leliei mesajul, iar ea va trimite pe cineva să mi-l aducă.

– Am înţeles. Doamne, ce figură va face taică-tău!

– Atunci te las să-i dai vestea şi mă întorc la treabă.

Se pregătea să închidă când auzi:

– Vlad, stai, nu închide, spune-mi câteva cuvinte despre ea. Emoţia care-i sugruma glasul îl impresionă.

– Este grozavă, are părul castaniu-deschis, ondulat, ochi albaştri neastâmpăraţi, un chip foarte drăgălaş, e deşteaptă foc şi se numeşte Sorana.

– Cred că voi avea câteva nopţi de insomnie.

– Mamă, te rog, nu face lucrurile mai grele decât sunt deja. Am destule griji, nu mai adăuga încă una.

– Dar nu-ţi dai seama că nu în fiecare zi descoperi că eşti bunică?

– Am nevoie de sprijinul tău, nu de o perioadă de insomnie.

– Când vii acasă?

– Cât de repede voi putea să le convin şi pe ele să vină cu mine.

– Dacă eşti hotărât, atunci ştiu că vei obţine ce-ţi doreşti.
– Mulţumesc, mamă.
– Atunci pe curând, fiule.

Vlad răsuci cu grijă tabloul şi îl puse la loc. Ştia că poate fi tenace atunci când dorea ceva cu adevărat. Acum îşi dorea o familie şi era hotărât s-o aibă.

CAPITOLUL X

După o scurtă incursiune în propriul apartament, unde își aruncă într-o geantă câteva lucruri și renunță la costum pentru o pereche de blugi și un pulovăr pe gât, iar elegantul palton fu înlocuit cu o geacă de puf de pinguin, Vlad ajunse înainte de ora patru la poarta Andradei.

Ninsoarea încetase peste zi, iar acum soarele încerca timid să arunce câteva raze strălucitoare, reflectate de omătul proaspăt așternut.

Chipul bărbatului era senin, mai senin decât bolta cerească. Eliberat de gânduri negre, își simțea trupul ușor, și trăsăturile îi erau destinse, arătând mai tânăr. Cu geanta aruncată pe umăr împinse poarta și pătrunse în curte. Primul lucru pe care-l observă a fost mașina care strălucea în razele plăpânde de soare. Zăpada fusese înlăturată de pe caroseria care fusese ștearsă foarte atent. Uimirea lui crescu când observă că porțile cele mari fuseseră degajate de omăt iar aleea de la poartă până la casă era și ea curată.

Colțurile gurii i se ridicară ușor când surprinse o pereche de ochi albaștri spionându-l de după o grămadă de zăpadă. De fapt, prima dată zărise căciulița roșie a Soranei, care făcea notă discordantă cu albul care domina peste tot.

– Bună, tatonă el terenul.

Descoperită, fetița se ridică din spatele grămezii și foarte serioasă, îi răspunse la salut apoi rămase la distanță.

– Tu ai curățat zăpada? încercă Vlad s-o atragă într-un dialog. Răspunsul ei, o înclinare din cap, nu-l prea încurajă.

– Mulțumesc că ai avut grijă și de mașină, dar nu trebuia să te oboseşti așa mult, puteam să fac eu toată treaba asta.

– Curtea este sectorul meu, și apoi dumneavoastră sunteți musafir aici.

Nu numai cuvintele, dar și tonul era obraznic. Vlad primi răspunsul ca un atac frontal și se încruntă. Intuind că este pus la încercare, își forță mușchii feței să se destindă când răspunse calm:

– Ai dreptate, în această casă sunt musafir, dar în viața ta voi fi de acum încolo o prezență permanentă. Ieri îți propusesem să fim prieteni...

– Da, îl întrerupse Sorana nepoliticos, și să nu ne mințim, iar dumneavoastră mă mințeați chiar atunci! Obida care-i marcă cuvintele îl întristă.

– Uite, Sorana, eram prins între promisiunea făcută mamei tale, și dorința mea de a fi cât mai aproape de tine, de a te cunoaște și de a ne împrieteni.

– Acum ați spus adevărul, pentru că și mami a răspuns tot așa de dimineață.

– Cum se mai simte?

– Ceva mai bine, nu vrea să recunoască, dar o mai doare capul.

Vlad întinse mâna și mângâie ușor fața îmbujorată. La atingerea lui, fetița se încordă dar nu se retrase. Continuă până ce copila se relaxă și ochii ei căpătară puțină încredere.

– Ați primit vreo vizită azi? Tonul lui era calm și nu-i trăda cu nimic neliniștea.

– Nu, n-a venit nimeni.

– Mă duc să văd ce face mămica, apoi vin să facem un om de zăpadă uriaș.

– Rămâneţi şi în seara asta la noi?

– Dacă voi primi permisiunea bunicilor şi a mamei, îi zâmbi el. Tu vrei să rămân?

Fetiţa îşi plecă ochii şi vocea ei era voalată de o umbră de vinovăţie, când îi răspunse.

– Mi-ar plăcea să mai staţi.

Vlad se aplecă şi o sărută pe amândoi obrajii.

– Te iubesc aşa de mult, păpuşa mea dragă, îi şopti, aplecat lângă obrazul ei.

Soraria îl încolăci cu braţele în jurul gâtului, şi rămase suspendată când el se îndreptă, susţinută totuşi şi de braţul lui puternic.

Timidă îi atinse tâmpla cu buzele într-un sărut uşor. Bărbatul o strânse mai tare la pieptul său, lăsându-şi fruntea să apese uşor tâmpla copilei.

– Puteţi să mă învârtiţi? întrebă aceasta cu ochii plini de speranţă.

Vlad lăsă geanta să cadă în zăpadă şi ţinând fetiţa cu ambele mâini, începu s-o învârtească.

– Iuhuuuu! chiui lângă urechea lui. Desfaceţi mâinile, îi ceru ea.

– Nu se poate, nu te pot ţine şi cazi, reuşi el să articuleze gâfâind.

– Sunt puternică, vă rog, vreau să simt că zbor.

Prudent, el lăsă mai întâi un braţ pe lângă corp, continuând să se învârtească, apoi o lăsă liberă. Strigătul ei de bucurie îl umplu de fericire.

Andrada privea pe fereastră, alături de Ela, la joaca celor doi, cu un soi de invidie.

– Se pare că până la urmă se vor înţelege, îşi spuse bătrâna gândul cu voce tare.

– Da, se pare că a reuşit s-o cucerească, răspunse tânăra cu glas stins.

– Andra, sper că nu eşti geloasă, o admonestă Ela.

– Nu, sigur că nu, mă gândesc că poate am făcut rău ţinând-o pe Sorana departe de tatăl său. Din cauza orgoliului meu prostesc, i-am lipsit pe fiecare de bucuria de a se cunoaşte. Vlad ar avea toate motivele să mă urască.

– Draga mea, dar el nu te urăşte, nu ştiu dacă te iubeşte, dar sigur nu te urăşte, iar de Sorana este vrăjit.

– Oh, Ela, aş vrea aşa de mult să mă privească şi pe mine cum o priveşte pe Sori.

– Dar tu, l-ai încurajat să te privească aşa? Tu i-ai arătat ce simţi pentru el?

– Doamne fereşte, se apără ea. Cum să fac asta? De fapt, de când ne-am întâlnit, am avut numai necazuri, iar el a dovedit multă răbdare ajutându-mă. Este ceva cu noi, că de câte ori încercăm să vorbim, discuţia degenerează în ceartă.

Încetară brusc să mai vorbească, şi amândouă îşi duseră o palmă la gură, în intenţia de a opri strigătul de spaimă când Vlad se împiedică de cureaua genţii pe care o aruncase pe jos de pe umăr şi se prăbuşi în zăpadă. În cădere el se întoarse în aşa fel încât căzu pe spate, ţinând fata la piept. Se afundă puţin în zăpadă, lăsând un adevărat mulaj al trupului său. Izbucniră amândoi în râs. Sorana adună un pumn de zăpadă şi i-l puse pe frunte, aşteptându-i puţin speriată reacţia. Vlad se întoarse brusc, având grijă să se sprijine în genunchi şi coate.

– Măi, partizanule, dai când sunt la pământ? reuşi să articuleze printre hohote de râs.

– De ce mi-aţi spus partizan?

– Păi, pentru că partizanii atacă prin surprindere, apoi fug.

– Dar eu n-am fugit.

– Am fost mai iute ca tine şi te-am împiedicat să fugi. Acum să vedem cum te vei descurca, o provocă zâmbind.

Braţele fetiţei, răstignite în zăpadă, făcură o mişcare bruscă, aruncând omătul peste el. Ca şi cum ar fi fost împuşcat, el se aruncă pe spate făcând pe mortul. Tocmai se pregătea de un nou atac când Mili deschise uşa strigând ascuţit:

– Sorana, ridică-te imediat din zăpadă, ai să-ţi uzi hainele!

Fetiţa sări ca un resort, drept în picioare, şi începu să se scuture de zăpadă. Vlad se ridică şi el şi o ajută, iritat deja de tonul poruncitor. După ce se curăţară ajutându-se reciproc, Vlad o ciupi uşor de bărbie, apoi o salută cordial pe bătrână, care cu un mormăit ce putea însemna foarte bine orice, îi întoarse spatele şi intră în casă.

Bărbatul o urmă, nu înainte de a-i promite fetiţei că va reveni. Când pătrunse în hol, Mili dispăruse şi se întâlni numai cu Ela, care după ce aşteptă să-şi dezbrace scurta îl luă de braţ şi-l conduse în bucătărie unde îl aştepta masa pusă.

– Poţi să te speli aici, îi indică ea chiuveta.

– Aş fi dorit s-o văd pe Andra, preciză el în timp ce se spăla.

– Este bine, ai s-o vezi, dar după ce mănânci.

Hotărâtă, Ela îi apăsă umărul cu puţina ei putere. Dorind să aibă măcar un aliat în tabăra femeilor, Vlad se supuse, mai ales că-i era foame.

Mâncă în linişte asistat de ochii vigilenţi ai bătrânei. Când ducea la gură ultima înghiţitură din farfurie, Ela îl apostrofă:

– Dacă ai să mănânci mereu aşa de repede, ai să faci un ulcer de toată frumuseţea.

Din obişnuinţă Vlad scoase pachetul de ţigări, dar privirea mustrătoare care se fixă asupra lui îl determină să-l pună la loc.

– Dacă mai stau mult aici, voi ajunge un om fără vicii, mormăi cu gâtul strâns de pofta unei ţigări.

– Ieri te-ai putut abţine, aşa că dacă ai voinţă, ai putea renunţa definitiv la această iarbă a dracului.

– Ela, sunt convins că dacă Dumnezeu ar şti ce plăcut este să fumezi, ar face-o şi el.

Cu toate că tonul lui arăta clar că se amuză de această confruntare, bătrâna nu putu să se abţină.

– Nu fi aşa convins că nu ştie, şi dacă i-ar fi plăcut, atunci ne făcea un horn în spate, ca să avem pe unde scoate fumul.

Râsul lui puternic umplu bucătăria.

– Pentru o clipă mi-am imaginat cum am arăta, reuşi să articuleze, printre hohote de râs.

Bătrâna doamnă lăsă să-i scape câteva hohote mici, în timp ce îşi făcea de lucru la chiuvetă cu vasele.

Când râsul i se mai potoli, Vlad se apropie şi depuse o sărutare pe obrazul stafidit, care nu se ştie cum, căpătă o nuanţă de roz-pal, la atingerea lui.

– Mulţumesc pentru masă, mă duc să văd ce face Andra, apoi i-am promis Soranei că o ajut să construiască cel mai mare om de zăpadă.

– Merită, toată ziua a muncit la zăpadă, dar mai ales la curăţirea maşinii, preciză Ela în timp ce el se îndrepta spre camera Andradei.

Înainte de a ajunge, se opri şi se întoarse, băgând numai capul pe uşă, şi vorbi cu un ton mieros:

– De două zile mănânc aici, vă rog să faceţi o listă cu ce aveţi nevoie de la alimentară şi de la piaţă, după ce termin cu omul de zăpadă am să merg să fac eu cumpărăturile.

Ela tocmai se pregătea să refuze când Mili îşi făcu simţită prezenţa.

– Foarte bine, tinere, peste o jumătate de oră lista va fi gata.

– Dacă spuneți dumneavoastră, atunci sunt liniștit, am să intru în posesia ei peste treizeci de minute.

Se strecură pe lângă ea cu o mișcare felină, refuzând provocarea din ochii inchizitoriali.

Andrada stătea pe un fotoliu în dreptul ferestrei, cu o carte pe genunchi, când Vlad intră în cameră.

– Bună, cum te simți?

– Bine.

– Ai să-mi permiți să stau și la noapte aici? dori el să clarifice o primă problemă.

– Am vorbit cu Ela și ea consideră că ar fi bine să rămâi aici cât va fi nevoie.

– Dar tu? Pe mine m-ar interesa mai mult opinia ta.

– Nu prea poți să ai o opinie când locul nu-ți aparține.

– Ai dreptate, scuză-mă, dar mi-ar fi plăcut să știu că nu te deranjează prezența mea.

– Nu mă deranjezi cu nimic, răspunse ea cu o voce puțin voalată.

Din doi pași Vlad anulă distanța dintre ei, se lăsă în genunchi, o apucă de umeri și o trase spre el, capturându-i buzele moi.

La început uimită, Andra rămase nemișcată ca o statuie, dar pe măsură ce sărutul pătimaș se adâncea, devenind tot mai intim, statuia prinse viață. Pasiunea o făcu să-și înnoade brațele în jurul gâtului lui, și să-și strecoare degetele prin părul lui.

Gura lui flămândă o gusta și nu se mai sătura de dulceața și senzualitatea ei. Era o noutate pentru amândoi.

Bărbatul care avusese atâtea femei recunoscu cu smerenie că nu mai trăise alături de nimeni bogăția de sentimente care îl asaltau alături de frumoasa făptură care i se strecurase în suflet și îl cucerise.

Femeia nu se putea gândi la alte sărutări, pentru simplul fapt că nu-şi aducea aminte să fi simţit vreodată nici măcar un pic din plăcerea aproape dureroasă pe care o simţea în acea clipă.

Visele şi fanteziile ei erotice, din care el nu lipsise niciodată, erau palide umbre ale realităţii.

Cu un geamăt surd, Vlad se desprinse de buzele ei şi îşi înfundă faţa între sânii care se ridicau în ritmul sacadat al respiraţiei.

Ea îşi lăsă obrazul să se sprijine de creştetul lui şi rămaseră aşa, strânşi unul în altul, rupţi de lumea înconjurătoare, până ce glasul Soranei îi aduse la realitate.

– Boule! explodă chiar sub geam vocea ei agitată.

Într-o clipă, Vlad era la fereastră, cu Andrada făcându-şi loc pe lângă el, să poată vedea ce se întâmplă. Scena care se desfăşura în curte îi amuză teribil.

Pe gardul curţii era cocoţat un băiat, care înfipsese în uluci bulgări de zăpadă şi-i arunca de zor în Sorana, adăpostită după maşină.

– Boule! repetă micuţa când un bulgăre bine ţintit îi şterse moţul de la căciuliţă.

– Mincinoasa, mincinoasa, îşi puncta puştiul afirmaţiile cu câte o lovitură.

– Ba tu eşti un prost care nu crede nici ce vede, se burzului ea toată.

Cei doi adulţi se retraseră puţin, pentru a nu fi observaţi, şi ascultau atenţi cearta copiilor.

– Aş fi prost dacă te-aş crede. Nu vezi, bleago, că maşina are număr de Bucureşti?

– Sigur că are număr de Bucureşti, dacă el locuieşte aici.

– Auzi, tu chiar mă crezi bou. Crezi că poate cineva să creadă că la tine ninge cu taţi?

– Da, da, da, am şi eu tată, încercă fetiţa să-l convingă, dar fără succes.

Bulgării continuau să zboare în timp ce băiatul râdea cu răutate şi fetiţa abia îşi stăpânea lacrimile.

Ca un vultur care se repede din înalturi să-şi apere puiul ameninţat, aşa porni Vlad spre ieşire.

Zgomotul făcut de uşă când o trânti îi făcu pe cei doi combatanţi să înceteze ostilităţile.

Fetiţa alergă şi i se aruncă în braţe, în timp ce băiatul îl privea cu gura căscată.

– Pentru ce vă certaţi? întrebă Vlad liniştit.

– Nu vrea să mă creadă că sunteţi tatăl meu şi că maşina este a dumneavoastră.

– Mai întâi vreau să mi-l prezinţi pe prietenul tău.

– Nu este prietenul meu, ripostă fetiţa încă supărată.

– De ce stai pe gard şi nu intri mai bine să stăm de vorbă? îl invită Vlad pe băiat.

În timp ce făcea invitaţia, Sorana îi şoptea la ureche:

– Se va supăra buni Mili, dacă intră.

– Lasă că o îmbunăm noi, răspunse el conspirativ.

Între timp băiatul păşi prudent în curte, apoi se opri.

– Cum te numeşti? întrebă Vlad înaintând cu Sorana în braţe.

– Mihai... Mihai Dianu.

– Aha, deci tu locuieşti pe această stradă.

– Da, vreo patru case mai departe, răspunse el uimit.

– Sorana mi-a povestit despre tine şi sora ta.

– Adevărat? Privirea lui alerga nedumerită de la fetiţă la bărbat.

– Da, aprobă fetiţa.

– Eu mă numesc Vlad Pătraşcu şi sunt tatăl Soranei, întinse el mâna spre puşti.

Intimidat, băiatul întinse şi el mâna, care se pierdu în palma uriaşă.

– Încântat de cunoştinţă, spuse bărbatul.

– Şi eu, domnule, încercă Mihai un surâs stingherit.

– Noi tocmai ne apucam să facem cel mai mare om de zăpadă de pe această stradă, şi poate chiar din oraş. Vrei să ne ajuţi şi tu? Cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai bine.

Înainte de a spune ceva, băiatul o privi pe Sorana, cerându-i parcă aprobarea.

– Dacă vrei, poţi rămâne, dar să nu mă mai faci mincinoasă, spuse fetiţa pe un ton cât se poate de plin de importanţă.

Vlad îi încurajă să facă fiecare câte un bulgăre cât de mare poate. Trecură vitejeşte în partea de curte unde zăpada era neatinsă şi începură să-şi rostogolească bulgării. Chicotind, mormăind, intrând în zăpadă până la genunchi, reuşiră să facă trei bulgări aşa de mari încât abia puteau să-i mai rostogolească. Cu chiu, cu vai, reuşiră să-i suie unul peste altul, obţinând un morman de zăpadă mai înalt decât Vlad. Trei perechi de palme modelară apoi, cu râvnă, uriaşul.

– Sorana, dau fuga până acasă, să aduc o oală pe care mama a aruncat-o, pentru a-i face joben super-omului de zăpadă.

– Foarte bine, eu mă duc să şterpelesc din lada cu nisip un morcov şi aduc şi câţiva cărbuni.

Vlad asista încântat la discuţia celor mici, care de la vorbă trecură imediat la faptă şi-l lăsară singur. Se apropie de fereastra Andradei şi-i bătu uşor în geam.

– Haï şi tu afară, îi propuse.

– De ce?

– Acum începe muncă de creaţie şi la asta tu te pricepi mai bine. Hai să ne ajuţi!

– Tu ai nevoie de ajutorul meu? se arătă ea neîncrezătoare, ştiind foarte bine că nu mai vorbeau despre omul de zăpadă.

– Voi avea mereu nevoie de tine, Panseluţă, afirmă cu toată tăria Vlad.

Ochii ei albaştri cu uşoare irizări violete îl priviră cu un ciudat amestec de uimire, neîncredere, dorinţă şi tristeţe.

– Bine, cedă ea, am să vin.

Copiii nu se întorseseră din căutările lor când Andrada ieşi din casă. Îşi învelise capul cu un uriaş şal de caşmir, de sub care nu se observa bandajul. Blugii negri erau vârâţi în cizme şi îi îmbrăcau şoldurile ca o a doua piele. Scurta de un roşu-aprins îi scotea în evidenţă paloarea.

Vlad îi luă mâna şi o ajută să coboare cele câteva trepte.

– E plăcut afară, spuse ea pe un ton voit nepăsător, pentru a-şi masca emoţiile pe care i le provoca apropierea lui.

Cu un gest de o tandreţe copleşitoare, Vlad îi înconjură umerii cu un braţ, în timp ce degetul său mare freca senzual încheietura mâinii ei stângi.

– Da, dar este de o mie de ori mai plăcut dacă sunt cu tine.

Cuvintele lui, chiar dacă nu erau o adevărată declaraţie de dragoste, erau un început promiţător.

– Ce tot şuşotiţi voi doi acolo? îi aduse pe pământ Sorana.

– O sprijin să nu alunece, îi răspunse Vlad făcându-i complice cu ochiul.

Fetiţa îi răspunse la fel, zâmbind cu toată faţa, apoi se îndreptă spre omul de zăpadă, cu mânuţele încărcate cu cărbuni. În buzunarul drept era înghesuit un morcov, care din cauza dimensiunilor stătea să cadă.

Ajunsă lângă uriaş, fetiţa îşi descărcă mânuţele şi buzunarul, şi începu să înfigă cărbuni drept nasturi în haina omului de zăpadă. Înfipse până unde ajunse, apoi privi

rugătoare spre cei doi adulți care se prefăcură că n-o observă. În cele din urmă, după ce deschise și închise de vreo două-trei ori gura ca un pește pe uscat, îndrăzni să spună:

– Puteți să mă ajutați? Nu ajung așa de sus.

– Sigur, se oferi Vlad, ascunzându-și dezamăgirea că nu îi atribuise apelativul tată.

Valul de întuneric al înserării începuse să alunge lumina zilei când terminară uriașul om de zăpadă.

Toți patru stăteau în fața lui și îl contemplau cu mândrie.

– E grozav, aprecie Mihai. Mâine mă ajuți și pe mine, Sorana, să fac și eu unul la mine în curte?

– Te ajut, dar cu o condiție, răspunse fetița.

– Spune!

– Să nu-ți iei oala înapoi, și să rămână omul meu fără joben.

– S-a făcut, acceptă băiatul. Acum plec acasă.

– Bine, la revedere.

– Săru'mâna, salută puștiul și dispăru pe poartă.

Cei trei se îndreptau spre casă, când scârțâitul porții îi opri din drum. Toți priviră spre bărbatul care venea spre ei cu un zâmbet forțat pe față. Surpriza pe care i-o provocă prezența lui Vlad i s-a reflectat în ochi numai cât o bătaie de pleoapă, fiind repede mascată de o lungă experiență.

– *Bonsoir*, spuse el cu aplombul specific omului din înalta societate.

După ce șocul de a-l vedea în curtea ei trecu, Andrada simți cum o cuprinde furia de câtă impertinență dădea dovadă fostul ei impresar. Brațul care îi înconjura umerii își întări strânsoarea, amintindu-i că nu este singură în această confruntare.

Cum nimeni nu răspunse la salutul său, Alain Suire trecu cu nonșalanță peste ostilitatea evidentă a celor din fața sa și continuă în franceza lui repezită:

– Dragă Andrada, am trecut să te văd pentru a-ţi aduce nişte bani care trebuiau să îţi parvină înainte de plecarea ta din Franţa; au fost nişte încurcături la bancă şi nu au venit la timp.

– Înţeleg, reuşi tânăra femeie să articuleze. Şi ai venit atâta drum numai ca să-mi aduci aceşti bani, au dispărut băncile şi poşta de pe suprafaţa pământului? Glasul îi reveni şi o dată cu el dorinţa de a-l înfrunta. Ironia ei îl şfichiui, dar el preferă s-o ignore.

– Nu putem intra în casă să discutăm?

Primul impuls fu să spună nu, dar bunul ei simţ învinse; având sprijinul lângă ea, acceptă cu o mişcare sugestivă din cap.

Se instalară în atelierul ei, pe care reuşise în acea dimineaţă să-l aranjeze. Sorana îi părăsi, fiind mai interesată de bucătărie decât de discuţia adulţilor.

Alain Suire era evident incomodat de prezenţa celuilalt bărbat, dar îşi stăpânea cu stoicism iritarea.

După ce luară loc cu toţii, impresarul îşi deschise servieta diplomat din care scoase un plic pe care i-l înmână ceremonios pictoriţei. Nepăsătoare, aceasta îl puse, fără să-l deschidă, pe un gheridon aflat în apropiere.

– Nu eşti curioasă cât se află înăuntru? dori francezul să afle.

– Oricum ai să-mi spui tu, aşa că nu mai are rost să pierd timpul numărând, veni răspunsul ei caustic.

– Era o vreme când orice sumă de bani era un prilej de bucurie pentru tine, nu se lăsă Alain.

– Poate, asta se întâmpla pe vremea când nu ştiam cum trebuie să plătesc pentru acele sume. Insinuarea ei era atât de evidentă încât impresarul trebui să-şi plece capul, arborând un aer de căinţă.

– Nu poți uita purtarea mea urâtă, chiar dacă știi că eram sub influența alcoolului.

– Asta este o scuză subțire și n-o pot accepta, dar în amintirea vremurilor bune, sunt de acord să trec cu buretele peste ce s-a întâmplat la Bordeaux, cu condiția să nu-ți mai faci niciodată apariția aici.

În timpul discuției celor doi, Vlad nu interveni, cu toate că tare și-ar fi dorit să îndoaie puțin nasul francezului, mulțumindu-se să-l supravegheze atent. La început fu nedumerit de felul cum își rotea privirea prin încăpere, apoi ocheadele prin toate ungherele începură să-l facă bănuitor. Pierdu șirul conversației cercetând și el atent fiecare loc atins de privirea străinului. Prin ceața concentrării, o întrebare a impresarului îl făcu să înțeleagă ce caută.

– Andrada, tocmai spunea el, nu ai pus portretul Soranei la loc?

Întrebarea lui păru s-o uimească pe tânăra femeie, și o făcu să privească un cui de pe perete unde evident atârnase cândva un tablou. Mai erau și alte cuie neocupate, dar ea privise într-un singur punct.

Andrada își încreți fruntea, concentrată.

– Nici măcar nu l-am despachetat, vorbi ea ca pentru sine, nu știu nici unde am pus tubul în care se afla.

Vlad consideră că este cazul să intervină.

– L-ai uitat în mașină când te-am adus de la aeroport.

Dacă n-ar fi fost atent la chipul francezului, sigur ar fi pierdut scânteia de satisfacție care îi licări doar o fracțiune de secundă în privire.

– Oh, l-am uitat la tine! De ce nu l-ai adus?

– Abia astăzi am aflat, când mi l-a pus pe birou șoferul.

– Și acum unde este? nu se putu abține Alain, care ar fi preferat să-și fi înghițit cuvintele care-i scăpaseră.

Privirea cu care îl ţintui Vlad era aceea a unui motan care prinsese oala cu smântână neacoperită.

– Dar, în fond, o auzi pe Andra, ce te interesează pe tine unde este portretul Soranei?

Impresarul îşi reveni rapid.

– Ştiind cât ţii la el, am fost surprins să nu-l văd la locul lui.

– Andra, regret, dar să ştii că de data asta eu am fost uitucul, l-am uitat la birou. Făcu o scurtă pauză înainte de a continua. M-am răsfăţat puţin scoţând tabloul şi privindu-l.

Cuvintele lui făcură ca tot sângele să dispară de pe chipul lui Alain, lăsându-l livid. Asta îi întări concluzia că tabloul acela îl interesa pe francez. Consideră că este mai bine să nu spună că de fapt tabloul era acasă la el, unde îl lăsase special pentru a găsi mai târziu un motiv ca s-o invite pe Andra să-i viziteze apartamentul.

– Când o să-l aduci?

De data asta Andrada fu cea care întrebă.

– Cum am două săptămâni concediu, o să ţi-l aduc în prima zi când mă voi duce la serviciu.

Protestul care stătea pe buzele Andrei muri când percepu semnul discret pe care Vlad i-l făcu. Privi o clipă uimită la cei doi bărbaţi, apoi spuse oftând teatral:

– Bine, dacă nu se poate mai repede, e bine şi atunci.

– Andrada, te deranjez pentru ultima oară, rugându-te să-mi faci o ceaşcă de cafea.

– Scuză-mă că n-am făcut-o până acum, spuse tânăra în timp ce se îndrepta spre bucătărie, lăsându-i pe cei doi bărbaţi singuri.

Câteva clipe cei doi se măsurară din priviri. Cu toate că faţa francezului era calmă şi afişa un mic zâmbet superior, Vlad îl simţea încordat şi speriat. Alain rupse tăcerea cu o întrebare:

– Cum se face că vă găsesc aici?

– Prezența mea aici va fi permanentă, iar motivul nu vă privește. Cu toate că glasul îi era calm, se simțea o ușoară urmă de amenințare în el.

– Sunteți tot pictor? încercă Alain să-l atragă într-un dialog.

– De ce întrebați, am figura unuia care caută un impresar? nu rezistă Vlad să-l tachineze. Îi înregistra enervarea crescândă precum termometrul creșterea temperaturii.

– Doream numai să discutăm ca doi străini politicoși.

Vlad se hotărî că nu era necesar să-l înfurie mai mult și că era mai bine să-i răspundă la întrebări, făcând pe prostul.

– O.K., ridică el mâinile ca și cum s-ar preda, să fim atunci politicoși, nu sunt pictor, lucrez la Eurobank.

Dar răspunsul primit nu-l făcu deloc mai mulțumit pe francez, din contră, chipul său căpătă o culoare cadaverică. Văzând că partenerul său de discuție nu mai poate articula nimic și masca lui de om civilizat se fisurase rău de tot, Vlad se simți mândru că poate să-i mai dea o lovitură precizând:

– De fapt, sunt directorul general al acestei bănci.

Alain Suire făcu un efort disperat să asimileze informația și să-și păstreze un chip impasibil, pe care nu știu nici el cum reuși să aducă un zâmbet de complezență.

– Felicitări, la vârsta dumneavoastră este o mare realizare.

– Mulțumesc.

– Bănuiesc că de acum încolo, doamna Danciu nu va mai avea probleme financiare.

– Voi avea grijă să nu mai aibă nici un fel de probleme, precizâ românul cu un ton categoric.

– Foarte bine, se arătă francezul de acord, are mult talent și ar fi păcat să se irosească făcând lucruri insipide.

Ușa se deschise și Andrada intră cu o tavă pe care tronau două cești de cafea. Vlad se ridică imediat și închise ușa

în urma ei. În timp ce fusese plecată, Andra schimbase şalul care îi acoperise capul afară cu un baticuţ subţire care continua să-i ascundă bandajul.

Alain luă o ceaşcă şi îşi plecă faţa pentru a bea încet lichidul aburind, permiţându-şi o clipă în care să nu-şi supravegheze expresia. Dacă cineva i-ar fi putut vedea privirea în momentul în care era cu capul aplecat, ar fi fost şocat de câtă ură şi duşmănie ţâşnea cu răutate din ochii lui. Simţea o ură bolnavă pentru celălalt bărbat. În ultimul timp o considerase pe Andrada ca proprietatea sa incontestabilă, şi simţea că înnebuneşte când o vedea cum se cuibărise în alte braţe şi acceptă îmbrăţişarea lor posesivă. Se gândi că dacă n-ar fi trebuit să ducă la bun-sfârşit treaba pentru care venise, i-ar fi dat el o lecţie românaşului ăsta îngâmfat, pe care ar fi ţinut-o minte toată viaţa.

Prins de planurile lui de răzbunare şi obsedat că nu-şi atinsese scopul cu frumoasa pictoriţă, nu observă schimbul de priviri dintre ceilalţi doi şi nici atenţia cu care fusese observat.

– Ţi-ai rezolvat treburile în România? rupse Andrada tăcerea.

– Încă n-am terminat, veni răspunsul posomorât.

– Cât o să mai staţi pe aici? întrebă Vlad.

– O zi, cel mult două. Şi pentru a scăpa de alte întrebări, înghiţi cafeaua care rămăsese în ceaşcă şi se ridică să plece.

Politicoşi, cei doi români se ridicară şi ei.

– Mulţumesc pentru cafea, se adresă Alain tinerei, şi mă bucur că am lucrat împreună, consider cooperarea noastră ca pe o realizare.

Andrada, lipită cu spatele de torsul puternic al bărbatului la care ţinea aşa de mult, luă din căldura lui puterea de a-i întinde mâna fostului ei impresar şi de a-i vorbi detaşat.

– Şi eu trebuie să-ţi mulţumesc pentru facilităţile pe care mi le-ai creat pentru a expune în Franţa, şi nu doresc ca relaţiile noastre profesionale foarte bune să fie umbrite de divergenţele noastre personale.

– Atunci plec împăcat, şi consider că vizita mea şi-a atins scopul.

Alain Suire, condus până la poartă de cei doi români, plecă după o ultimă strângere de mâini.

Ţinând un braţ posesiv în jurul umerilor fragili, Vlad o ghidă pe Andra înapoi spre casă, nu înainte însă de a arunca o privire cercetătoare de-a lungul străzii, şi fu mulţumit când zări Dacia care se desprinse silenţios de bordură şi porni pe urmele francezului.

CAPITOLUL XI

Întorşi în casă, Vlad se opri lângă telefonul din hol.

– Trebuie să-i telefonez căpitanului Manu.

– Este necesar să stau cu tine, sau pot merge la bucătărie să am grijă de Sorana?

Privirea lui mângâietoare o învălui aproape tangibil.

– Nu-mi place să te pierd din ochi nici o clipă, îi spuse cu o voce încărcată de dorinţă, dar nici nu vreau să te constrâng cu ceva. Apoi adăugă pe un alt ton: Dacă are nevoie de tine căpitanul, te voi striga.

Zgomotul uşii o aduse pe încruntata Mili în hol. După ce îl privi mustrător câteva clipe, se întoarse să intre în camera de unde tocmai ieşise, dar nu se putu abţine să nu-i arunce:

– Casa asta are nişte reguli pe care tu, tinere, nu le prea respecţi. Fără a mai aştepta replica lui, dispăru ţanţoşă ca un grenadier.

Vlad privi amuzat uşa după care se ascundea bătrâna, în timp ce forma numărul căpitanului. Trebui să încerce de mai multe ori până să-l găsească.

– Domnule căpitan, cred că ştii că am primit vizita lui Alain Suire.

– Da, n-a stat prea mult. Tocmai mă pregăteam să vă contactez eu pe dumneavoastră. Ce voia?

– Motivul mărturisit a fost acela că avea să-i aducă nişte bani care i se cuveneau Andradei, dar din cauza unor

încurcături bancare nu i-au parvenit la timp, înainte de plecarea ei din Franța. Dar ce îl interesa cu adevărat este singurul tablou cu care pictorița noastră a revenit în țară.

– Ce tablou?

– Un portret al Soranei, fetița doamnei... și a mea, ar fi dorit el să adauge, dar se abținu la timp.

– Ați văzut acest tablou?

– Da, chiar și astăzi, la mine la birou.

– Cum a ajuns acolo?

– A fost uitat în mașina mea de serviciu, și astăzi, făcând curat în portbagaj, șoferul a dat de el și mi l-a adus.

– Bun, și acum unde se află tabloul?

– La mine în apartament.

– Și i-ați spus lucrul acesta și francezului?

– Nu, normal că nu, l-am lăsat să creadă că tabloul se află în biroul meu de la serviciu.

– Atunci cred că vom putea să-i întindem o cursă, spuse căpitanul satisfăcut.

– Exact la asta m-am gândit și eu.

Om de acțiune, căpitanul spuse:

– Vom proceda astfel: voi trimite o mașină să vă ia, să mergeți la apartamentul dumneavoastră. Vom lua tabloul și îl vom duce la laborator, pentru a descoperi de ce îl interesează așa de mult pe francez, apoi vă vom aduce înapoi, pentru că este mai bine să rămâneți și noaptea aceasta în casa doamnei Danciu.

– Nu aveți nevoie de mine pentru cursa pe care i-o veți întinde la bancă?

– Categoric nu, domnule Pătrașcu, oricum ne-ați fost de mare folos, încercă Manu să mai îmblânzească refuzul.

– În cât timp va ajunge mașina aici? încercă Vlad să pună capăt convorbirii.

– Cam douăzeci de minute. Mai am o întrebare.

– Da, spuneţi.

– Credeţi că numai valoarea tabloului a determinat acţiunile impresarului?

– Chiar dacă tabloul este bun, nu cred să valoreze cât un Picasso, de exemplu.

– Să exclud posibilitatea ca unui colecţionar bogat să-i fi plăcut aşa de mult încât, întărâtat de refuzul pictoriţei de a-l vinde, să pună la cale acest furt?

– Consider că dacă s-ar fi întâmplat ceva de genul acesta, ar fi fost mult mai comod pentru el să-l fure când Andrada era încă în Franţa. De ce să riste să treacă prin vamă un tablou furat, când putea evita complicaţiile?

La celălalt capăt al firului se lăsă liniştea, ca şi cum interlocutorul lui Vlad medita la cele spuse de el. După un timp se auzi un murmur nedesluşit, ca şi cum cineva astupase receptorul, apoi vocea căpitanului se auzi clară.

– Pregătiţi-vă de plecare, maşina noastră deja a plecat.

– Nu comentaţi în nici un fel remarca mea?

– Am înţeles raţionamentul şi sunt de acord cu el, restul rămâne pentru altă dată, acum mă presează timpul. Cu bine, ţinem legătura în continuare şi sper ca în această noapte să rezolvăm cazul doamnei Danciu.

Căpitanul închise telefonul. Vlad privi câteva clipe receptorul, apoi închise şi el. Îngândurat, el intră în bucătărie unde singura persoană care lipsea era Mili. Ela şi Sorana erau aşezate la masă, iar Andra spăla o farfurie la chiuvetă.

– Trebuie să plec puţin.

– Unde? vru să ştie Sorana.

– Până la apartamentul meu. Poliţia doreşte să ducă la laborator tabloul tău. Eşti de acord, Andra?

– Cred că nu are prea mare importanţă dacă sunt sau nu de acord, pentru că tot îl vor lua, indiferent de părerea mea. Ironia ei nu scăpă neobservată. Vlad şi Ela se priviră o clipă, întrebându-se ce o supărase.

– Doreai să vorbeşti tu cu cei de la poliţie? încercă Vlad să afle motivul acelei răbufniri.

Andra plecă ochii, ruşinată de izbucnirea ei fără motiv. Trei perechi de ochi o priveau insistent, aşteptând răspunsul ei.

– Nu, nici vorbă, reuşi să răspundă cu un glas alterat de un sentiment puternic de frustrare.

– Atunci te supără faptul că le-am spus unde este tabloul?

– Nu.

– Aş vrea să ştiu totuşi ce te nemulţumeşte!

– Eşti prea sensibil, atacă ea pentru a fi lăsată în pace. Totul este în regulă, dacă aşa consideri tu.

– Eu vreau ca tu să fii convinsă că aşa este bine, nu pentru că aşa cred eu.

– Bine, atunci reformulez cele spuse mai înainte. De acord cu ducerea tabloului la laboratorul poliţiei, cu rugămintea să-l primesc înapoi în aceeaşi stare. Eşti mulţumit?

– Andra, nu este vorba aici de mulţumirea mea, trebuie să-i ajutăm pe cei de la poliţie cu tot ce putem, pentru ca la rândul lor să ne poată linişti, rezolvând cazul.

– Ai dreptate, nu mă lua în seamă, sunt puţin cam nervoasă.

Vlad o apucă de umeri şi o obligă să-l privească.

– Draga mea, oricine ar fi trecut prin câte ai trecut tu în ultimul timp, ar reacţiona poate mai rău, aşa că nu-ţi face probleme, te rog numai să-mi acorzi puţină încredere, şi să mă laşi să acţionez în numele tău.

„Draga mea". Îi spusese aşa cum visase ani în şir că îl aude spunându-i, dar ceea ce visase era un surogat pe lângă realitate. Nu-şi imaginase niciodată că două cuvinte pot fi spuse cu atâta tandreţe, că pot cuprinde atâtea promisiuni

nerostite. Privirile li se întâlniră şi rămaseră aşa, ochi în ochi, uitând că nu sunt singuri, rupţi de realitate, plutind în mirifica lume a iubirii, acolo unde nu există nori şi unde poţi gusta din cupa fericirii.

Ela, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, o trăgea discret pe Sorana afară din bucătărie, când o bătaie puternică în uşa de la intrare îi aduse pe cei doi înapoi printre oameni. Se mai priviră o clipă înainte să rupă vraja care-i înconjurase.

– Vorbim când mă întorc.

– Ai grijă de tine.

– Chiar îţi pasă ce se întâmplă cu mine? întrebă Vlad cu un ton glumeţ.

– Sigur că-mi pasă, doar eşti în pericol din cauza mea!

În uşă se întoarse, şi cu chipul cel mai serios, îi spuse:

– Nu, iubito, sunt în pericol când sunt lângă tine.

Plecă purtând în gând chipul Andradei, îmbujorat, şi chicotitul Soranei.

*

* *

În mai puţin de patruzeci de minute după telefonul primit, erau deja în biroul căpitanului Manu. După ce se salutară protocolar, poliţistul intră direct în temă.

– Doamnă Danciu, pentru început am să vă rog să-mi acordaţi o declaraţie în care să precizaţi ce conţinea tubul pe care l-am luat de la domnul Pătraşcu din apartament. Am să vă rog şi pe dumneavoastră, domnule, să daţi o astfel de declaraţie.

După ce terminară cu declaraţiile, căpitanul le prezentă fotografiile a doi bărbaţi. Nici Vlad, nici Andra nu-l recunoscură pe vreunul din ei.

– Tubul în care se găseşte tabloul este al dumneavoastră, doamnă, aţi plecat cu el din ţară? îşi continuă şirul întrebărilor poliţistul.

– Este al meu, dar nu e cel cu care am plecat din țară, acesta mi-a fost oferit de patronul galeriei unde am expus la Bordeaux. Cel cu care mi-am transportat tablourile în Franța a fost deteriorat din greșeală de unul din salariații galeriei. A doua zi l-am primit în dar pe acesta. M-am bucurat, pentru că al meu era foarte vechi și uzat.

Căpitanul continuă cu întrebările, încolțind-o pe Andra tot mai mult. Vlad răbdă, încercând să înțeleagă unde vrea polițistul să ajungă. Nu pricepea de ce toată acea discuție despre tub și nu se spunea nimic despre tablou.

În cele din urmă, când o văzu pe Andra masându-și tâmplele, o cuprinse cu brațul pe după umeri și i se adresă fermpolițistului:

– De ce aceste întrebări, este acuzată de ceva? Ne-ați chemat spunând că i-ați prins pe hoți, dar observ că noi suntem cei tratați ca niște hoți.

Căpitanul zâmbi pentru prima oară de când intraseră la el în birou.

– Se vede că nu știți cum îi tratăm pe hoți, domnule Pătrașcu.

– Este adevărat, n-am avut plăcerea, ripostă el ironic.

– Nici nu vă doresc.

Andra se uită cu recunoștință la Vlad pentru scurtul răgaz pe care i-l oferise cu intervenția sa.

– Totuși, domnule Manu, aș dori foarte mult să încheiem acest interogatoriu, fiindcă vrem să plecăm astăzi la Predeal.

– De fapt l-am încheiat, mai aveți doar de semnat declarațiile și sunteți liberi să plecați.

– Pot să iau și tabloul? se interesă Andrada.

– Tabloul da, dar tubul nu, reprezintă o probă și nu vi-l putem înapoia.

– Cu toate că îmi plăcea, nu voi plânge după el, încercă ea să glumească, însă nimeni nu zâmbi.

– Am putea afla şi noi care este misterul acelui obiect?

După un scurt moment de liniște în timpul căruia căpitanul ezită dacă să le spună sau nu, zise:

– Povestea este simplă dar foarte periculoasă. Doamna a fost folosită drept curier. Unul din capetele tubului este dublu, o ascunzătoare perfectă pentru lucruri mici dar cu valoare mare, de exemplu diamante. Acum trei luni au fost furate de la Londra diamante în valoare de un milion şi jumătate de lire sterline. Aceste diamante au ajuns, nu ştim cum, în Franţa. Interpolul a făcut presiuni mari pentru găsirea lor. Laboratorul nostru a cercetat la început tabloul, negăsind nimic au trecut la tub, unde au depistat foarte repede ascunzătoarea. Apoi i-am prins pe cei doi din fotografie care, în paranteză fie spus, sunt clienţi vechi ai noştri, când încercau să intre în biroul dumneavoastră. Nu ne-a fost prea greu să ajungem prin ei la impresarul Alain Suire, care acum este reţinut pentru cercetare. În cursul zilei de astăzi va veni şi o echipă a Interpolului. Cred că asta este tot ce vă interesează, încheie el.

– Sper că nu mai există nici un pericol pentru noi.

– Cum hoţii au fost instruiţi să caute numai acest obiect, bănuiesc că pentru restul de diamante furate s-a folosit altă cale de expediere. Doamna nefiind implicată personal, nu mai are de ce se teme. Totuşi am să vă rog să daţi adresa unde vă putem găsi dacă cei doi de la Interpol vor dori să-i mai pună unele întrebări.

– Vă pot da chiar şi un număr de telefon unde putem fi contactaţi, se oferi Vlad, mulţumit că puteau pleca.

După ce notă pe o hârtie adresa şi numărul de telefon, Vlad şi Andra îşi luară rămas-bun de la poliţişti şi plecară în pas vioi, mână în mână.

Ajunşi pe trotuar se îmbrăţişară ca doi copii poznaşi în timp ce Vlad murmura:

– Predeal, sosim!

– Cum de ştii unde vom sta?

– Pentru că, după ce am vorbit cu căpitanul de dimineaţă, am sunat şi la Predeal, la nişte prieteni care au o vilă foarte frumoasă, şi am rezervat un apartament.

Ani lungi de lipsuri şi frustări, o făcură să întrebe:

– Nu era mai ieftin să închiriem două camere? Nu apucase să termine de vorbit când realiză inoportunitatea celor remarcate şi se roşi toată.

Pentru a nu-i spori jena, Vlad nu comentă cele spuse şi o grăbi spre un taxi care tocmai îşi lăsa pasagerii nu departe de ei.

Se opriră mai întâi la piaţă, apoi intrară în câteva magazine cu produse alimentare, de unde Vlad cumpără, la sugestiile Andrei, o mulţime de alimente pentru cele două bătrâne.

*
* *

Cele câteva ore care au urmat au fost pentru Andra un vârtej minunat în care n-a trebuit să facă decât bagajele ei şi ale Soranei. Era atât de plăcut să nu mai apese toate grijile pe umerii ei, să aibă cu cine să împartă responsabilităţile şi, nu în ultimul rând, să se simtă ocrotită. Învăţată de mică să lupte cu greutăţile pe care viaţa nu pregetă să ţi le scoată în cale, Andrada nu avusese timp să-şi descopere vulnerabilitatea, fusese constrânsă să nu-şi ia în seamă slăbiciunile, să înfrunte vicisitudinile, chiar dacă de multe ori fusese la un pas de a claca. Sentimentul că nu eşti singur în faţa necazurilor şi că ai cu cine să împarţi o bucurie era atât de nou şi puternic încât o ameţea.

Stând acum pe scaunul pasagerului în puternica maşină care îşi croia, încet dar sigur, drum spre munţi, era cuprinsă

de o plăcută toropeală, provocată şi de vecinătatea atât de apropiată a bărbatului iubit. Pe sub genele lăsate îl studia nestingherită. Părea aşa de atent la drum încât era sigură că nu observă ce face ea.

Pe bancheta din spate, cu coatele sprijinite de scaunele celor doi adulţi, Sorana sporovăia cu o vivacitate debordantă. La un moment dat, când maşina derapă puţin, Andra reuşi să devină atentă la ce se petrecea în jurul ei. Abia atunci sesiză că Vlad răspundea la zecile de întrebări pe care le tot punea fetiţa, permiţându-i să viseze cu ochii deschişi.

Când vru să se întoarcă mai mult spre copilă, ochii lor se întâlniră cât bătaia de aripă a unui pescăruş, şi ea fu uimită de înţelegerea blândă, dar puţin amuzată, cu care o privi.

Cu toate că după ce preluă ea întrebările şi comentariile Soranei, Vlad participă mai puţin la discuţii, continuă totuşi să destindă atmosfera cu câte o glumă.

Drumul destul de înzăpezit puse la încercare atât maşina cât şi şoferul. Puţin după ora şaisprezece parcau maşina în faţa vilei CĂPRIOARA, vilă aflată vizavi de marele hotel CIOPLEA, şi la mai puţin de o sută de metri de liziera întunecată a pădurii.

Sorana ţâşni din maşină şi începu să ţopăie încântată.

– Urrra! strigă privind munţii cu cuşmele lor înzăpezite.

Vlad veni în spatele Andrei şi-i cuprinse drăgăstos talia, tăcuţi în faţa grandiosului peisaj pe care mama natură îl desfăşura pentru desfătarea omului.

Fetiţa li se alătură, înlănţuind şi ea talia mamei sale, dornică să nu fie exclusă.

Sesizându-i gelozia, Vlad o cuprinse şi pe ea în îmbrăţişare. Mulţumită, se băgă bine între ei, apoi neputând sta liniştită prea mult, le întrerupse reveria exclamând:

– E super! Nu, tată?

Departe de mediul cunoscut, cuvântul tată veni spontan şi fără dificultate. Andra îi aruncă o privire furişată, să vadă cum primeşte el cuvântul rostit pentru prima dată şi răspicat. Bucuria care îşi pusese pecetea pe trăsăturile lui o făcu fericită. Acum era sigură că legătura între tată şi fiică se realizase în sfârşit.

– Da, comoara mea, este minunat.

Numai Andra sesiză greutatea şi emoţia cu care reuşise el să vorbească. Dură câteva clipe bune până ce Vlad reuşi să-şi revină, pentru a putea să se desprindă de ele conducându-le spre vilă.

– Haideţi, dragele mele, să intrăm, ne vom lăsa bagajele şi vă propun o mică incursiune prin împrejurimi.

În timp ce Andra acceptă tăcută, cu o aplecare uşoară a capului, copila strigă bucuroasă:

– Da, da, da! Şi tragem şi o bătaie cu zăpadă, tati, te provocăm la luptă, fetele contra băieţilor.

Ceremonios, el se aplecă în faţa ei, într-o parodie de reverenţă.

– Accept provocarea. Apoi privind în ochii senini ca un cer de vară ai Andrei, continuă: Primesc totdeauna provocările, oricât de grele ar fi. Aluzia lui voalată făcu obrajii tinerei femei să capete o plăcută nuanţă de roz.

După ce luară bagajele după puteri, Vlad încuie maşina şi le îndrumă pe unde s-o ia.

Familia Corbu îi întâmpină cu căldură şi ospitalitate. Din schimbul de cuvinte, Andra înţelese că Vlad era un obişnuit al vilei, şi inima ei se strânse dureros, întrebându-se cu cine venise el până acum. Pe sub pleoapele lăsate, imaginea lui, ţinând în braţe o altă femeie, se insinuă perfid. Scutură cu tărie capul, pentru a înlătura vedenia. Apoi se încurajă singură, spunându-şi că nu conta ce se întâmplase în trecut şi că important era doar prezentul.

Apartamentul era format din două camere şi o baie proprie. Cu toate că vila era încălzită cu ajutorul caloriferelor, apartamentul dispunea de un minunat şemineu.

– Crezi că funcţionează, sau este numai de decor? se interesă Andra în timp ce în privire îi străluceau promisiuni erotice.

– Chiar dacă n-ar fi utilizabil, pentru plăcerea ta l-aş face, dar fii liniştită, nu este doar un ornament, diseară vom bea un pahar cu vin în faţa flăcărilor lui jucăuşe. Înainte de a se întoarce spre Sorana care-i solicita atenţia, îi făcu complice cu ochiul Andradei.

*
* *

După masă, Sorana se spălă pe dinţi cu ochii pe jumătate închişi, apoi fără o vorbă, se strecură în aşternuturile curate şi adormi.

Când Vlad îşi termină duşul, apartamentul era cuprins de o linişte odihnitoare. Îi trebuiră câteva clipe ca s-o descopere, cu plăcere, pe Andra cuibărită într-un fotoliu în faţa focului care trosnea în vatra şemineului. Focul îi uscase părul minunat ondulat şi întreaga ei făptură părea decupată dintr-un basm cu zâne. Cu inima plesnind de iubire, Vlad veni şi se aşeză pe jos în faţa fotoliului, punându-şi bărbia pe genunchii ei strânşi. Firesc, degetele ei se strecurară prin părul lui ud, într-o mângâiere tandră.

– Crezi că putem discuta puţin? întrebă el privind-o cu dragoste.

– Sigur, nu sunt aşa de obosită.

– Vreau... oh, Doamne, se poticni el, nu e bine aşa.

Zâmbind cu înţelegere, ea îl mângâie uşor pe obraz.

– Ce, iubitule? îl încurajă ea.

Era uimitor cum bărbatul puternic şi sigur pe sine se pierdea, fâstâcit ca un şcolar în.faţa profesorului.

El se ridică în genunchi şi îi prinse mâna care îl mângâia.

– Te rog, Andra, vrei să fii soţia mea, să-mi permiţi să fiu mereu lângă tine şi Sorana? Te iubesc aşa de mult încât mi-e frică de răspunsul tău. Spusese totul cu un amestec ciudat de speranţă şi teamă, glasul său fiind suspect de îngroşat.

– Da, iubitule, risipi ea teama care-l stăpânea.

– Ai spus DA? vru el să se convingă, parcă neputând crede în fericirea care îl aştepta.

Zâmbindu-i tandru, ea încuviinţă cu o uşoară mişcare a capului, nedezlipindu-şi ochii de ochii lui. Conştientă pentru prima dată de puterea pe care o avea asupra lui, se cutremură cât de uşor putea să-l facă să sufere, sau să-l facă fericit.

– Mulţumesc, şopti el în timp ce îi săruta cu veneraţie mâinile. Şi dacă vei accepta să mai avem un copil, faci din mine omul cel mai fericit din lume. Îmi doresc aşa de mult să fiu lângă tine când îl vei aduce pe lume, să şterg din mintea ta singurătatea în care ai născut primul nostru copil, să mă bucur de primul lui zâmbet şi de primii paşi, să veghez asupra lui când va fi bolnav... M-aş bucura teribil dacă atunci când vin acasă îmi vei zâmbi şi ochii tăi albaştri mă vor privi cu dragoste.

Ea îşi dădu acordul la toate dorinţele lui, aruncându-i-se în braţele care tânjeau să o cuprindă, lăsându-se pradă buzelor lui flămânde.

SFÂRŞIT

THE BEST

Portretul expus într-o vitrină a unei galerii de artă din Paris îi atrase atenția. După o lungă cercetare văzu și semnătura autorului.

Cu mulți ani în urmă a cunoscut o fetiță cu acest nume.

Simplă coincidență sau ea să fie!

– Uite ce e, am făcut multe prostii la viața mea, dar totdeauna am avut curajul răspunderii. Când m-am întors din armată tu plecaseși la o mătușă, asta a fost tot ce am aflat despre tine. Mă simțeam foarte vinovat pentru felul cum m-am purtat cu tine singura mea dorință la vremea aceea era să te întâlnesc și să mă conving că totul este în regulă. Ani la rând am trăit cu spectrul acelei nopți. Ai tot dreptul să mă urăști pentru ce ți-am făcut atunci, dar nu mă împovăra și cu alte păcate, pe care nu le-am făcut.

ISBN 973-9498-90-6

Preț: 8500 lei